MAGALI

Confruntarea cu adevărul

Traducerea și adaptarea în limba română de

DICU MARIA DORINA

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

Motoarele urlară și cutiile de viteze scrâșniră când tancurile greoaie își croiră cale spre culmea dealului, unde se opriră, cu turelele rotindu-se a rău augur înainte și înapoi, asemenea unor animale de pradă care-și adulmecă prada. În timpul ăsta, ghemuiți într-un șanț de la marginea drumului, câțiva soldați de-ai Aliaților se chinuiau să vadă prin valul de pământ care căzuse peste ei. Auzeau huruitul și duruitul mașinilor de război, dar nu aveau nici cea mai mică idee câte erau și, nici unde se aflau. Numai de-ar fi putut să găsească vreo scurtătură care să-i ducă mai curând la regiment, ca să dea de știre despre blestematele astea de tancuri!

Superiorul lor își linse nervos buzele. Avea chipul asprit de ploaie si brăzdat de cicatrice mai vechi, dar în ochii lui se citea disperarea tinereții, dorința de a fi din nou acasă, în Missouri…

Din ce în ce mai multe tancuri ajungeau în vârful coastei, unde se aliniau, pregătite să năvălească peste tabăra de jos.

– Dar nu așa se petreceau lucrurile! exclamă indignată Catherine, care tresărise atentă de la lucrul ei de mână când auzi sunetul metalic care se auzea de la televizor. Arată de parcă ar fi o bandă de indieni plănuind să atace un tren!

– Poate că regizorul a vrut să facă un film despre vestul sălbatic, observă soțul ei, dar n-a avut altceva mai bun la îndemână decât tancuri blindate.

– Uită-te numai la soldații ăștia, pufni ea. Sunt prea curați. Soldații nu se bărbieresc în război, ce naiba!

– Știu, draga mea, și eu am fost acolo, să-ți mai amintesc? veni replica lui plictisită. Și cum ea nu răspunse, Mel se întoarse să se uite la ea. Cu obrajii în flăcări, se concentra dintr-o dată la etamina ei, de parcă cine știe cum s-ar fi stricat toata urzeala. Mel oftă.

– Nu-i prea amuzant să se uite omul cu tine la un film despre război.

– Poate că realitatea trăită pe propria mea piele mi-a tăiat orice poftă de ficțiuni, bombăni ea.

– Poate. Luă telecomanda și stinse televizorul. Eu mă duc să mă culc. Vii? o întrebă el.

– Vin în câteva minute. Să termin firul ăsta.

El mormăi ceva politicos și ieși din cameră. Uitându-se la lucrul pe jumătate terminat din poala ei, Catherine își dădu seama că-i clănțăne dinții în gură. Ce se întâmpla cu ea în

ultimul timp? Devenise atât de nervoasă, de înțepată… Știa că în unele familii copiii acționează ca niște tampoane între părinți și în momentul când copilul a crescut și a plecat de acasă, mama și tata nu mai știu cum să trăiască împreună și adesea se despart. Fiica lor, Vicky, era plecată deja de două luni. Oare și ei i se întâmpla același lucru?

Catherine oftă și lăsă etamina deoparte. Nu se putea concentra asupra detaliilor în seara asta. Nu se simțise așa de agitată înainte să înceapă filmul. Prin ce putuse să răscolească atâta trecutul pe care-l lăsase de mult în urmă, o povestire de război, cusută în mod evident cu ață albă?

Era clar că nu era chiar așa de în urmă. În noaptea aceea avusese un coșmar ca acelea care n-o lăsau să doarmă în primele timpuri ale căsniciei cu Mel. Se făcea că era singură într-o peșteră rece și de undeva, din fund, ajungeau la ea niște zgomote de animal care se apropia, sunetele înfundate ale unor labe și un mormăit gros care-i ridica părul măciucă. Știa că trebuie să plece, dar o împiedica vederea unor picături de sânge care se scurgeau dinspre ieșire, la început rare, pe urmă tot mai dese, până când se transformau într-un șuvoi de sânge.

Mormăitul se apropie tot mai mult, cutremurând-o până în măduva oaselor, când deodată, în fundul peșterei, se contură o formă. Pe măsură ce se apropia, putea să-și imagineze turela din vârf, arma care se legăna amenințătoare de la stânga la dreapta. Catherine simți cum era lungită sub călcătura

metalică, cum o învăluia sângele victimelor de mai înainte, cum greutatea extraordinară a tancului storcea viața din ea…

Sări brusc din somn în capul oaselor. Mâinile îi tremurau, un firicel de transpirație îi curgea de pe frunte, iar în gât i se oprise un strigăt.

– O, nu! mormăi ea, Doamne, te rog, fă să nu mi se întâmple din nou, te rog, Doamne! Ce am? Ce am? Aruncă o privire spre Mel, care nu se mișcase de când se așezase în pat și spusese noapte bună, cu câteva ore în urmă. Încă tremurând din toate încheieturile, Catherine se lăsă să alunece din pat, își găsi papucii din instinct, și în drum spre ieșire, își înșfăcă halatul de pe un scaun acoperit cu catifea, de lângă baie.

În liniște, încercând să nu trezească pe nimeni, se strecură spre bucătărie, încălzi apă într-un ibric și frecă un plic de cafea instant într-o cană de porțelan. Tot timpul în care rămase așezată la masa de bucătărie, cu o ceașcă de cafea aburindă în mâini, Catherine se simți un pic prostuță. Sigur că da, filmul acela de doi lei era de vină. Mintea ei reacționase la aberațiile acelea inventate scoțând la iveala experiențe reale, trăite într-un trecut depărtat. Coșmarul o tulburase atâta doar pentru că se trezise brusc din el, însă probabil că mai avusese și alte vise asemănătoare, de care uitase imediat.

Catherine se uită fără să-l vadă la un punct din perete, pe măsură ce faptele reale îi năvăleau în memorie…

Era vară iar ea își croia anevoie cale printr-un câmp care în mod normal ar fi fost un lan de porumb dacă n-ar fi fost ras de un tir de artilerie cu câteva zile în urmă. Învești mântată din cap până în picioare, încălțată cu cizme cu talpă groasă, greoaie, cărând tot ce avea într-o valiză de carton, Catherine se târa prin noroiul care se întărise în gloduri ascuțite, amestecate cu așchii de șrapnel. Tocul cizmei se izbi de ceva dur și se opri să se uite în jos. O caschetă nemțească era îngropată în noroi. Timp de câteva minute Catherine se uită la metalul contorsionat care cuprinsese odată capul unui om și care acum reprezenta dovada mută a apropiatei înfrângeri germane. Aliații debarcaseră în Normandia și acum înaintau prin Franța ocupată. Parisul, locul spre care ea își îndrepta acum pașii, era plin de moloz, ros de sărăcie și de lipsuri, dar cel puțin era acum un oraș liber. Oriunde nu existau nemți, oamenii erau tot atât de bogați ca niște regi.

Era scundă și zveltă – singurele persoane grase pe care le cunoștea erau ofițerii germani și colaboratorii – și nu foarte puternică, fizic, fiindcă oameniii cu care stătuse împărțiseră cu ea mult prea sărăcăcioasa rație cotidiană care nu ajungea nici pe departe ca să-i hrănească. De aceea, acceptase invitația Valeriei de a veni la ea, în capitala eliberată de sub ocupație, acolo unde locuia și muncea. În felul acesta ar fi încetat să mai fie o povară pentru prietenii ei.

Aruncând o privire piezișă căștii, Catherine ținti atent cu cizma, se învârti cu toată puterea și lovi cu zgomot sonor cascheta mutilată, care zbură peste drum și ateriză pe câmpul vecin. Văzând-o cum cade și saltă de vreo două-trei ori, Catherine simți cum îi saltă inima în piept de mândrie. Nu se compara cu ce făcuse fratele ei în tranșee, sau cu ceea ce ar fi putut să facă ea dacă s-ar fi străduit cu adevărat, dar gestul acesta era simbolic, reprezenta o evoluție a personalității ei. De-acum încolo nu va mai șovăi niciodată când va fi vorba să ia o decizie, de-acum încolo va înfrunta realitatea în față. Adolescenta romantică din ea murise în acest război și în locul ei se născuse o femeie.

Catherine zâmbi amintindu-și momentul care marcase o etapă importantă în viața ei și o făcuse să se simtă foarte mândră. Dar mai fuseseră și altele, deloc plăcute, la care fie și numai gândul o făcea să se înfioare…

În timpul ocupației, în Paris se instalase o stare specială. Parizienii trebuia să respecte reguli stricte privitoare la comerț, avere și chiar la timpul lor liber. Acum că aliații recuceriseră orașul, toată lumea, în culmea fericirii, se grăbise să încalce interdicțiile, și de aici până la excese nu mai era decât un pas. În curând Orașul Luminilor deveni un loc periculos pentru o femeie singură noaptea, pe stradă.

Catherine obișnuia să se ducă la clubul de noapte unde Valerie lucra la garderobă, de unde se întorceau acasă

împreună, uneori însoțite de unul sau mai mulți angajați ai clubului, doar așa, pentru orice eventualitate. Dar într-o noapte Valerie își rătăci eșarfa și nu vru să plece până n-o găsi. Între timp, în local nu mai rămăsese nimeni în afară de ele și de omul de pază, care, bineînțeles n-avea cum să le conducă acasă.

Privind din când în când nervos peste umăr, cele două fete se îndreptată cu pas întins spre apartamentul Valeriei. Se gândiseră să ia un taxi, dar renunțară când văzură că toate erau ocupate cu soldați beți, așezați pe bancheta din spate. În acele vremuri, să împarți un taxi cu alți clienți nu era numai un gest prietenesc ci și absolut necesar dacă voiai să ajungi unde voiai, așa că cele două fete nu se grăbiră să se urce într-un taxi alături de ordonanțe îmbuibate de alcool, chiar dacă aceștia or fi fost prieteni de-ai Franței.

Tocmai intraseră pe strada lor și se pregăteau să răsufle ușurate când, un zgomot de pași care răsună confuz în spatele lor le puse în stare de alertă. Deodată, o mână musculoasă poposi pe umărul Catherinei, și cum ea se întoarse să se scuture, alți trei oameni se iviră din întuneric. Nu li se putea vedea fața, dar ea era sigură că purtau uniforme.

– Ia te uită, susură unul dintre ei.

– Doamnele n-ar trebui să fie singure pe stradă la ora asta, zise altul, în timp ce al treilea făcu un pas între ele și un bețiv care încercase să le abordeze. O fracțiune de secundă

Catherine întreținu speranța că cei trei erau sincer preocupați de siguranța lor și că erau acolo tocmai ca să le scape de bețiv.

– Oh, nu e nici o problemă, zise ea, locuim aproape. Și luând-o pe Valerie de braț, încercă să iasă din cercul soldaților, dar cel mai apropiat de Valerie o prinse de încheietură și alte perechi de mâini făcură același lucru cu Catherine, obligând-o să se întoarcă și să dea nas în nas cu unul dintre ei. Era foarte înalt și slab, cu ochi mici și rotunzi ca niște mărgele – poate din cauza luminii slabe – și răsuflarea îi duhnea a băutură.

– Dați-ne voie să vă conducem, se oferi el.

– Nu e nevoie, sări Valerie pe un ton ridicat. Aproape am ajuns. Dar refuzul ei rămase fără nici un rezultat. Automat, grupul se puse în mișcare, împingându-le înainte pe cele două femei. Gândurile Catherinei începură să alerge nebunește când ajunseră în scara blocului. Cuprinsă de panică își smuci brațul și celalalt îi dădu brutal drumul. O clipă mai târziu, Valerie făcea la fel.

O mașină de culoare închisă țâșni pe neașteptate și din ea săriră trei oameni. Tocmai când Catherine își pierduse orice speranță, atacatorii ei fură împinși deoparte.

– Sunteți tefere? se auzi atunci o voce tânără și îngrijorată. O, fir-ar să fie…sont-vous bine? Gramatica era așa de proastă încât, în ciuda pericolului prin care tocmai trecuse, Catherine nu se putu abține să nu zâmbească.

– Da, suntem bine, răspunse ea. Din fericire înțelegem puțin engleza.

– Sunt aici doar de o săptămână, explică el, dar n-am apucat să învăț jargonul.

Cei trei salvatori, care se dovediră a face parte din garda de poliție, le conduseră pe cele două fete, chiar dacă nu mai era nevoie, până la ușa apartamentului lor. Când ei se întoarseră să plece, Catherine murmură cu îndârjire:

– Deci tot ocupați suntem, numai că de data asta de „prieteni"!

*

Acum, după atâta timp, părea o scenă din filmul acela îngrozitor, doar că era real, se gândi ea. Sau cine știe, poate că filmul, sau anumite părți din el, fusese ispirat din viața cuiva.

Erau oare toate întâmplări care avuseseră loc cu adevărat, sau simple ficțiuni, inspirate numai dintr-un cadru real general, pierdut în trecutul încețoșat, fructul imaginației vreunui scenarist? Nu, atrocitățile războiului erau mult prea vii în mintea ei, nu putea să pretindă nici măcar față de sine însăși că era vorba de o fabulație. Mai degrabă timpul era un specialist în „ fardarea" realității, putea să acopere trecutul, dar nu putea să-l facă să dispară. Trecutul este o parte integrală din viața cuiva, nimic din ce s-a făcut cândva nu se mai poate desface. Întâmplările aparent uitate sunt depozitate

într-un colț îndepărtat al minții și într-o bună zi, în anumite circumstanțe, țâșnesc pe neașteptate. Un cuvânt întâmplător, o figură cunoscută, un film vechi noaptea târziu, toate pot să devină cheia care deschide valul amintirilor și iată trecutul.

Catherine își sorbi cafeaua și-și dădu seama că-i tremurau mâinile. Avea de gând să se lase să cadă singură în prăpastia depresiei din cauza unui coșmar? Doar mai avusese visul acesta și niciodată n-o tulburase atât de mult. Era o femeie puternică, dar soarta parcă se înverșuna să stoarcă ce era mai bun din ea. Era oare acesta produsul unei imaginații excesiv de bogate?

Refuzând să se mai gândească, se forță să bea ultimele înghițituri de cafea și se duse înapoi în pat, sigură că nu va mai închide un ochi toată noaptea din cauza imaginilor îngrozitoare care o urmăreau.

Dar în câteva minute adormi buștean.

Capitolul 2

Un pic preocupată, Catherine își conduse Chevroletul gri-argintiu pe străzile întortocheate din Pittsburg. Întârziase. Fiul ei, Jerry, își terminase de mult orele, iar ea trebuia să-l ia de la școală și pe urmă să se ducă repede acasă să se schimbe.

La naiba, Pierre! Omul acesta era incorigibil, niciodată nu respecta programul, niciodată nu-și făcea griji despre faptul că întârzia. Catherine își dădu seama că pierdea mult prea mult timp din cauza lui și ar fi renunțat de mult la el dacă în tot orașul ar mai fi fost cineva la fel de bun ca să-i aranjeze claia de păr indisciplinat.

Aplecându-și capul, aruncă o privire rapidă în oglinda retrovizoare și zâmbi, fiindcă doamna care se uita la ea arăta foarte atrăgător. Fața în formă de inimă de care se îndrăgostise Mel, părul negru și bogat, ochii albaștri, fermi, nimic nu se schimbase. Chiar și șuvița de păr alb de pe frunte, șuvița pe

care Pierre se pricepea atât de bine s-o aranjeze, adăuga o undă de farmec întregii ei înfățișări. Pentru cineva de aproape patruzeci și opt de ani nu arăta rău deloc.

Când semaforul se făcu verde, o luă la dreapta. Remarcă dintr-o dată o figură familiară în mulțimea care aștepta în stația de autobuz. Blondă și zveltă, Gloria se distingea imediat în gloata de oameni de la ora aceea de vârf. În ziua aceea purta o pereche de pantaloni cu dungi, confortabili, și o cămașă verde, cu haina asortată azvârlită lejer pe umăr.

Catherine se opri la o curbă și se aplecă pe fereastră:

– Gloria!

Gloria răspunse imediat și încercă să-și croiască drum prin mulțime spre Chevrolet.

– Bună! Ești rezultatul rugăciunilor unei femei disperate! Mergi în drumul meu?

– Sigur că da. Urcă.

Catherine apăsă butonul de deschidere automată a ușii și Gloria se urcă în fața, pe scaunul pasagerului.

– Cred că arăt îngrozitor, spuse ea aranjându-și părul. Bate un vânt! Și să mai stai și în stație după autobuz!

– Ce s-a întâmplat? Te-a lăsat în pană Pontiacul?

– Nu, băiatul ăla al meu a pus repede mâna pe el ca să se ducă la un meci sau ceva de genul ăsta. Până când o să-i ia bărbatu-meu motocicleta la care visează, Peter o să-mi ia mereu mașina și pe mine o să mă lase baltă.

– Ce vârstă are Peter acum?

– A împlinit optsprezece ani în februarie.

– Și atunci de ce…?

– David a spus că dacă nu ia note bune la școală nu vede nici o mașină. Peter a rămas pentru a doua oară corigent la matematică și David s-a supărat.

– Poate că e prea dur cu băiatul.

– Ce pot să fac? oftă Gloria. Conflictul dintre generații. David a trebuit să muncească mult ca să ajungă unde e acum, dar copiii din ziua de azi vor mereu mai mult și n-au deloc răbdare. Vor să aibă totul și cât ai bate din palme.

– Continuă să-ți spui că e doar un moment trecător, pentru amândoi. O să treacă.

– Crezi? Așteaptă până când o să crească și băiatul tău. O să vezi ce repede o să treacă.

– Jerry visează la ziua în care va avea o bicicletă. La treisprezece ani e tot ce-și poate dori.

– La treisprezece ani Peter îmi dădea deja bătaie de cap. Ce bine-ar fi dacă ar învăța mai bine la școală! Și nici bărbatemiu nu e mulțumit să vină acasă cu note mici.

Catherine era o șoferiță înnăscută așa că trecea cu ușurință de pe o bandă pe celalată , câștigând timp. În timp ce așteptau să se facă verde la semafor, pasagerul ei o întrebă:

– Vii la club diseară?

– Da, sper numai ca Mel să termine serviciul la timp.

– E destul de ocupat, așa-i?

– Până peste cap.

– Unul dintre asociații lui e în vacanță, așa că el trebuie să lucreze peste program. Și cum nu-i place să fac la fel, se întâmplă să luăm foarte des masa în oraș.

Gloria începu să râdă. Pielea i se încreți pe obraz și pistruii ei străluciră. Avea dinții albi și puțin cam lați, dar se potriveau bine cu gura ei generoasă.

– Ce altceva ai mai observat la soțul tău american?

Catherine îi aruncă o privire surprinsă:

– Ce întrebare ciudată!

– E o întrebare impertinentă, draga mea. În ochii Gloriei se citea un zâmbet poznaș. Când eu și David am fost la baza aeriană din Normandia, am avut ocazia să întâlnim mulți dintre oamenii locali la petrecerile noastre: primarul, avocatul, doctorul… , împreună cu soțiile lor, desigur. Uneori ne invitau ei în vizită așa că am putut să observ ce fel de soți sunt francezii. Mai târziu i-am văzut și pe spanioli, când bazele americane din Franța s-au închis și am fost transferați la Madrid. Atunci am realizat ce înseamnă să ai un soț european. Ești norocoasă că nu te-ai măritat acolo.

Catherine zâmbi palid, oarecum deranjată de cuvintele cumnatei ei. Gloria își aprinse o țigară cu bricheta de la bord în timp ce Catherine se gândi un minut.

– E adevărat, zise ea într-un final, ca și cum ar fi vorbit cu sine însăși. Mel e un om deosebit.

– Mă bucur că ai o părere bună despre fratele meu, ciripi Gloria bine dispusă. Ca de altfel toată lumea. Ia uite, se pare că am ajuns acasă…

Catherine opri în fața unei vile mari, albe, în care locuia familia Miller.

– Nu vrei să intri? o invită Gloria.

– Nu, mulțumesc, mă grăbesc.

Tăind-o scurt vorbăreței ei cumnate, Catherine își luă rămas-bun.

– Ne vedem diseară, la club.

Fără pasagerul din dreapta, Catherine acceleră spre școală, acolo unde Jerry o aștepta deja de ceva timp.

– Ai întârziat, mamă, observă băiatul, răsturnându-și cărțile mai degrabă neglijent, pe bancheta din spate. Avea frumoșii ochi căprui ai tatălui lui, sprâncene blonde și un păr cu aparență sălbatică.

– Diseară mâncați acasă? întrebă el lăsându-se să cadă pe scaunul pe care Gloria îl părăsise cu câteva momente înainte.

Catherine ridică din umeri.

– Nu, mi-e teamă că nu. Tatăl tău a invitat un coleg să ia masa cu noi, la club. Ania cred că a și pregătit ceva foarte bun pentru tine, adăugă ea veselă, și poți să te uiți la emisiunea ta preferată.

– Aș fi vrut ca Vicky să fie acasă, murmură trist Jerry.

Peste trăsăturile mamei lui trecu repede o umbră.

– Ți-e foarte dor de ea?

– E amuzant să stai cu ea atunci când voi sunteți la jocurile voastre de bridge. Ania e plictisitoare.

– Nu cred că ai motive să te crezi un băiețel abandonat . Am ieșit doar de câteva ori în oraș săptămâna asta.

– Da, dar și când sunteți acasă tot aia e. Tata e veșnic obosit și mă trimite și la culcare de cele mai multe ori tocmai când e vreo fază mai interesantă la film.

– Dacă ți-am da voie, ai rămâne lipit de ecranul televizorului până la miezul nopții. Cum ar rămâne atunci cu lecțiile?

– A, lecțiile! exclamă Jerry disprețuitor, făcând un gest vag din mână. Tot aș fi al doilea sau al treilea din clasă.

Catherine zâmbi și întoarse lent vehiculul spre autostrada care ducea la conacul Sky View Manor, o clădire lungă și luminoasă, cu intrarea adăpostită sub un fronton. Câțiva metri mai încolo sclipea cu reflexe turcoaz apa unei piscine.

Sky View fusese construit de părinții lui Mel, care făcuseră avere din comerțul cu porțelanuri și care le făcuseră cadou casa lui Mel și Catherinei, cu ocazia căsătoriei lor. Era aproape de familia Garrison, de care o separa un gazon întins, bine îngrijit.

Când Albert Garrison muri, soția lui, Miriam, nu vru să plece din conacul impunător, în stil victorian, construit în secolul al nouăsprezecelea. Acolo își crescu ea copiii și nepoții.

La început, noua casă se numi conacul „Micul Sky", dar după nașterea lui Jerry fu construită o nouă anexă și piscina. Acum „micul" nu mai era un cuvânt potrivit ca să descrie o casă unde cei patru membri ai familiei puteau să-și vadă de treabă fiecare fără să dea unul peste altul. Astfel că acum cele două case purtau aceleași nume, cu singura diferență că la

intrarea în aripa lui Mel fusese fixată o plăcuță: Mel Garisson, MD. Când era nevoie, Mel putea să-și consulte pacienții din imediata vecinătate în cabinetul lui de acasă. Însă cele mai multe dintre lucrări și le făcea în cabinetele din Pittsburgh, alături de alți colaboratori, sau în spațiul rezervat pentru el la spital, unde își făcea vizitele zilnice și dădea consultații, dimineața.

Catherine parcă mașina în fața garajului. În casă, Ania, servitoarea japoneză, gătea ceva bun. Aroma picantă de ardei care venea de la bucătărie aproape că-l hipnotiză pe Jerry:

– Ai făcut macaroane?

– Da, și plăcintă, zâmbi ușor Anita, cu coada ochiului.

– Ai verificat cutia de scrisori? întrebă Catherine pășind înăuntru.

– Nu e nimic, răspunse Ania din bucătărie.

Pe fața Catherinei, care urca acum scările spre camera ei, se citi dezamăgirea. Un pic mai târziu, Jerry își vârî capul ciufulit pe ușa întredeschisă a dormitorului.

– Nici o veste din Europa, nu? Ești supărată foc, pun pariu. Fetița asta se cam întrece cu gluma.

– Îmi dai voie să mă dezbrac liniștită? se răsti ea la el.

– Bine, bine, nu e nevoie să mă muști fiindcă Vicky e prea leneșă ca să scrie acasă. Închise repede ușa, apoi o deschise din nou.

– E vreo problemă dacă iau cina dincolo, cu buni?

– Nu, cu condiția să n-o deranjezi. Dă-i mai întâi un telefon.

– Înțeles! Într-o clipă, Jerry era la telefon. Între cele două case era o comunicare permanentă, așa că Miriam nu se simțea niciodată singură.

– Zice că e în regulă! strigă Jerry pe scări în sus. O să vedem și-un film la televizor. Pot să stau până la sfârșit?

– Da, cu condiția să fii în pat la zece jumătate.

– Fir'ar să fie! mormăi Jerry cu o față lungă.

În timp ce-și făcea duș, Catherine se gândea la Vicky. Cum să nu, fetișcana asta ducea lucrurile cam prea departe. Plecase în vacanță în Europa pentru două săptămâni, de aproape două luni de zile și nici măcar nu spunea că are de gând să se întoarcă. Vicky se dusese la un concurs de călărie la Paris, unde participau concurenți de la toate universitățile din lume. Vicky și colegele ei câștigaseră deja un concurs în Providence, Long Island, unde era studentă la limbi străine.

Era înnebunită după cai și călălărea de la o vârstă foarte fragedă la ferma unchiului ei. Când Vicky menționase că vrea să se ducă în Franța, să ia parte la competiție, părinții ei se dăduseră bătuți în fața ei. La urma urmelor fetele erau însoțite, iar Vicky se purtase întotdeauna foarte bine…

Dar de ce nu mai venea?

Catherine fierbea în timp ce se îmbrăca și se machia mașinal. Alunecă în costumul cu croiala clasică, de culoarea jadului verde, care îi plăcea atât de mult lui Mel și care se potrivea de minune cu ultima invenție a lui Pierre, o pieptenătură simplă pe spate, care-i dezgolea urechiușele frumos conturate. Apreciindu-se în oglinda înaltă, Catherine

hotărî că arăta devastator de bine. O jumătate de oră mai târziu se dădea jos din Chevroletul pe care-l oprise în parcarea din fața clubului, alături de mașina albă a lui Mel. Doctorul era absorbit în discuție cu un domn slăbuț și cu o aparență foarte distinsă, unul dintre asociații lui.

– Bună seara, domnilor, zise ea când cei doi se întoarseră s-o salute. Zâmbetul cald al lui Mel o făcu să se simtă extraordinar de bine. Ochii lui ageri notară imediat eleganța soției lui, de la coafura șic, până la tocurile sandalelor fine.

– Draga mea, arăți senzațional!, murmură el, sărutând-o pe obraz.

– Doamna Garrison va fi vedeta balului, declară asociatul lui, un pic melodramatic.

– Bine, Bill, soția ta arată întotdeuna grozav!

– Și stai s-o vezi pe Gloria, continuă Mel. E superbă din cap până-n picioare. Își ridică privirea în sus și apoi o lăsă să cadă peste fața întrebătoare a Catherinei.

– Dar nu-ți spun. O să fie o surpriză.

– Vrei să spui că eu am ajuns ultima? întrebă ea descurajată.

Mel dădu din cap că da.

– David e și el pe-aici pe undeva. Iar celelalte doamne sunt la garderobă.

Mel nu exagerase. Când o întâlni pe cumnata ei la toaletă, lângă garderobă, Catherine nu-și putu reține o exclamație de admirație și de invidie. Gloria purta o rochie în stil chinezesc, cu decolteu adânc, mâneci evazate și crăpături lungi pe ambele părți. Îi venea ca turnată.

– Nu știu de ce, dar cred că Mao Tze Dun n-ar fi fost prea încântat, murmură ea.

– Pur și simplu ador moda orientală, declară Gloria, coborându-și genele pe jumătate , ca să potențeze și mai bine efectul prin machiajul făcut de un specialist.

– Arăți… pur și simplu n-am cuvinte, recunoscu Catherine cu un zâmbet larg. Și se gândi că Margaret, soția lui Bill, cu rochia ei de culoarea palidă a levănțicii, arăta ca o țărancă.

Femeile se alăturară soților lor, când le, un domn cu părul grizonant, le invită în salon pentru cocteilul de dinainte de cină.

– Ce-aș mai înota acum, exclamă Gloria privind cu jind în direcția piscinei. Mi-am adus chiar și costumul de baie

Soțul ei dădu din umeri, zicând:

– Draga mea, te rog, nu acum. Mor de foame. Dar tu, Mel?

– Nu m-aș supăra dacă m-aș așeza acum la masă.

În minoritate de voturi, Gloria oftă și-i însoți în sala cu candelabre de cristal și multe lumânări. Cele trei cupluri se așezară la o masă rotundă, acoperită cu o față de masă fină și un setfin de tacâmuri scânteietoare. Gloria se întinse după lista de meniuri așezată frumos pe un platou de argint în centrul mesei.

– Ia să vedem ce avem aici… Mama mia! Roșii cu caviar și păstrăv în cristale? Perfect! David, ai comandat toate astea special pentru mine?

– E pur și simplu meniul zilei, răspunse soțul ei politicos. Dar ca să meargă un vin bun la el propun să comandăm vin alb de Burgundia. E toată lumea de acord?

Toți erau și David făcu semn chelnerului să se apropie. În timp ce se consulta lista de vinuri, Mel schimbă câteva banalități cu soția lui. Nu, nu era prea obosit. El și Bill reușiseră să termine mai devreme decât planificaseră și-l lăsaseră pe asistent să închidă cabinetul.

Cina fu foarte animată. Tocmai se înfruptau din desert, un sufleu de piersici, când cineva îl chemă pe Mel la telefon.

– Fir'ar să fie! făcu el aruncându-și șervețelul pe masă. Sper că nu e o urgență!

Privindu-l îndreptându-se spre telefon, Catherine își mușcă buzele, cu nervozitate.

– Uneori jurământul lui Hipocrate e o pacoste, oftă Bill.

Între timp, apetitul Gloriei nu păru să scadă câtuși de puțin . Ochii ei luceau de poftă când se servi cu a doua porție de sufleu.

– Bietul Mel, nu-l lasă nici măcar să mănânce liniștit, îl compătimi ea fără convingere.

Mel se întoarse la masă câteva minute mai târziu. Era încruntat și părea îngrijorat, dar când se așeză, chipul lui păru relaxat:

– Alarmă falsă, zise el. Nu sunt chemat să fac cezariană în mijlocul nopții și, slavă Domnului, nimeni n-a avut un accident.

Citind întrebarea din ochii soției lui, ridică o sprânceană, surâse și ridică indiferent din umeri. Catherine se liniști imediat.

Cumnatul o invită la dans și ea se lăsă dusă pe ringul de dans. David se mișca lejer, fără efort. Era ușor să-l urmeze, iar ritmul orchestrei era minunat.

– Ce mi-a spus Gloria? Că Vicky încă nu s-a întors? întrebă David pe neașteptate, dându-se un pas înapoi, ca să vadă mai bine chipul partenerei. Își caută de lucru acolo sau ce?

– S-a hotârât să-și prelungească șederea cu câteva săptămâni. E prima ei excursie în străinătate și vrea să profite din plin de ea.

– Bine face. Pe de altă parte, tinerii din ziua de azi sunt atât de independenți, că nu ne putem asuma riscul de a-i înstrăina. Când n-o să mai aibă bani, n-o să aibă încotro și o să vină acasă.

– Oh, de-acum încolo n-o să mai stea mult, zise Catherine. O așteptăm să apară în fiecare zi. Pe urmă, simțind o notă critică în vocea cumnatului ei, adăugă sigură pe ea. Și totuși, nu-i o chestiune de bani. Vicky e o fată foarte inteligentă și știe că dacă-și prelungește prea mult vizita cade în extrema cealaltă.

Da, se gândi ea în sinea ei, și totuși, două săptămâni…

David o conduse înapoi la masă, unde Bill comandase șampanie. Băură un pahar în cinstea Margaretei, a cărei zi de de naștere era, și apoi, când orchestra începu să cânte vesel o samba, Mel o luă pe soția lui de mână și o duse înapoi pe ring.

– Haide, zâmbi el, e dansul nostru preferat.

Cine-i privea mișcându-se împreună pe podeaua lustruită, nu putea nega faptul că formau un cuplu frumos. Mel era un bărbat foarte atrăgător, înalt și slab, de o eleganță suplă. Corpul ei se mula pe al lui; păreau că se mișcă aidoma unui singur trup.

La sfârșitul dansului, Catherine nici măcar nu respira greu. Începuse să se relaxeze și să se simtă bine, și aproape că bombăni un protest când Mel făcu prima mișcare să plece.

– Mâine mă așteaptă o zi grea, spuse el surorii lui, care îl făcu „spărgător de petreceri". Dar Bill fu de acord cu el și David plecă și el cu ei. Cele trei cupluri se îndreptară împreună spre mașinile din parcare.

– Catherine, ce-ar fi să mergi cu mine cu mașina? sugeră Mel Mâine îl las eu pe Jerry la școală și pe urmă te aduc pe tine să-ți iei Chevroletul.

Ea acceptă încântată. De obicei, după o noapte petrecută la club, se întorceau acasă împreună. Catherinei îi plăceau nopțile astea la volan, când putea să-și odihnească mâna pe genunchiul lui Mel stând rezemată cu capul de umărul lui. În momente de-astea, uitau că sunt căsătoriți de mult și se simțeau din nou tineri.

Mașina ieși din parcare și se îndreptă spre autostrada pe care puteau să ajungă acasă într-un sfert de oră. Nu era acesta drumul. După o seară petrecută la club, sau în altă parte în oraș, Mel obișnuia să conducă acasă pe drumul cel mai întins,

de-a lungul vechii șosele, pe care era mult mai interesant să circuli în comparație cu autostrada plictisitoare. Catherine rămase ușor surprinsă.

– De ce o luăm pe-aici, Mel? întrebă ea. Îi plăcuse seara și voia să prelungească sentimentul acela de relaxare totală; dintotdeauna îi plăcuse să străbată întunericul nopții în drum spre casă, peste dealurile acelea. Se întoarse să se uite la el, căci întârzia să-i răspundă. Nu putu să nu observe că trăsăturile lui, de obicei relaxate, păreau foarte încordate. Mel era preocupat de ceva, era sigură că nici măcar nu-i auzise întrebarea. Îl privi timp de câteva minute, apoi îl întrebă care era problema, dar Mel continuă să privească drept înainte. Catherine se întrebă ce se putuse întâmpla de se schimbase așa. Cu siguranță, nu era vorba de seara aceea, celelalte două cupluri fuseseră foarte plăcute și toată lumea râsese mult.

– Mel, ce te supără?, repetă ea câțiva kilometri mai încolo. A zis cineva ceva în seara asta, ceva care te-a supărat?

– Îmi pare rău, draga mea, n-am vrut să te îngrijorez. Mă gândeam la altceva. Nu, seara a fost foarte frumoasă.

– Atunci de ce ne întoarcem acasă pe autostradă? Te grăbești în mod anume?

Mel o privi cu coada ochiului și observă că era îngrijorată. Frână cu forță, o privi cu un zâmbet silit, apoi se întinse și o mângâie pe obraz cu podul plamei.

– Ne așteaptă o telegramă acasă, zise el moale.

Ea tresări, tremurând.

– Doamne Dumnezeule!

– Nu intra în panică, nu e nimic grav. N-am vrut să-ți spun mai devreme, ca să nu stric seara.

– E de la Vicky?

El dădu din cap că da.

– A deschis-o mama și mi-a citit-o la telefon. Vicky a avut un accident.

– Și de unde știi că nu e grav? trădă vocea ei neliniștea care o cuprinsese.

– Pentru că așa scrie. E trimisă de doamna Griffith, însoțitoarea lor, cea care s-a dus cu ele la Paris.

– Știu, știu, se impacientă Catherine. Ce scria, mai exact?

– Că Vicky și-a rupt piciorul.

– Cum? rămase Catherine împietrită. A căzut de pe cal?

– Nu știu de ce, dar mă îndoiesc. Calul ei e acasă de aproape două luni de zile și nu cred că străbate Europa călare.

– Dar știi unde e?

– Telegrama zicea că e la Grenoble.

– Ce naiba face acolo?

– Schiază.

– Schiază? În iulie?

– De ce nu ? Asta nu mă miră. Te-ai născut la munte, ai uitat că în regiunile muntoase poți să schiezi și vara și iarna?

– Da, așa e, ai dreptate, mormăi Catherine ștergându-și sudoarea de pe frunte cu podul palmei. Nu mai gândesc limpede. Dar de unde știi că schia?

– Pentru că, răspunse el cu un calm exagerat, în telegramă era menționat un accident de schi.

Mintea ei începuse să funcționeze febril.

– Mi se pare ciudat, murmură ea.

Și cum din partea lui nu veni nici o reacție, zise mai tare:

E o nebunie! De când a plecat din țară, parcă s-a dus pe altă planetă. N-avem deloc vești de la ea, parcă toate firele ar fi fost tăiate!

– Sunt de acord cu tine că a scris cam rar…și cam scurt.

– Cum să nu? Nici măcar n-a trimis vederi poștale ca să vedem unde e. Asta dacă nu punem la socoteală mâzgălitura de la Bruxelles.

– Și de la Lausanne, adăugă el gânditor. Și a mai fost și telefonul acela de la Paris, în care ne cerea bani ca să poată sta mai mult..

– N-ar fi trebuit să-i trimitem nici un ban! Ar fi trebuit să-i cerem să vină acasă o dată cu ceilalți.

– Chiar crezi că e posibil să ții o adolescentă de optsprezece ani în lesă? Ne-a spus că excursia aceasta o să o ajute să-și îmbunătățească franceza.

Se făcu o liniște scurtă, apoi Catherin mormăi din nou, ca pentru sine:

– Nu mă pot abține să nu mă gândesc ce naiba făcea în Savoia.

Mel îi aruncă o privire ascuțită.

– Ei, haide, n-are nici un rost să cazi acum în tot felul de speculații.

Catherine își îngropă obrazul la umărul lui și începu să plângă.

– Draga mea, exagerezi, oftă el. A avut doar un simplu accident. Ea are oasele mobile, o să-și revină foarte repede.

– Mel, trebuie să merg la ea, hohoti ea. Nu putem să ne lăsăm singura fiică într-un loc străin, singură, rănită…

– Bine, du-te la ea, zise el cu liniște.

Calmul lui păru să-i sporească starea de agitație.

– Dar tu nu înțelegi, zise ea cu voce tremurată.

– Înțeleg că nu ești prea nerăbdătoare să pleci într-o asemenea călătorie.

– Oh, Mel, mă îngrozește! Niciodată n-am vrut să mă întorc acolo, cu atât mai puțin singură.

– Ești mare, Catherine, îi reaminti el.

– Mă întreb dacă nu cumva înăuntrul meu se ascunde o fetiță, oftă ea, încercând să se adune. Mă simt atât de bine când sunt cu tine, Mel, atât de apărată, atât de împăcată cu mine însămi…

El încercă să destindă atmosfera, glumind puțin.

– Cred că un filozof francez, unul pe nume Pascal, a spus că tot răul din lume se trage de la faptul că omenirea nu e în stare să stea în bârlogul ei.

– Chiar așa. Eu una mă simt foarte bine în bârlogul meu.

– Ascultă, zise el, și vocea îi deveni severă. Nu trebuie să faci călătoria asta. Aș putea să iau avionul până la Grenoble și să fiu înapoi în patruzeci și opt de ore. Pot să văd în ce stare e Vicky și, eventual, s-o aduc acasă, așa că nu e nevoie să te mai chinui atâta. Telegrama nu e alarmantă. Dar înainte de a face ceva, o să-i dau un telefon doamnei Griffith ca să ne spună exact ce se întâmplă.

– Dar cum o să iei legătura cu ea?

– E un număr de telefon în telegramă.

– Chiar crezi că poți să dai de ea? întrebă ea brusc încrezătoare.

– Sigur că da, draga mea. Probabil că așteaptă să o contactăm. Te rog, calmează-te, da?

– Oh, Mel...!

Își aruncă brațele în jurul gâtului lui și se strânse la pieptul lui.

– Întotdeauna reușești să mă liniștești!

Acasă, fațada vechii case era cufundată în întuneric, numai portalul vilei mai mici era luminat..

– Mama s-a culcat, iar Jerry trebuie să fie și el în pat, zise Mel, acționând automat ușa de la garaj. Oricum, e prea târziu ca să sunăm acum, în Franța e șase dimineața, mult prea devreme ca să dai telefoane. Hai mai bine să mergem la culcare și mâine la prima oră o sun pe doamna Griffith.

Catherine fu de acord, dar zise temătoare:

– N-o să pot închide un ochi.

– Atunci ia un somnifer. În mod normal nu recomand așa ceva, dar de data asta, doamnă, medicul vă prescrie unul.

Înainte să se dea jos din mașină, el o sărută tandru pe păr. Pentru prima oară în treizeci de ani, sărutul lui nu-i dădu fiori. I se părea că deodată o fereastră se deschisese spre o lume pe care o crezuse uitată, o lume plină de capcane și de pericole.

Capitolul 3

Vocea Ednei Griffith răsună atât de clar în convorbirea internațională, încât Mel ar fi putut jura că era în camera alăturată. Părea o persoană amabilă și vorbăreață.

– Ascultați, domnule Garisson, dumneavoastră ar trebui să știți că eu n-am fost de acord ca Vicky să rămână aici în timp ce toate colegele ei s-au întors în Statele Unite, dar ea n-a ținut cont sub nici o formă de obiecțiile mele. I-am pierdut orice urmă acum câteva săptămâni, și apoi, tocmai când mă pregăteam să plec din Europa, am primit o scrisoare de la infirmeria ambasadei. Bineînțeles că am sunat-o imediat pe Vicky și am aflat că e bine, dar deocamdată nu-și poate mișca piciorul, e încă în ghips.

– Asta e o ușurare, declară Mel. Mama ei va fi bucuroasă să audă asta, era aproape să-și piardă mințile de îngrijorare.

– Și totuși, cred că ar fi bine ca unul dintre dumneavoastră să vină să stea cu ea, adăugă imediat doamna Griffith. Trebuie să mă întorc neapărat acasă.

Mel era sigur că detectase o urmă de iritare în vocea ei. Era sigur că între cele două existase un frecuș când Vicky se hotărâse să nu se întoarcă acasă o dată cu echipa.

– Care este adresa clinicii? întrebă el.

Domnișoara Griffith i-o dictă iar el o mâzgăli repede pe un carnețel.

– E în regulă, domnișoară Griffith. De-acum încolo o să ne ocupăm noi de tot.

– Să înțeleg că mă eliberați de orice responsabilitate față de Vicky?

– Fără nici o îndoială. Vicky a ieșit singură de sub tutela dumneavoastră din momentul în care a refuzat să le însoțească pe colegele ei.

– E bine, atunci. La revedere. Domnișoara Griffith puse telefonul în furcă și răsuflă ușurată. Undeva, într-un colț din mintea ei mai simțea o urmă de resentiment la amintirea lui Vicky Garrison. Fata fusese cam nărăvașă, dar călărea excelent. Ocupase primul loc în topul clasamentului general, ceea ce o determinase oarecum să fie mai maleabilă cu ea. Fata asta îi dăduse mare bătaie de cap. Era independentă, încăpățânată, tot timpul voia să facă lucrurile numai cum voia ea. Refuzase să accepte orice sugestie privitoare la felul cum ar putea să-și petreacă timpul liber înainte de întoarcerea acasă.

Itinerarul le lăsa libere două săptămâni de zile, timp în care membrii echipei puteau să se plimbe pe unde voiau. La invitația unor organizații internaționale, a prietenilor sau a rudelor, fetele scăpaseră, după cum le plăcuse, în Elveția, în Anglia, în Belgia, cu singura condiție să fie înapoi în Paris în ziua plecarii.

Dar în ziua aceea Vicky nu era acolo, schia pe undeva prin Alpi. Cu câteva minute înainte ca avionul să decoleze, Vicky telefonase să-i spună că nu se întorcea acasă cu celelalte. Avusese loc o discuție tăioasă în care domnișoara Griffith insista ca fata să plece acasă cu următorul zbor, pe propria ei cheltuială. Dar fata îi spusese că înainte să plece din Paris luase legătura cu părinții ei și aceștia îi dăduseră voie să-și prelungească șederea. Știa că domnișoara Griffith n-avea să plece cu membrii echipei, mulțumindu-se să-i vadă instalați în siguranță în avion. Vicky promisese că se va întoarce acasă atunci când va pleca și supraveghetoarea.

Plictisită, Edna uitase repede de călătoarea care-i fusese dată în grijă până în ziua în care primise un telefon de la ambasadă în care era informată că Vicky suferise un accident și voia ca domnișoara Griffith să vină la Grenoble, unde era internată. Dar Edna hotărî că ar fi mai bine să-i anunțe pe părinți. Asigurată de doctorul Garisson că nu mai avea acum nici o responsabilitate față de fată, nu-i mai rămânea decât să-și facă bagajele. Avea de gând să plece acasă, fără să mai piardă nici un minut sau să-și mai bată capul cu ceva.

*

– Mulțumesc, Ania, asta e tot. Menajera pregătise geamantanul Catherinei pentru plecarea la Paris. Discretă ca întotdeauna, Ania înclină din cap și părăsi încăperea fără să facă cel mai mic zgomot. Catherine se plimbă de colo până acolo prin cameră. Hotărâse că ea și nu Mel trebuia să plece la fiica lor, la urma urmelor ea era cea mai apropiată de Vicky. Mai erau trei ore până la decolarea avionului, dar ea chemase deja taxiul care avea să o ducă la aeroport, ca să fie sigură că nu va întârzia. Se simțea foarte ciudat, avea o senzație asemănătoare cu cea pe care o avusese cu o noapte înainte. Ce o frământa atâta? Ceva din trecut îi tot revenea în minte în imagini atât de tulburi încât nu reușea să le limpezească. Încercă să nu le bage în seamă, dar nu reuși să se scuture de presentimentul că o aștepta ceva rău, ceva care urma să se întâmple. Ce va găsi oare în Franța? Încercă să se calmeze, la urma urmelor mergea acolo numai ca să o ia pe Vicky și să să o aducă înapoi acasă în Statele Unite. Calătoria avea să dureze cel mult trei zile. Se așeză pe un scaun și îmcepu să se joace nervos cu colierul de perle pe care-l purta la gât. Când auzi clopoțelul de la intrare sări repede de pe scaun, luă geamantanul și coborî repede scările la taxiul care o aștepta.

Cum stătea nerăbdătoare în sala de așteptare, nerăbdătoare să plece, Catherine își auzi strigat tare și clar

numele în microfon. Se întrebă cine naiba putea s-o sune acum. Alte veşti proaste? Cu inima bătând, se îndreptă către cel mai apropiat telefon.

– Alo, aici doamna Garrisson.

– Draga mea, cât de mult te invidiez! Tocmai l-am sunat pe Mel şi mi-a spus că pleci în Europa. Ce minunat! se extazie Gloria de la celălalt capăt al firului.

Catherine scoase un oftat de uşurare şi răspunse cu o strâmbătură.

– Nu-i chiar o călătorie de plăcere, să ştii. O să ma întorc acasă cu Vicky. N-am să vizitez Parisul, din gară voi lua trenul direct spre Grenoble.

În momentul acela se anunţă zborul spre Paris şi Catherine îşi luă grăbită rămas-bun.

*

Poftim biletul, doamnă Garrisson.

Catherine, căreia începuse să-i pară rău că nu-l lăsase pe Mel să vină în locul ei, făcu un efort să nu mai ia în seamă imaginea câmpului care alerga prin fereastra deschisă a compartimentului ei.

– Mai avem mult? întrebă ea pe un ton un pic repezit.

– Vom ajunge în staţia Grenoble în zece minute.

Catherine întinse un bacşiş conductorului. Acesta puse banii în buzunar şi-şi duse mâna la caschetă.

– Mulțumesc, doamnă. Mă întorc în câteva minute să vă dau bagajul jos.

Catherine dădu din cap zâmbind, își îmbrăcă haina și-și puse pălăria pe cap. Purta întotdeauna pălărie, altfel s-ar fi simțit dezbrăcată. Își trase mănușile și-și lăsă privirea să rătăcească din nou pe geam. Părea că imaginea câmpului se proiecta în mintea ei pe un ecran de dimensiunea unei ferestre, pe care trecutul ei începea să prindă contur.

Mai întâi apăru muntele, trezind în sufletul ei amintirea vacanțelor din copilărie, apoi, ca răspuns la cadența trenului, alte sunete se făcură auzite din străfundurile memoriei: vuietul vântului prin pini, alunecușul saniei pe zăpada proaspăt căzută.… Scrâșnetul de frâne pe care-l făcu trenul care intra acum în gară o aduse brusc în prezent. În minutele următoare își făcea loc prin mulțimea care se adunase pe peron, în jurul călătorilor care coborau și lua un taxi spre spital, acolo unde se afla Vicky.

La primul contact cu locul din care plecase în urmă cu treizeci de ani, Catherine se simți dezorientată. În trei decenii, orașul se schimbase radical, nu mai recunoștea aproape nimic, începând cu gara care fusese construită în 1968, cu ocazia Jocurilor Olimpice de iarnă, după cum scria pe placa din perete. Același sentiment o încercă și când traversă orașul, a cărei arhitectură suferise un proces uluitor de modernizare. Da, anii trecuseră și multe dintre locurile încărcate de amintiri purtau acum o pecete nouă, ceea ce, în loc să o deranjeze, o liniștea. Sigur, unele lucruri nu se schimbaseră. Tot muntele

era la sfârșitul fiecărei străzi și dacă s-ar fi străduit puțin probabil că ar fi dezgropat și imagini mai vechi peste care se suprapuseseră urmele proaspete și agresive ale prezentului. Trecutul era scufundat liniștit în negura timpului. Catherine se simți mai ușurată. Nu voia să și-l amintească.

*

– Ce bine-mi pare să te văd, mamă!

Catherine se uită drăgăstos la fiica ei. Vicky stătea într-un cot și pe fața ei încântătoare ochii îi străluceau iar pe buzele pline, frumos conturate se zărea un zâmbet cald. Arăta așa de sănătos, de bronzată și plină de viață, încât prezența ei într-o cameră goală de spital părea ciudată.

– Sunt mai bine de două luni de când te-am văzut ultima dată! îi reproșă mama ei pe jumătate severă. Trebuie să recunoști că ai mers cam prea departe, Vicky.

– Dar mamă, m-am distrat așa de bine!

Ochii ei albaștri aruncau scântei peste marginile paharului de șampanie pe care o asistentă o adusese ca să sărbătorească sosirea mamei. Catherine nu-și amintea să o fi văzut vreodată atât de frumoasă pe fiica ei. Oare șederea în Europa îi dăduse strălucirea aceasta? Se aplecă să o sărute, iar Vicky își puse paharul pe noptieră și o sărută cu foc pe mama ei.

Chiar mi-a fost foarte dor de tine, mamă.

Catherine strânse cu căldură corpul firav al fiicei ei, apoi se dădu înapoi și o privi gânditor:

– Mă cam îndoiam de asta, judecând după graba cu care ai vrut să te întorci acasă… Când ochii li se întâlniră, izbucniră amândouă în hohote de râs. Vicky, ca și fratele ei Jerry, semăna cu Mel, numai că ea era versiunea ideală a tatălui. Părul roșcat deschis arunca sclipiri de flacără , iar pistruii de pe nasul ei fin îi dădea o notă de și mai mare prospețime.

Arată ca o fată tipic americană , se gândi mama ei, pentru a mia oară. Ea și Mel glumiseră adesea despre asta.

– Și ce-ai făcut tu tot timpul ăsta, întrebă ea, privindu-și cu nesaț odorul și trăgându-i noptiera mai aproape. Chipul lui Vicky părea gata să explodeze de atâta fericire. Apoi privirea ei se plimbă prin fereastra deschisă și rătăci prin parc.

– Oh, o grămadă de lucruri, zise ea vag, întinzând o mână la întâmplare după paharul de pe noptieră.

Catherine aștepta, uimită. Murea de nerăbdare să audă explicații, detalii, toate acele lucruri pe care mesajele scurte ale fetei refuzau să le dezvăluie. Nu se putea abține să nu se minuneze de coincidența care o adusese pe fata ei tocmai în orașul în care își petrecuse adolescența și își făcuse studiile.

Vicky nu părea grăbită să satisfacă prea curând curiozitatea mamei. Cu ochii pe jumătate închiși, cu o expresie visătoare pe față, își sorbea delicat șampania.

Catherinei îi venea să o scuture.

– Mă tot întreb, zise ea tare, de ce te-ai îndepărtat de grup și ai venit tocmai în regiunea asta unde nu era nimic de făcut pentru tine.

– Ba era, mamă, cum să nu! Schiatul.

Catherine dădu din umeri.

– Schiatul? Dar ai venit aici să călărești! Și apoi, sunt o grămădă de stațiuni de iarnă în Statele Unite.

Vicky făcu un gest vag cu mâna.

– Păi, așa s-a ivit ocazia… Și apoi,adăugă ea repede, ca și cum ar fi vrut să evite o întrebare, chair am vrut să cunosc zona asta, mamă. Tu ai vorbit întotdeauna cu atâta pasiune despre Alpi! Pur și simplu m-au fascinat. Ăsta a fost unul dintre principalele motive pentru care am vrut să vin aici. Când mi s-a spus că se poate schia și primăvara și vara am vrut imediat să petrec aici o parte din vacanță. Și cum eram libere să ne petrecem cum vrem timpul liber, m-am hotărât să profit.

– Cred că ai profitat cam prea mult, protestă mama ei. Ai depășit limitele, asta e.

– E așa de plăcut să schiezi în timpul ăsta al anului! Iar munții de aici îți taie răsuflarea! Vocea fetei tremura de entuziasm.

Și Catherine iubise acest munte, cu disperare. Dar Vicky nu se născuse în umbra lui, nu respirase aerul tăios în diminețile de iarnă, nici nu văzuse aburul răsăritului ridicându-se din văi ca un văl de mister. Catherine nu se putea abține să nu se întrebe cum de reușise să-i transmită acestui copil din Lumea Nouă sentimentele acestea adânci pe care încercase atâta timp să și le scoată din inimă.

Catherine își îndreptă atenția asupra ghipsului de pe piciorul lui Vicky.

– Te-a durut?

Vicky ridică indiferent din umeri.

– Puțin, la început, zise ea lovind ușor în ghips cu degetele, și adăugă cu satisfacție. Dar n-o să-l mai port mult, or să mi-l scoată mâine. Oof! M-am săturat să stau întinsă în poziția asta de-atâta timp.

Catherine o înțelese. Cunoscând temperamentul plin de energie al fetei ei, îi era ușor să înțeleagă cât îi era de greu să îndure nemișcarea aceea forțată.

– Unde-ai căzut? În ce stațiune?

Vicky se pregătea să-i răspundă când la ușă răsună o bătaie. Corpul ei se răsuci brusc, cu chipul încordat într-un amestec ciudat de neliniște, speranță și așteptare.

– Intră! Aruncându-i mamei ei o privire fugitivă, ochii ei se lipiră de ușa care se deschise ca să facă loc unui buchet uriaș de trandafiri și irișii albaștri, în spatele cărora persoana care-i aducea aproape că nu se mai zărea.

– Alte flori pentru domnișoara! oftă el, îndreptându-se spre masă, unde un buchet de petunii de toate culorile ocupa o vază de porțelan. Tânărul își lăsă povara jos o clipă și se uită spre pat, părând perplex:

– Acum unde o să le mai pun și pe-astea? În capelă nu mai e nici un pic de loc. Cele pe care le-am pus acolo nici măcar n-au început să se ofilească.

O roșeață bruscă invadă obrajii lui Vicky. Aruncă o privire piezișă mamei ei și răspunse stânjenită:

– Ia o vază din baie. Asistenta a pus una acolo de dimineață.

– Bine gândit! zâmbi băiatul. Intră în baie și se întoarse cu o vază plină cu apă în care așeză buchetul. Sunteți într-adevăr răsfățată, remarcă el făcând șiret cu ochiul.

Surprinsă, Catherine nici nu se mișcă atâta timp cât dură schimbul acesta de replici. După ce plecă băiatul cu florile, întrebă pe un ton în aparență calm.

– De la cine sunt florile?

Vicky zâmbi, respiră adânc și-i dădu drumul:

– De la Marc, mamă.

Un moment Catherine rămase fără un cuvânt. Ridică din sprâncene, își privi fiica drept în ochi și întrebă:

– Și Marc cine e?

Genele lui Vicky fluturară, o clipă pe fața ei pluti un zâmbet, apoi explodă:

– Of, mamă! Tocmai încercam să-ți spun. Marc este motivul pentru care am rămas în Europa. Îl iubesc, mamă!

Bătu din palme, triumfătoare, dorind în același timp înțelegere. Pe fiecare colțișor de pe chipul ei radia tinerețea. Acum că neliniștea dispăruse, răsufla ușurată că reușise să dea la iveală secretul care îi ardea pe buze.

Se lăsă o liniște stânjenitoare. Catherinei îi venea greu să „digere" vestea pe care o primise, dar ochii ei se îmblânziră repede.

– Deci asta era, zâmbi ea. Trebuia să-mi dau seama că felul neobișnuit în care te-ai comportat are la bază o explicație de genul ăsta. Bine, draga mea, povestește-mi totul.

Catherine se așeză mai confortabil în fotoliu și luă de pe măsuță paharul pe jumătate plin și întrebă, întinzându-l înainte:

– Te superi? Am nevoie de ceva care să mă întărească în fața șocului.

Apoi chicoti ușor, aproape câștigată. Vicky bătu din palme, încântată:

– Mamă, ești cea mai tare!

– Degeaba mă lingușești. Hai să vedem despre ce e vorba, secretoasă mică ce ești! Se aplecă atentă în față, încordată de curiozitate. Ce mai vești avea să-i spună lui Mel la telefon! Apoi, chipul ei se înnoră brusc.

– Dar spune-mi, ce intenții are băiatul ăsta?

– Veșnica întrebare. Vreau să mă mărit cu el, mamă!

Catherine trase adânc aer în piept, de parcă i-ar fi luat cineva o greutate de pe inimă.

– Și el ce vrea?

– El mă adoră. Vicky dădu ușor din umeri. În vocea ei era mândrie și multă siguranță. Declarația ei era categorică, nu conținea nici o urmă de îndoială, nici un grăunte de ezitare.

– Totuși, e prea repede, rosti mama ei, fără a-și fi revenit încă din uimire.

– O, nu! Amândoi simțim la fel de două luni de zile.

– Două luni?

– De când am ajuns la Paris.

Catherine rămase din nou fără cuvinte:

– Ah! Dar… așa de repede…în Paris….

– A fost ca o străfulgerare, zise simplu Vicky.

– Așa de repede?

– Da. Dragoste la prima vedere, întări Vicky cu fermitate.. Din momentul în care l-am văzut, ori mai bine zis, la câteva minute după ce l-am văzut, am știut că va fi al meu.

Catherine începu să râdă.

– Trebuie să admit că nu pierzi timpul când vrei ceva.

Vicky ridică melodramatic o mână.

– La ce te așteptai mamă? M-am îndrăgostit. Si tu știi cât de repede se poate întâmpla acest lucru. Abia îți dai seama că te și trezești cu o senzație ciudată de căldură în capul pieptului și inima îți bate cu o sută de kilometri la oră. Nici nu mai știi pe ce lume ești, dar te simți în al nouălea cer. Și iată-te îndrăgostită.

– Și iată-te îndrăgostită… Mulțumesc pentru prelegere, zâmbi Catherine.

– Știu totul despre dragoste acum, clătină Vicky din cap.

– Ce vrei să spui? întrebă repede mama ei, cuprinsă iar de neliniște.

– Că am avut ocazia să-mi cercetez sentimentele, că am încercat să-mi dau seama cum s-a întâmplat. N-am simțit niciodată ceva asemănător, nici în Pittsburgh, nici în Providence sau în orice alt loc. Și totuși, erau o mulțime de băieți acolo, unii dintre ei chiar foarte chipeși și cu farmec. Dar pe mine nu m-a atras nici unul . Și din ce îmi povesteau fetele despre pasiunile lor și despre întâlnirile lor….

Vicky îi aruncă o privire plină de semnificații mamei ei.

– Unele dintre ele au cedat destul de mult, mamă, și nu întotdeauna din motive care ar putea fi întemeiate.

Vicky clătină din nou din cap. Spuneam că problemele lor de amor nu mă interesează pe mine. Eu nu voiam să mă implic și să-mi complic viața în mod inutil. Mă întrebam mereu cum de pot acorda atâta importanță unor asemenea lucruri. Dragoste, sex… numai asta aveau în cap. Și când te gândești că a trebuit să vin tocmai până aici ca să descopăr adevărata dragoste, suspină ea adânc. Dar ce poți să-i faci, așa a fost scris în stele.

Se opri o secundă, apoi continuă, cu însuflețire.

– Sigur că da, a fost mâna destinului.

Catherine își privi îndoioșată fiica, simțindu-se fericită pentru ea. Își amintea că și ea se simțise la fel când se îndrăgostise prima oară, în tinerețe… Dar alungă repede orice astfel de gând din mintea ei.

– Stii, spunea Vicky, am fost mai tot timpul împreună de când am ajuns la Paris. Ne leagă ceva foarte puternic, mamă. N-am simțit niciodată ceva asemănător!

Amuzată, dar în sinea ei foarte impresionată, Catherine asculta explicațiile încurcate ale fiicei ei. Oricine ar fi auzit-o ar fi crezut că Vicky descrie o problemă complicată de matematică pe care ea a rezolvat-o într-un timp record. Povestea aproape comic, dar cu o asemenea convingere încât mama ei nu se putea îndoi de sinceritatea emoțiilor ei. Vedea acum o latură nouă la fiica ei, romantică.

– Și cu ce se mai ocupă băiatul ăsta, în afară de faptul că îți trimite flori?

– Nu-i așa că e un scump? Vicky privi îndoioșată la toate buchetele acelea de flori așezate prin toată încăperea. Face parte din patrula de schi, răspunse ea.

– Patrula de schi! strigă Catherine. Asta e tot ce face în viață?

– Nu, bineînțeles că nu. E student. Vrea să devină chirurg, exact ca tata. Dar vacanțele și le petrece întotdeauna pe schiuri. Oh, mamă, dacă ai ști ce atletic e, exclamă ea cu un zâmbet larg. Călărește chiar mai bine decât mine. A fost reprezentantul facultății lui la concursul de călărie, la care a câștigat premiul întâi.

– Așa deci, zise Catherine sec. Începea să înțeleagă circumstanțele care îi aruncase pe cei doi tineri unul în brațele celuilalt și felul în care ulterior decurseseră lucrurile.

Desigur, gândul acesta n-o deranja. I se părea romantică aventura lui Vicky aici, în Europa, deși o senzație vagă de neliniște începuse să i se strecoare în suflet, pe măsură ce cântărea posibilele consecințe ale acestei iubiri.

– Și eu ce trebuie să fac acum? întrebă ea privindu-și odorul cu duioșie.

– Păi, anunță-l pe tata de logodnă.

– Doamne Dumnezeule! da' știu că te grăbești, nu glumă. N-ar trebui să-l văd și eu mai întâi pe acest tânăr, pe viitorul meu ginere? Poate ar trebui să iau legătura și cu părinții lui. Are părinți, nu-i așa? Unde stă atunci când nu face schi sau nu călărește?

– Își face studiile la Paris, dar e de loc din zona aceasta a Alpilor. Familia lui trăiește într-un sătuc, nu departe de aici.

Brusc, zâmbetul Catherinei se topi, sprâncenele i se împreunară într-o cută de îngrijorare și în ochi i se citi îndoiala.

Dintr-un sat? Ce sat?

– Nu-mi mai amintesc exact numele, răspunse Vicky într-o doară.

În acel moment telefonul începu să zbârnâie, și conversația se întrerupse. Vicky luă repede receptorul și rosti câteva cuvinte. Chipul ei se lumină; acoperi microfonul cu o mână:

– O să-ți spună chair Marc. Vine încoace. Și rosti cu emoție în receptor:

– Sigur, Marc, poți să urci. Am o surpriză pentru tine, dragule.

– Au ajuns deja la nume de alint, se gândi Catherine cu o ușoară strângere de inimă. Numai bătaile inimii ei mai umpleau liniștea care se instalase după ce Vicky așeză telefonul în furcă și rămase cu privirea întoarsă spre ușă. În sfârșit, se auzi o bătaie ușoară.

– Intră, strigă ea. Forma masculină care se opri în prag era subțire și tinerească. Vizitatorul făcu câțiva pași înăuntru , apoi se opri scurt la vederea Catherinei.

– Intră, îl încurajă Vicky, râzând, pe jumătate întoarsă spre mama ei.

Tânărul înaintă, zâmbind timid. Era destul de înalt și zvelt, cu trasături fin șlefuite de muntean, cu ochi căprui, păr negru tuns scurt și în general cu un aer sănătos și masculin. Catherine își reținu răsuflarea pe măsură ce se îndrepta către ea, contrariată și conștientă în același timp că pe fața ei se citea ceea ce simțea.

– Marc, ți-o prezint pe minunata, scumpa mea mamă.

Catherine aproape că își duse mâna la spate când silueta lui înaltă se aplecă să i-o ia.

– Mă simt onorat să vă cunosc, zise el. Vocea lui era profundă, frumos modulată, cu un accent ușor savoiard. Vocea aceasta trezi un ecou în amintirile Catherinei. Și chipul acesta… O clipă mai devreme ar fi crezut că o stafie păși înăuntru, o umbră a trecutului ei. Răsuflarea i se accelerase pe măsură ce încerca să se scuture de impresia aceea stranie care pusese stăpânire pe ea. Privirea lui Marc se întoarse de la ea și se îndreptă asupra pacientului de pe pat:

– Cum te mai simți, Vicky?

– Foarte bine.

Acestea erau doar simple cuvinte, dar ochii lor se întâlniră și rămaseră așa îndelung. Vicky își înălță chipul și el se aplecă, barându-i vederea asupra mamei ei. Își strecură posesiv brațele în jurul umerilor ei și o ținu așa cu o tandrețe infinită. În poziția aceea ar fi putut reprezenta simbolul iubirii și al tinereții. Catherine fu atât de impresionată de bucuria intensă care iradia din acest cuplu tânăr, încât uită îngrijorarea ei sâcâitoare și fără nume.

După un moment tuși încet, ca să le amintească tinerilor de prezența ei. Râsul lui Vicky izbucni puternic, plin de vioiciune și de satisfacție.

– Doamne, am uitat cu totul de lumea de afară. Te rog să ne ierți, dragă mamă. Ce părere ai despre logodnicul meu? Și în vocea ei se simți mândrie tinerească. Catherine zâmbi palid.

– Dă-mi puțin timp să-l cunosc mai bine. Îmi faci atâtea surprize de la un timp că simt că-mi vâjâie capul.

– Biata mama, încă nu și-a revenit!

– Care e numele tău de familie? întrebă Catherine răgușit. uitându-se la Marc.

– Marc Bessiers, răspunse el, ridicându-se încă o dată în picioare.

Ceva explodă în pieptul ei. Putea să simtă culoarea fugându-i din obraji. Nu! Nu! gemu o voce în sufletul ei. Nu, nu poate fi decât o simplă coincidență. Devin caraghioasă. Soarta nu poate fi atât de crudă. Și-apoi, e imposibil, absolut imposibil!

Exclamația plină de încântare a tinerei rupse tăcerea care căzuse după cuvintele lui Marc.

– Ce nume drăguț– doamna Bessiers. Îl ador!

Ochii Catherinei nu se întoarseră nici o clipă de la chipul lui Marc. Păreau legați cu o bandă invizibilă de trăsăturile lui, de silueta zveltă, dar puternică, de picioarele lui lungi, de om obișnuit cu muntele.

– De unde e familia ta? întrebă ea cu greu. Din ce loc?

– Eu n-aș putea să-l pronunț, explică Vicky, gândindu-se că mama ei n-ar trebui să dea atâta importanță unor detalii atât de nesemnificative.

– Dintr-un sătuleț de la poalele muntelui Dauphine. Abia dacă e menționat pe hartă.

Fața Catherinei păli și mai tare, fixându-l fără jenă, cu gura deschisă. Crezu că inima ei va înceta să mai bată. Palmele îi transpirară.

--Veymond, zise el. Dar eu am crescut în Marseille.

– Sigur, asta e, strigă Vicky, uitasem.

Catherine se simți doborâtă. Simți cum toată puterea i se scurge din corp.

– Ei, mamă, acum ești mulțumită? întrebă Vicky cu o nerăbdare amuzată.

Maică-sa ridică o mână și ceru liniște. Întrebarea pe care o punea acum avea pentru ea o importanță capitală:

– Ești cumva rudă cu… Philippe Bessiers?

Numele acesta păru că forțează ieșirea lor afară, printre buzele ei palide.

– E tatăl meu, spuse el cu uimire.

Catherine îngheță pe scaun, împietrită. Acesta era calmul dinaintea furtunii, momentul acela de spaimă care precede năvala uraganului. E incredibil dar adevărat. O, doamne, de ce trebuie să i se întâmple asta lui Vicky, de ce fetei mele?

– Ei bine, mamă? întrebă Vicky, puțin îngrijorată de tăcerea bruscă a mamei și de nemișcarea ei. În ciuda siguranței pe care o afișa, Vicky se simțea descumpănită. Nu știa că mama ei se afla într-o stare de șoc, dar era conștientă că asista la un fapt neobișnuit. Obrajii aceia de culoarea varului, buzele lipsite de sânge… Dintr-o dată își pierdu exuberanța de om tânăr, și schimbă o privire îngrijorată cu Marc, în timp ce Catherine se ridica nesigură pe picioarele ei.

– Vă rog să ma scuzați, rosti moale Catherine. Sunt obosită și în tren e foarte greu să dormi… Se îndreptă spre ușă.

– Mamă! aproape că strigă Vicky. Ce s-a întâmplat?

– Nu-ți face griji, draga mea. O să-ți dau un telefon mai târziu

Și ușa se închise fără zgomot în urma ei; Catherine părea că zboară.

Catherine simțea nevoia să geamă. Cu buzele strânse, privind disperată în fața ei, alergă de-a lungul coridoarelor albe ale spitalului și năvăli afară, în strada însorită, prin ușa dublă de sticlă. Era ora prânzului pentru funcționarii din zona aceea și capetele trecătorilor se întorceau curioase la trecerea Catherinei. Trei blocuri mai încolo, se trezi pe o stradă

comercială, plină de vitrine. Ezită câteva secunde, alese o direcție și o urmă. Mulțimea se dădea la o parte să o lase să treacă, părând să simtă panica pe care-o lăsa în urma ei. Cu excepția unui bărbat, un tip voinic, îmbrăcat în costum de afaceri, care stătea lângă o vitrină cu bijuterii și se uita la trafic, care n-o văzu pe Catherine venind spre el, și se ciocniră amândoi cu un zgomot greu.

Fiind cea mai firavă, Catherine păru cea mai șocată. Totuși, ceva din figura acestui om părea să pătrundă prin ceața care o înconjura și să-i atingă o coardă a memoriei. Îl măsură din cap până în picioare, încruntată, neștiind de unde să-l ia. Și ciudat, cu cât se străduia mai mult, cu atât ochii ei păreau mai speriați. Nefiind în stare să-și aducă aminte de unde i se părea că-l cunoaște, și temându-se să n-o considere nepoliticoasă, Catherine zâmbi, clătină din cap și-și continuă cursa pe stradă în jos.

Fugea… fugea de ce? Parcă diavolul însuși ar fi fost pe urmele ei, iar ea avea disperată nevoie de un adăpost. După un timp care i se păru o eternitate, coti pe o stradă mai puțin aglomerată. Dintr-o dată se simți extrem de obosită.

Observă o cafenea peste stradă și se grăbi să traverseze, ignorând traficul. O mașină trebui să frâneze brusc în fața ei ca să n-o lovească. Deși șoferul îi strigă că trebuie să fie nebună dacă trece așa strada, Catherine abia dacă-l auzi. Intră înăuntru, nu rămase pe terasă. Voia să stea departe de zgomotul străzii și de agitația trecătorilor.

Dibuind o masă în fund, Catherine se îndreptă spre ea și se așeză, încă tremurând, dar ușurată că găsise un locșor în care se putea gândi în voie. Prea multe gânduri îi roiau prin cap și nu putea să și le pună în ordine. Într-un târziu deveni conștientă că un chelner stătea lângă masa ei, dar fiind încă sub influența șocului, abia dacă se uită la el, de parcă s-ar fi întrebat ce caută ăsta aici.

– Doamna dorește ceva? întrebă el, cu o oarecare nerăbdare.

– O… da. Pernod cu apă… fără gheață, abia reuși să articuleze. Chelnerul plecă și se întoarse imediat cu băutura.

Catherine își sorbi îndelung lichidul parfumat. Încet încet își venea în fire, dar expresia feței ei rămânea la fel de încordată. Chipul ei reflecta o tensiune intensă, hotărârea cuiva de a rezolva ceva care fusese lăsat să aștepte prea mult timp.

Își termină de băut paharul, plăti chelnerului și plecă. Dar acum pașii ei erau siguri, și ochii îi scânteiau de mânie. Știa ce avea de făcut.

Capitolul 4

– Domnule doctor, aveți o convorbire internațională.

Mel Garisson dădu drumul radiografiei pe care o analiza și ridică receptorul.

– Mulțumesc, Sarah.

Asistenta închise ușa cabinetului. Așa cum se așteptase, telefonul era de la soția lui. Putea să-i simtă prezența, în ciuda miilor de kilometri dintre ei.

– Bună, draga mea. Mă bucur că ai sunat.

– O, Mel! Trebuie să vii, îl imploră Catherine.

– Unde să vin?

– Aici.

– La Grenoble? La ce naiba ? Vicky se simte rău? Vocea lui era ascuțită și plină de îngrijorare.

– Nu, nu, ea e bine. Se descurcă așa cum ne așteptam. Or să-i dea jos ghipsul. Dar va trebui să vii s-o iei.

– Nu poți s-o aduci singură?, întrebă el, surprins.

– Aș vrea să fii și tu aici, Mel.

– Dar scumpo, se opuse el, nu mi-e ușor să fac asta, nu pot să plec și să-i las baltă pe pacienți.

– Cred că unul dintre asociații tăi te poate înlocui pentru un timp așa de scurt. O să-ți ia două, trei zile, nu mai mult.

– Tocmai de asta pare lipsit de orice logică. Și cu Jerry ce facem?

– Jerry… poate să rămână cu mama ta. Va fi încântată să aibă grijă de el.

– Te-ai gândit la toate, nu-i așa?

Vocea Catherinei deveni insistentă.

– Te rog, vino, te rog!

– Acum ma pui pe gânduri. Mă îngrijorezi. Ești sigură că nu ai probleme?

Se lăsă o pauză scurtă, în timpul căreia Mel era sigur că o aude respirând greu. Dar răspunsul ei veni liniștitor.

– Nu, am nevoie de tine aici, atâta tot.

El stătu câteva minute să se gândească. Se punea problema să se ducă până acolo s-o ia. Un dus întors rapid… nu prea avea sens, dar Catherine avea desigur motivele ei, dacă-l chemase .Era prima dată când se ducea singură în Franța, după ce plecase de-acolo, cu el, în urmă cu douăzeci si cinci, ba nu, aproape treizeci de ani. În situația asta, bănuia că e normal ca ea să vrea să se întoarcă din nou cu el.

– Bine, zise el. Mai ești acolo?

– Da, sigur. Ce-ai hotărât ?

– Voi încerca să rezerv un loc în primul avion spre Franța. Vin direct spre tine. Acum răsuflarea ei se auzi mai tare.

– O, da, Mel, mulțumesc!

– Să te anunț la hotel, îndată ce aranjez totul, ca să-ți spun când ajung? Sau o să fii la spital atunci?

Ea ezită câteva clipe:

– Lasă-mi un mesaj pe robotul de la recepție.

– S-a făcut.

Urmă încă un moment de tăcere, apoi vocea ei, gâtuită de emoție:

– Ești grozav, Mel.

– Nu, deloc. Sunt doar un bărbat bine, nerăbdător să-și vadă soția.. În vocea lui de obicei fermă și catifelată se simți o urmă de îngrijorare. Ești sigură că nu ești bolnavă?

– Nu, nu sunt bolnavă. Sunt doar… vreau numai să te știu lângă mine.

– Bine, contează pe mine. Așa-i că nu poți sta departe de mine, scumpete? râse el în receptor.

– Nici un moment. Pe curând, Mel. Și închise telefonul aproape brusc. Mel puse și el telefonul în furcă, încruntându-se ușor. Așa era Cathy, impulsivă ca toate franțuzoaicele.Telefonul ei, care îl îngrijorase puțin la început, acum îl flata. Și lui îi era dor de ea și ideea de a zbura peste ocean ca sa fie alături de ea făcea să-i vibreze coarda romantică din suflet. Dar mai erau câteva probleme de pus la punct înainte să plece.

Mel intră în biroul de alături în care partenerul lui dădea consultații unor pacienți și Bill ridică privirea spre el.

– Bună, Mel. Si observând că celălalt avea aerul că vrea să-i spună ceva, întrebă:

– Care-i baiul?

Mel îi spuse pe scurt despre convorbirea cu soția lui.

– Sigur, du-te la ele, îl asigură Bill. O să am eu grijă de pacienții tai. Să n-ai nici o grijă.

O dată problema asta rezolvată, Mel ridică receptorul și ceru o rezervare la primul avion spre Franța. După o oarecare discuție, reuși să obțină un loc pentru dimineața următoare. Sună imediat la hotelul unde se cazase soția lui și lăsă mesajul la recepție. Mulțumit că se achitase de sarcinile acestea, se întoarse în biroul lui Bill ca să-i dea câteva instrucțiuni cu privire la pacienți, apoi o sună pe Gloria ca să-i spună unde se duce.

– Minunat! ciripi ea. Ce romantic, tu și Kate înapoi în Franța, după atâția ani… O să fie ca o a doua lună de miere. Vrei să am eu grijă de Jerry?

– Nu e nevoie. Mama o să fie mai mult decât încântată să-l aibă numai pentru ea în absența noastră. Oricum, mulțumesc, Gloria. Transmite-i toate cele bune lui David.

Acum că pusese la punct și ultimele detalii, Mel conduse spre casă. Nu se putea abține să nu fie puțin îngrijorat pentru Catherine, păruse ciudată la telefon. Oare se întâmplase ceva? Sigur că nu. Se dusese doar la Grenoble să o ia pe Vicky și să

o aducă înapoi acasă. N-ar fi trebuit să fie nimic nelalocul lui în toată călătoria asta. Să fi fost starea fetei mai proastă decât spusese soția lui? E adevărat că avusese un accident de schi, dar din câte știa el, își rupsese doar piciorul. Nu era ceva grav, de care trebuia să intri în panică…

Un claxon puternic îl făcu să tresară din gânduri și să tragă repede de volan, evitând astfel coliziunea cu un camion cu remorcă ce venea din față. Reduse viteza , făcându-și singur reproșuri. Dacă starea lui Vicky ar fi fost gravă, soția lui i-ar fi spus. Probabil era vorba de altceva. Dar ce? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât credea mai mult că nu numai de dorul lui îl chemase Catherine. Încă mai auzea vocea ei tot mai slăbită, în telefon: „ Oh, Mel! Trebuie să vii…. Am nevoie de tine aici…"

Acum cuvintele ei îi sunau altfel. Poate că nu erau doar niște cuvinte romantice, de franțuzoaică impulsivă. Ajungând acasă, Mel își abătu gândurile, și le spuse maică-sii și lui Jerry de schimbările bruște de plan.

– Îmi pare bine că s-a hotărât în sfârșit să vină acasă, declară băiatul. A stat cam multișor!

Nu avu nici o obiecție să-și mute lucrurile la bunica. Era mult mai „mișto" să se ducă acolo decât să stea cu Ania, care „îi ocupa tot spațiul" cicălindu-l mereu să strângă în urma lui sau să dea volumul mai încet când își asculta muzica favorită.

– Buni mă lasă întotdeuana să fac ce vreau, încheie el, zâmbind cu satisfacție.

Mel îl lăsă să o anunțe pe bunică-sa la telefon, și se apucă să-și facă bagajul. A doua zi trebuia să se trezească devreme ca să ajungă la timp în aeroport.

După ce termină cu pregătirile, Mel mai întârzie puțin în sufragerie, să fumeze o ultimă țigară înainte să se ducă la culcare. Nu-i era somn deloc. Discuția de la telefon îi pusese adrenalina în mișcare. De obicei atât de calm, că putea fi luat drept flegmatic, Mel era acum nervos. Îi era dor de soția lui. Pentru prima dată își lăsă gândurile să zboare înapoi spre aventura aceea de tinerețe, care începuse în Europa și care se încheiase cu nunta lor. Fusese un gest cam riscant, însă nu regretase niciodată. Catherine devenise o americană adevărată. Era o soție bună, tandră, capabilă, seducătoare. Era tot ce-și putea dori un bărbat, era mândru de ea și o iubea și acum , după atâta timp. Chiar mai mult decât la început.

Treizeci de ani trecuseră. Perioada aceasta din viața lui părea așa de îndepartată, că parcă era o altă lume, în care el juca doar rolul unui spectator. Încă mai era confuz. Dar pe măsură ce gândurile se întorceau spre trecut, imaginile deveneau mai clare, mai detaliate. Acum retrăia fapte și acțiuni dintr-o lume uitată. Dintr-o dată memoria lui bătea la ușa trecutului.

*

În seara aceea din august 1944, când armata aliaților începuse să pătrundă în teritoriu, în urma bătăliei pe care o

câștigase pe coasta franceză, în iunie, în față se întindea un drum necunoscut și vag amenințător. La volanul jeepului său, gândurile tânărului sergent Mel Garisson rătăceau departe. Pe neașteptate, o formă umană țâșni în raza farurilor lui. Trase tare de volan ca s-o evite, scoase o înjurătură și se opri.

Omul pe care fusese cât pe-aici să-l zdrobească alergă spre portieră. Era o fată îmbrăcată într-o salopetă de fermier, cu părul strâns la spate într-o coadă de cal, ținând în mână un geamantănaș.

„ Iar autostopiști!" se gândi Mel iritat de apariția acestui pierde-vară.

– Merg la Paris. Puteți să mă luați și pe mine?, întrebă ea cu o voce firavă.

El aproape că refuză și apăsă pe accelerație să plece, dar ceva din atitudinea străinei îl opri.

– Nu circulă nici un autobuz într-acolo, se grăbi ea să mai spună, și am făcut deja cvțiva kilometri pe jos. În rugămintea ei aproape disperată se simțea teama.

Din fericire Mel îi înțelegea limba. Vorbea binișor franceza și o înțelegea încă și mai bine. Stătuse doi ani în Canada, lucrând la Quebec în ramura de porțelean din firma tatălui său și studiase la universitatea din Laval înainte să se întoarcă în Statele Unite. Fusese chiar abonant la „Paris Match" și se ocupase de standurile pentru publicațiile scoase de Clubul de Carte Franceză.

– Aș fi putut să dau peste tine, mormăi el în chip de răspuns. N-ar fi trebuit să sari așa în fața mașinii, pe un drum ca ăsta.

Ea murmură niște scuze timide, gata să izbucnească în plâns. Mel se simți dintr-o dată rușinat de duritatea lui.

– Bine, urcă, oftă el. Ea se supuse imediat, cu o grabă speriată, de parcă i-ar fi fost teamă ca nu cumva el să se răzgândească între timp și să o lase în pustietatea aceea, la căderea serii.

„ Ai crede că i-am vorbit foarte dur" se gândi Mel în sinea lui, atins de atitudinea ei vizibil descumpănită. După ce se așeză, apăsă pe accelerație și jeepul își luă avânt printre copacii înalți. Mel se întreba cum să înceapă o conversație cu ființa aceasta timidă, fără să o alarmeze și mai tare. Tăcerea devenise stânjenitoare și cea care o sparse până la urmă fu fata.

– Mulțumesc pentru că m-ați luat, zise ea încet, pe jumătate întoarsă spre el. Avea o voce dulce, muzicală, cu un timbru fermecător, deși gâtuit de emoție. Mel uită imediat să mai fie ursuz.

„ Mă întreb de ce e așa de speriată", se gândi el confuz. „Arăt oare ca un căpcăun?" Și-i explică pe un ton mai îmblânzit:

– E împotriva regulilor să luăm civili în mașinile militare, dar nu cred că o să se întâmple ceva dacă le încălcăm o dată. N-aș fi putut să te las singură pe drumul ăla pustiu și să te dea peste tine vreo mașină.

– Mulțumesc, șopti ea. Doamne, ce nervoasă era !

– Nu e nevoie. Doar suntem de aceeași parte a baricadei, și se presupune că trebuie să ne ajutăm unii pe alții.

Ea oftă adânc, aprobator.

– Sunteți canadian? întrebă ea după câtva timp.

– Nu, sunt american. Și adăugă, glumind. Ai fi vrut să fiu canadian?

– O, nu! protestă ea. Se gândi câteva secunde, apoi zise. Canadieni sau americani, nu contează. Voi o să ne eliberați țara.

– Asta mi-au spus și mie, aprobă el distrat.

Jeepul continua să înghită kilometri spre Paris și Mel se întreba ce să-i mai spună acestei franțuzoaice. Voia să fie politicos, dar nu se pricepuse niciodată prea bine la conversații mărunte. Îi aruncă repede o privire.

Ea se ghemuise într-un colț, pe scaun cu palmele împreunate în poală, o formă firavă și întunecată în întunericul serii. Observă că avea profilul regulat, pometii obrajilor înalți și buze hotărâte. Se întreba dacă pierduse pe cineva dintr-ai iei în război.

– Nu e glumă războiul ăsta, se aventură el.

– Nu, nu e deloc o glumă.

– Să fii nevoit să trăiești fără zahăr și ciocolată… observă el, amintindu-și instrucțiunile ofițerului pe când traversau canalul.

– A trebuit să ne descurcăm și fără multe alte lucruri. Vocea ei era aspră; câteva minute nu mai zise nimic, năpădită de amintiri triste. Mel simți că trebuie să pună capăt acestei tăceri apăsătoare.

– E cineva din familia ta care luptă în Armata de Eliberare Franceză? se prefăcu el interesat.

– Nu. Și adăugă imediat, de teamă ca nu cumva răspunsul acesta brusc să nu o desconsidere în ochii soldatului. Am fost ocupați de nemți înainte ca cineva să se poată înrola în armata regulată. Dar unii dintre noi s-au luptat în felul lor. Glasul îi tremura și lui Mel îi fu teamă că o să înceapă să plângă. Era foarte stânjenit, emoționat și în același timp furios pe el însuși. De ce se complicase inutil luând-o cu el pe străina aceasta supărătoare?

Era primul lui contact cu oamenii locului. Ca soldat, avea tendința să-i considere pe toți la fel: niște civili. De-abia de câteva zile începuse să învețe cât era de frumos Parisul. În ziua aceea se întorcea dintr-o misiune scurtă la garnizoana care fusese recent stabilită în zona Rambouillet. Fusese greu să se orienteze în zona aceasta în care nu mai condusese niciodată singur, ajutat numai de-o hartă militară, care cuprindea drumurile de centură. Pe neașteptate, frână în fața unui bistrou de pe marginea șoselei.

– Vrei să bei ceva? o invită el. O să te mai relaxeze.

– O, nu, mulțumesc.

– Nu vrei să cobori un pic ca să-ți mai dezmorțești picioarele?

Ea păru dintr-o dată foarte speriată.

– Nu, dacă nu vă deranjează, am să vă aștept aici.

– Cum dorești.

Părând încă și mai deșirat în uniforma lui de soldat, tânărul sări din jeep, intră în bar și se întoarse cu un pahar în mână.

– Un pahar de șampanie? o întrebă el întinzându-i-l. Mi-au cerut să plătesc pentru toată sticla, mai zise el pe un ton oarecum surprins.

– Ea încercă să refuze, dar el îi puse forțat paharul în mână.

– Ei, haide, nu fi timidă. O să-ți facă bine.

În cele din urmă l își duse paharul la gură, luă o înghițitură și se strâmbă.

– Asta nu e șampanie, zise ea. E vin care înțeapă, unul foarte prost.

– Ce fel de vin?

– Unul înțepător. E un vin care se prepară la fel ca șampania și arată la fel ca ea. Dar numai pare.

– Dar am cerut șampanie! strigă el, scandalizat. Și am plătit pentru șampanie.

Ea dădu din umeri.

– Și-au închipuit că n-o să observi diferența.

– Și nu s-au înșelat se încruntă el. Știi, eu nu mă pricep la vinuri. Acasă, în Pennsylvania abia dacă bem vreodată vin, dar știm și noi ce-i aceea șampanie. Cred că o să mă duc să cotogenesc pe unul.

Pentru prima oară, o auzi râzând. Un râs tineresc și limpede, care-l luă prin surprindere și-l încântă. Brusc, ea tăcu.

– Vrei să spui că acasă la dumneata nu se întâmplă așa ceva? întrebă ea. El trebui să se gândească.

– O, cred că sunt câteva locuri unde plătești pentru un Chivas Regal și primești de fapt niște poșircă.

– Vezi? De ce să te mai încurci în cine știe ce scandal?

El ridică din umeri, ușor încurcat.

– Ai dreptate, admise el, dar lasă că și ei or să-și primească paharul înapoi tocmai la paștele cailor. Și întorcându-se, îl azvârli cu toată puterea, hăt departe, apoi se urcă înapoi la volan.

– Și totuși ți-a plăcut , nu-i așa că ți-a plăcut?

– Ce să-mi placă?

– Poșirca.

– Ți-am spus că nu ma pricep la vinuri. Bănuiesc că m-au văzut venind. Așa îi întâmpină compatrioții tăi pe… eliberatori?

– Nu trebuie să generalizezi, protestă ea tare. Au și ei motivele lor. În primul rând că nici nu au șampanie adevărată. În timpul ocupației se pare că s-a scurs toată în pivnițele nemților.

– La asta nu m-am gândit, zise el înmuiat.

– Și apoi, unele vinuri care înțeapă la limbă sunt chiar bune. Ăsta nu, dar mai sunt și altele pe care le poți găsi ușor.

Incidentul acesta spărsese gheața și o făcuse pe fată să se simtă la largul ei. Începură să discute despre diverse produse franțuzești și despre ce anume ar fi putut Mel să ia cu el acasă, în Statele Unite. După un timp, el îndrăzni să o întrebe cum o cheamă.

– Catherine, zise ea după un moment de șovăială.

– Pe mine mă cheamă Mel, prescurtare de la Melchior. Toată lumea îmi zice așa. Noi, americanii, avem un fel de slăbiciune pentru prescurtarea numelor și pentru porecle.

Mel râse din toată inima.

– Melchior, repetă ea visătoare. Așa se chema și unul dintre magi…

– Așa este. Iată că sunt un mag care te poartă pe cămila lui, râse el.

Se apropiau de capitală și periferiile începuseră să se se întindă în stânga și în dreapta lor. Traversară o intersecție mare și se strecurară printre șiruri de clădiri întunecate. Mel încetini.

– Apropo, unde să te las, întrebă el?

Ea șovăi un moment.

– Păi… în centru.

– Ai noroc, exclamă el. Sediul meu e lângă Versailles, dar se întâmplă să am treburi în oraș în seara asta. La hotel Scribe, în zona cartierului Madeleine. E aproape de locul în care mergi tu?

– Nu știu, mărturisi ea.

– Cum adică nu știi, o întrebă el repede și provocator.

– Trebuie să mă întâlnesc cu o prietenă, care o să mă lase să stau cu ea în apartament și care o să mă ajute să-mi găsesc o slujbă. Dar seara nu e acasă.

– Și nu știi unde s-o cauți?

– Lucrează într-un club de noapte. O, nu-ți face idei de-astea. Prietena mea nu e genul acela de fată. E studentă la limbi străine și vrea să devină profesor, dar cum nu are prea mulți bani e nevoită să lucreze ca să se întrețină. Așa că în timpul vacanței stă la garderobă, în clubul „Boul de pe acoperiș".

– „Boul de pe acoperiș " repetă el încet. Ce nume ciudat!

– Așa e moda acum pentru cluburi.

– Și știi pe unde-și are sălașul boul ăsta?

– Bine zis „ sălaș„, aprobă ea. E la etajul șase al unei clădiri. N-ar trebui să fie vreo problemă să-l găsesc. Orice parizian ar trebui să-l cunoască. E prima oară când vin la Paris, mai zise ea.

– Și cum o să faci? Nu mai circulă nici un mijloc de transport în comun la ora asta, în afara de ciudățenile astea de biciclete pe care le văd prin jur.

– O să merg pe jos. Sunt obișnuită. În munți mergeam și zece kilometri.

– Nu se compară muntele cu Parisul. Mai bine te duc eu acolo, hotărî el. O să întrebăm vreun trecător de adresă.

Se aflau pe strada principală și Catherine se arătă îngrozită de trafic, de toate vehiculele militare care aglomerau drumurile. Dar insistă să nu-și piardă timpul ca s-o conducă.

– Poți să-i spui încăpățânare tipic nord americană, zise el cu hotârâre. Te-am adus până aici, o să te duc până la capăt, până la ușa destinației.

– Ești un adevărat tiran.

– E privilegiul meu regal. Un rege trebuie să păstreze aparențele.

Opri jeepul în fața unei cafenele și insistă ca să se dea jos și să bea ceva cu el. De data asta ea cedă din inimă. Părea dezorientată, confuză de șirul de evenimente în care fusese antrenată. Intrară împreună și se așezară la o masă. El

comandă suc de fructe pentru ea și se duse la bar să întrebe de adresă. Mel puse la cale un mic plan cu informațiile culese de la barman, care fusese mai mult decât încântat să-l poată ajuta pe unul dintre eroii Franței, așa cum erau văzuți soldații americani în primele săptămâni ale operațiunii de Eliberare.

– Bun, zise el revenind la masă. Am stabilit cum facem.

Ea zâmbi palid la apropierea lui. În lumina vie a cafenelei, el o văzu mai bine decât putuse s-o zărească afară, în întunericul care se lăsase repede. Pe fața ei se citea oboseală și încordare. Părea incredibil de tânără, aproape o adolescentă. De aproape arăta de parcă ar fi depășit deja limitele rezistenței fizice.. Ochii ei de un albastru intens ar fi fost frumoși dacă n-ar fi fost atât de încercănați și umbriți de atâta tristețe.

Cuprins de un gând neașteptat, o întrebă:

– Ți-e foame? Vrei un sandviș?

Ea clătină din cap, dar expresia din ochii ei spunea contrariul.

– Ai mâncat ceva pe ziua de azi?, o interogă el sever.

– Nu mai era nimic în gară, murmură ea ca o scuză. Și trebuia să merg mai departe.

– La naiba! Începu să se scotocească prin buzunare, dar nu găsi decât un pachet de gumă pe care îl vârî înapoi cu o expresie de dezgust, apoi făcu semn chelnerului.

– Poți să-i aduci ceva de mâncare domnișoarei?

– Avem pateu și ouă tari.

– Și friptură nu?

Chelnerul se uită la el, uimit.

– Cred că și dumneata visezi cu ochii deschiși. Friptura e un lux. Suntem încă în mijlocul războiului, dacă nu știai.

– Ba știu al naibii de bine, amice, veni sarcastic replica lui Mel, trăgându-se de gulerul uniformei.

– O, îmi pare rău, se scuză barmanul.

– Dar șampanie aveți? întrebă Mel.

Bărbatul clătină din cap a părere de rău.

– Nu, azi e „zi uscată"

– „Zi uscată" ? făcu Mel. Barmanul îi explică faptul că se interzicea servirea zilnică a vinului și a altor băuturi răcoritoare.

– Aha. Regulile, nu-i așa?

Ospătarul îl asigură că la „ Boul de pe acoperiș" cuplul va găsi multă mâncare și băutură.

– Adu ce ai, comandă americanul.

Barmanul plecă zorit și se întoarse imediat cu un platou cu diverse alimente, pe care-l așeză în fața tinerei. Puțin stânjenită, dar liniștită, ea se uită recunoscătoare la tovarășul ei. Era ceva fragil în fizicul ei, impresie pe care o dădeau și pomeții înalți și pleoapele străbătute de firișoare albastre. Pe timp de pace, după o masă copioasă și un somn bun, trebuie să fi fost frumoasă, dar oboseala și starea de încordare permanentă o urâțise.

O privi cum mânca. Încet, încet, culoarea îi reveni în obraji, asemenea unei flori ușor ofilite care fusese pusă din nou într-o vază plină cu apă. Mel se întristă. Faptul că trupul ei era așa de

slab din cauza lipsei de hrană îl uimi și-l șocă în același timp. Dar poate că aspectul ei patetic mai avea și alte cauze în afară de înfometare.

– Te simți mai bine? întrebă el blând când ea dădu farfuria la o parte, oftând fără să vrea. Mai vrei ceva?

Ea tremura și ochii i se umpluseră de lacrimi.

– O, nu, mulțumesc! Ești… ești deja prea bun cu mine!

Se întoarseră la mașină. De data asta o ajută să urce. Câteva minute mai târziu, după ce traversară multe străduțe întunecate, ale căror felinare fuseseră stinse din cauza inamicului, ajunseră pe strada Penthièvre, unde era localul „Boul de pe acoperiș " și se despărțiră, luând-o fiecare în direcții diferite. Privind la omulețul acesta de pripas, firav și slab, Mel avu o strângere de inimă.

– Atunci, la revedere, Catherine. Îmi pare bine că te-am cunoscut.

– Și mie… Vocea ei păru că se stinge . Apoi, dintr-un avânt care-i porni direct din inimă, strigă: O, Mel îți sunt atât de recunoscătoare! Și buza de jos îi tremura de emoție.

– Fii mai veselă, Catherine. Și mult noroc.

– Noroc și ție, Melchior. Vocea ei se frânse. Am să mă rog la Dumnezeu să fii cruțat în război. Înăbușindu-și un sughiț de plâns, fata se întoarse și se repezi în clădire.

Capitolul 5

În mod normal, lucrurile ar fi putut rămâne aici și Mel n-ar mai fi aflat niciodată nimic despre autostopista misterioasă și neliniștită pe care o luase în drum spre Rambouillet. Dar după ce-și raportă sosirea la bază, tânărul Melchior Garrisson își dădu seama că nu putea să lase totul să se termine așa.

Continua să-i vadă ochii albaștri și triști pe chipul palid, gura tremurândă, aerul ei disperat, al cuiva care se simte amenințat de pericole iminente. Tânăra franțuzoaică pătrunsese prin armura sufletului său și-i trezise instinctele cavalerești. Era o domnișoară aflată la nevoie, iar el era cavalerul înzăuat într-o armură strălucitoare.

De îndată ce fu posibil, făcu în așa fel încât să ajungă la „Boul de pe acoperiș" . Acolo ar fi putut găsi pe cineva care să-i dea vești despre Catherine. Pe la unsprezece seara, distracția începuse să fie în toi.

Un portar, îmbrăcat într-o uniformă mai bogată decât a unui general de cinci stele, și cu o atitudine încă și mai plină de sine, îl întrebă:

– Aveți masă rezervată, căpitane?

– Nu sunt căpitan și vreau numai să vorbesc cu fata de la garderobă, mârâi Mel. Portarul abia putu să-și stăpânească nemulțumirea tăcută. Americanul ăsta umblat prin război, care zicea că vorbește cu fata de la garderobă nu părea să merite osteneala. Totuși, îi arătă drumul spre lift.

Mel intră în cabina de sticlă a liftului, plină cu femei îmbrăcate în rochii de seară și de bărbați în frac. Războiul nu părea să fi afectat viața de lux a acestor oameni. Când ușa liftului se deschise la etajul șase, muzica îi învălui de îndată. O mulțime de oameni, cei mai mulți dintre ei îmbrăcați într-un fel de uniformă, începuseră deja să danseze și să bea. Se aflau acolo ofițeri și bărbați care făceau parte din toate ramurile și serviciile armatei, din toate țările aliate. Oricum, limba care părea să domine era engleza, vorbită cu un ușor accent american. Femeile erau toate cuceritoare, radiind de sentimentul triumfător de libertate, excitate de prezența eliberatorilor lor în uniforme.

Mel se întoarse și se apropie de o tejghea la care trona o doamnă de vârstă mijlocie, cu păr grizonant și ochi de aceeași culoare, ajutată de o adolescentă îmbrăcată într-o bluză albă, cu un ecuson de serviciu atârnându-i pe sânul stâng. Făcând rapid în mintea lui niște calcule, Mel se adresă fetei, ai cărei ochi începură să scânteieze când auzi numele Catherinei.

– A, tu ești tipul care a adus-o aici acum două zile, nu-i așa?

– Da, adică vreau să zic, oui.

– Minunat! Îmi pare bine să te cunosc. Tânăra întinse mâna peste tejghea și o scutură pe-a lui Mel, sub privirile femeii mai în vârstă. Catherine va fi bucuroasă să te vadă, zise ea zâmbind larg. Vine să mă ia, așa că trebuie să pice dintr-un moment în altul. Termin aici la miezul nopții, mai zise ea după ce aruncă o privire spre ceas.

Câțiva clienți coborâră din lift și se îndreptară spre garderobă.

– Haide, haide, o zori femeia mai în vârstă. Grăbește-te, Valerie și ia-le hainele. În câteva minute o să fim ocupate până peste cap.

Tonul ei sever îi aminti lui Mel că era un intrus care o ținea pe Valerie din treabă. Tăcut, se îndreptă spre ieșire, strecurându-se pe lânga ușă, ca să facă loc să intre clienților care plătiseră. O orchestră ungurească intona o melodie romantică, pe care cuplurile se mișcau visătoare, în lumina slabă a încăperii. Capetele se odihneau languros pe umerii care se încovoiau drăgăstos ca să le primească mai bine, în timp ce în jurul încăperii razele de lumină sclipeau ca niște diamante.

… Amour… amour, suspina solistul împreună cu orchestra.

– Bună seara, Melchior, murmură o voce blândă lângă umărul lui. El se întoarse repede și se trezi în fața Catherinei. Din copila speriată care se ivise pe neașteptate în fața mașinii

cu câteva zile în urmă, se făcuse o tânără domnișoară, cu părul prins șic pe ceafă și îmbrăcată într-o rochie neagră. Părea mai matură, însă ochii ei erau la fel de albaștri cum și-i amintea el… și tot atât de triști. Când zâmbea, pe fața ei trecea din nou norul acela de teamă, de timiditate.

– Cât mă bucur să te văd din nou! exclamă el impulsiv. Ce-ai mai făcut în timpul ăsta? Apoi, fără să-i dea timp să răspundă, o întrebă: ce mai faci, Catherine?

– Păi, după cum vezi, mi-am revenit. O expresie de îngrijorare îi trecu pe frunte când aruncă o privire în jur. N-ar trebui să stau aici, șopti ea. Am venit numai s-o iau pe Valerie.

– Trebuie să fie pe-aici un loc unde să putem vorbi liniștiți. Vino la bar. Și încercă s-o ia de braț, dar ea își retrase mâna.

– Nu pot. Nu sunt îmbrăcată potrivit, murmură ea.

– Și ce dacă? E un local atât de pretențios?

Ea își îndreptă privirea spre garderobă.

– Nu vreau să-i fac probleme prietenei mele. Nu fac parte din personal aici.

– Dar vreau să-ți fac cinste cu ceva. Ba da, insistă el când ea clătină din cap. Atunci unde putem merge?

– Așteaptă puțin aici.

Se duse spre Valerie care întindea bluza roșie și un pumn de etichete unei femei roșcovane care o înlocuia, apoi se întoarseră împreună în locul unde el le aștepta:

– Pe colț, e o cafenea unde mai mergem câteodată când ni se schimbă tura. Și mai e deschis la ora asta, anunță Valerie.

Fereastra cafenelei era astupată conform regulamentului, dar o rază de lumină se strecura pe sub ușă. Valerie își conduse prietenii pe scările care urcau din curte și se treziră repede într-o încăpere largă, plină de fum și zgomotoasă, unde oamenii se strânseseră grupuri-grupuri: muzicanți, dansatori care așteptau să înceapă dansul, funcționari de la instituțiile dinprejur care veniseră să-și întâlnească prietenii.

Era un local foarte „ parizian", iar Mel se simți foarte bine, pentru că pentru el bistroul acesta făcea parte din însăși cultura Franței. Cele două tinere comandară un lichior de mentă și el făcu la fel , deși fu iar dezamăgit că nu poate comanda șampanie. Valerie se întâlni cu un prieten mai vechi din orchestră și-i părăsi, iar Mel și Catherine se regăsiră singuri la masa lor mică, în umbră.

– Ți-ai găsit serviciu? întrebă Mel.

– Lucrez ca infirmieră la un spital. Avem mulți pacienți, oameni răniți în încăierări de stradă.

– Nu pare să fie o muncă demnă să-ți ridice prea tare moralul, observă el.

– E vreme de război, oftă ea.

– Dar nu pentru mult timp, o asigură el fericit, plin de încredere și de optimism. Ea îndreptă spre el niște ochi plini de recunoștință. El nu va ști niciodată ce adusese în viața ei, ce reprezenta pentru ea, liniște, siguranță, un val de aer proaspăt care îi alungase coșmarurile, îi risipise disperarea, îi adusese speranță în suflet.

– Mel conduse fetele acasă. Valerie avea un apartament de două camere pe strada Francoeur, una dintre străduțele întortocheate de pe colina Montmartre.

Tot timpul cât fu cantonat în Franța, Mel își petrecu toate momentele libere cu cele două prietene ale lui. Le aduse mâncare în plus, ceea ce fu un supliment binevenit în dieta lor zilnică, pentru că alimentele erau încă greu de procurat. Ca să-ți cumperi ceva aveai nevoie de cupoane speciale. Când Mel răsturnă pe masa lor mică de bucătărie cutii de unt, lapte, zahăr, cafea, săpun și alte obiecte rare fără de care fetele stătuseră ani întregi, ochii lor crescură mari ca niște cepe. Mel începu să râdă.

– În America, bărbații le oferă iubitelor lor orhidee. Aici însă, lucrurile sunt mai prozaice. Eu vă ofer mâncare ca să vă umpleți stomacul.

– E cel mai frumos cadou, îl asigură serioasă Valerie, care era o fată cu un fizic sănătos și căreia rațiile severe de mâncare din timpurile acelea i se păreau greu de suportat.

Îndată ce încântarea și delirul care-i cuprinsese pe toți după eliberare începură să se risipească încet, încet, organele administrative se organizară și viața își urmă cursul înainte. Mel reuși până la urmă să o scoată din letargia ei pe Catherine, o invită des la dans la localul cunoscut și în alte cluburi în care aliații erau bineveniți. El își mai amintea încă refrenele care se fredonau pe străzile pe jumătate ascunse în umbră, pe care se strecurau cupluri ținându-se de mână și privindu-se languros.

Besame… Besame mucho… De parcă seara asta ar fi ultima sau,

Te aștept, te aștept noapte și zi
Am să fiu aici, tu știi,
Nicicând nu te voi părăsi.

Mel era foarte fericit. Era tânăr și entuziast , și fiind din fire liniștit și rezervat, îi invidiase întotdeauna pe acei dintre pritetenii lui care știau cum să le vorbească fetelor. Relația lui cu Catherine, deși una platonică, era prima de orice natură pe care o avea cu o femeie.

De când fusese chemat la arme, tot ce-i fusese dat să vadă era violență. Nu se putuse niciodată obișnui cu asta. Fiind pacifist din fire, se hotârâse să studieze medicina, așa că atunci când izbucni războiul și fu nevoit să-și întrerupă studiile, se gândi să-și încerce norocul în forțele aeriene. Dar acum simțea că scrâșnetul bombelor lansate și distrugerile pe care le provocau aveau să-i rămână veșnic întipărite în minte.

Catherine, fata aceasta atât de dulce și de melancolică, putea să-i aducă uitarea. Era ca o ploaie binevenită după o vară caniculară, ca o veste de pace după o vreme de război..

Când compania lui înaintă în Germania, el o păstră în gând ca pe singura speranță și alinare. Îi plăcea să știe că o poate proteja și că atunci când războiul va fi sfârșit o va duce cu el în Pennsylvania și o va face soția lui.

*

Mel era murdar. Era obosit, înfometat și singur, în mijlocul unui pluton de vreo treizeci de oameni. Picioarele îl dureau

de atâta mărșăluit în ghetele strâmte. Nici nu-și mai aducea aminte când făcuse baie ultima dată; se lăsase păgubaș să se mai bărbierească după ce încercase de mai multe ori cu apă rece, singura pe care o primeau în acest scop. El și camarazii lui se uitau cu jind la corturile ofițerillor, unde știau că se afla apă caldă pentru bărbierit.

Era nervos. Toată lumea era nervoasă în zilele acelea. Armata germană se retrăgea în fața trupelor aliate care înaintau, și deși Mel n-ar fi crezut niciodată că poate încerca un sentiment asemănător, era nerăbdător să dea ochi cu dușmanul. Așteptarea aceasta îi măcina nervii și lui, și tuturor celorlalți din batalion.

Acoperit cu o peliculă fină de praf, jeepul țâșni în câmp. Un caporal tânăr se dădu jos din el. Era foarte tânăr și nou venit în zona de luptă, judecând după mania lui de saluta pe oricine. Dar până și soldățelul acesta proaspăt se prăfuise din cap până-n picioare și Mel se trezi întrebându-se singur dacă vreunul dintre ei va mai fi vreodată curat.

– Nu saluți un subgradat, caporal! îl repezi el, realizând dintr-o dată ce face.

– Oh, îmi pare rău, domnule! se bâlbâi tânârul caporal.

– Și nu-i spui nimănui „domnule"! Dar era prea târziu. Caporalul pornise în direcția cortului căpitanului. Mel oftă. Acești nou-veniți îl făceau să se simtă bătrân, mai deprimat decât devenise până atunci din cauza măcelurilor și a distrugerilor. Singura luminiță de la capătul tunelului era Catherine, însă cu fiecare zi petrecută aici simțea că distanța

dintre vârstele lor se lărgea tot mai mult, de parcă ar fi fost un călător în spațiu care descoperea la întoarcerea acasă că trecuseră cinci sute de ani de la plecarea lui. Oricât de scurt ar fi fost prevestit acest război, lui i se părea o veșnicie.

Căpitanul păși afară din cort.

– Fulgerul Zece! ordonă secundul lui și toată lumea din tabără fu imediat în poziția de drepți.

– Comandanții de divizie și de pluton să vină în cortul meu, ordonă căpitanul cu o voce calmă, dar care pătrunse până în ultimul ungher al așezării. Câtăva vreme mai încolo, când cei chemați se întoarseră, se simți în pasul lor ceva mai multă vioiciune. Dușmanul fusese zărit de cealaltă parte a a platoului de verdeață în care-și așezaseră tabăra, la numai un kilometru și jumătate mai departe. Două plutoane fuseseră desemnate să se strecoare și să-i surprindă pe nemți printr-o mișcare de clește, și unul dintre acestea era plutonul lui Mel.

În timp ce oamenii lui se aliniau pentru a primi instrucțiuni, Mel simți cum îi trec furnicături prin stomac, ca de fiecare dată înainte de o ciocnire, și încercă să le ignore. Poate că mai marii lui lui știau ce importanță avea încăierarea aceasta în „marele tablou" al războiului, dar el se simțea aproape întotdeauna ca un pion pe o tablă de șah monumentală, pe care era mutat de ici-colo, trăgând într-un grup de oameni, retrăgându-se din fața altora, fără să înțeleagă de fapt ce se întâmplă sau în ce măsură acțiunile lui ajută la câștigarea războiului.

Cu un glas scurt și tăios, pe care de-abia și-l recunoscu, Mel dădu ordin oamenilor din subordinea lui. Pe când toți își ridicau armele și încărcăturile de jos, cineva trecu prin fața lui și-i strecură o scrisoare în mână. El aruncă o privire la scrisul de mână, îl rcunoscu pe al lui Catherine și stecură scrisoarea în buzunarul de la piept. Mai târziu, când dușmanul va fi fost pus pe fugă, iar aliații vor fi înaintat cu încă un kilometru și jumătate, se va bucura de conținutul scrisorii, jinduind la o baie sau la un ras.Și în noaptea aceea își va imagina că stă culcată lângă el în sacul lui de dormit și părul ei negru și moale se răsfiră pe umărul lui și pe piept…

Ajunseră în punctul „ Baker" cu cincisprezece minute mai devreme și trebuiră să aștepte ca și celălalt pluton să fie pe poziții ca să lanseze împreună atacul. Fură cele mai lungi cincisprezece minute din viața lui Mel. La fiecare secundă ar fi bătut cu mâna peste buzunar ca să se asigure că prețioasa scrisoare era încă acolo și că nu căzuse în timp ce el și oamenii lui se târâseră pe burtă pe câmpul din urma lor. Noaptea era întunecată și absolut nemișcată, așa cum își poate închipui cineva că arată un cimitir la miezul nopții. Treizeci de oameni stăteau ghemuiți în iarba înalta din spatele lui, și nici un foșnet, nici un gest nervos, nici măcar o respirație zgomotoasă nu tulbura această tăcere.

Cu mâinile înțepenite pe ceas, Mel își umezi repede buzele și încercă să observe atent împrejurimile prin noaptea deasă. Nimic. Nu aveau nici cea mai mică posibilitate de a vedea ce se întâmplă acolo. Poate că plutonul A fusese întârziat, sau poate că dușmanul îl înconjura chair în clipa aceea…

Secundele ticăiau infinit de greu. Brusc, undeva în stânga lor, pocnitura unui pistol sparse tăcerea.

– Dom'sergent! șuieră caporalul. Ce credeți de asta?

– Nu știu, stai jos, șușoti Mel cu glas gros. Gândurile lui începuseră să alerge. Celălalt pluton putea fi căzut într-o capcană și în cazul acesta el trebuia să-și conducă oamenii prin foc și să-l sprijine. Sau poate că începuse atacul prea devreme și în cazul acesta plutonul lui ar fi trebuit să alerge repede peste deal și să-l înconjoare pe inamic din partea opusă.

Dar ceva îi spunea că nu e bine. Împușcătura care se auzise trebuia să fi venit dintr-un punct de deasupra lor dacă ar fi început deja asaltul. Într-o fracțiune de secundă Mel se hotărî și se întoarse spre caporal.

– Ia oamenii și du-te spre plutonul A dinspre partea dreaptă. O să-i ajutăm să se întoarcă.

– Înțeles, dom'sergent! Aproape imediat, fâșâitul a treizeci de oameni târându-se prin iarba înaltă abia dacă se făcu auzit.

Dintr-o dată, nu mai avea nici o importanță că era murdar sau obosit. Mel simți cum adrenalina îi pulsează prin vine și cum simțurile i se ascut la maximum.În sfârșit, aveau să se bată! Se terminase cu jocul de-a v-ați ascunselea pe după copaci ori prin întuneric..

Instinctele lui Mel nu dăduseră greș. Când ajunseră în punctul Alpha, situația era serioasă. Plutonul A fusese înconjurat din două părți, împins în spate și suferise deja câteva răni. În lumina stranie a armelor care pocneau, Mel își

putea imagina formele inerte ale soldaților împrăștiați prin iarbă ca niște oi. Imaginația și memoria îl ajutau să vizualizeze mental ceea ce nu se vedea prin întuneric, sângele care țâșnea, chipurile înghețate de spaimă și ochii largi și ficși.

Sosirea plutonului lui Mel schimbă situația tactică a câmpului de bătaie. Acum, jumătate din forțele inamicului erau prinse din două părți. Perseverenți, americanii bombardau fără încetare tufișurile în care se ascundeau nemții; asamblaseră un tun portabil și aruncau proiectile grele în platoșele de fier ale tancurilor inamice. Printre detunări, gemete de durere sau strigăte de victorie puteau fi auzite.

Mel se hotărî să se mute mai în față ca să vadă mai bine cum decurge situația. Se târa pe pământul accidentat, când simți o ridicătură mai moale și mai mare decât celelalte. Întinse mâna spre buzunar și scoase o brichetă la lumina căreia zări chipul lipsit de viață al sergentului care comandase plutonul B. Omul fusese prieten bun cu Mel. Mărșăluiseră împreună din Normandia, Mel luase mereu de la el câte o țigară și acestala rândul lui împrumutase cinci dolari de la Mel. Și uite că acum…

Ochii i se încețoșară și fălcile i se încleștară într-un tremur convulsiv. Mel stinse bricheta și o vârî în același buzunar în care avea scrisoarea de la Catherine. Într-un anume fel, atingerea acelei scrisori îl făcu să-și revină și să regăsească în el încrederea în lumea care trăia în afara acestui iad creat de oamenii înșiși, un iad în care se zbătea acum. Scrisoarea aceasta îi salvă viața în noaptea aceea, deși el n-ar fi

recunoscut-o niciodată după aceea. Numai gândul că ea îl aștepta undeva departe de acolo, îl ajută să nu-și verse tot stomacul afară. Reuși să-l repereze pe caporalul care dusese plutonul mai departe când sergentul „dăduse colțul", cum se spune printre ei, și luă comanda ambelor plutoane, ordonând plutonului A, care era cel mai afectat, să se retragă imediat, în timp ce grupul celălalt de oameni îl acoperea. Când deveni evident faptul că dușmanul era pregătit să reziste mai mult timp decât ei, dădu ordin și oamenilor săi să se retragă. Dacă n-ar fi fost cineva la care să se întoarcă, Mel ar fi fost tentat să facă fapte eroice în noaptea aceea.

Pe când se întorceau toți spre tabără, caporalul îi făcu lui Mel o prezentare rapidă a celor întâmplate. Avuseseră mare noroc, după câte se văzuse. Nu fusese nimeni rănit în plutonul B.

Soarele răsărea sus pe cer când soldații se aliniau în fața cortului căpitanului, un grup de oameni extenuați și scârbiți. Fuseseră induși în eroare printr-o informație falsă și surprinși de o forță superioară. Numai obiceiul căpitanului de a trimite de două ori mai mulți oameni decât era necesar salvase viața acelora care se mai întorseseră. Era încă un exemplu, printre atâtea altele la care participase Mel, despre felul în care se luau decizii și se pierdeau inutil vieți omenești în războiul acesta sângeros. Lui Mel îi reveni o medalie, de parcă ar fi dat vreun ban pe ea!

Capitolul 6

Bărbatul de la telefon era de înălțime medie și oarecum gras, după treizeci de ani de viață sedentară. Transpira din abundență. Era după-amiază, venise ora să închidă magazinul de bijuterii ca să-și ia masa copioasă și, dacă ar fi fost un telefon normal, ar fi așteptat să ajungă la el în apartament , acolo unde nu risca să fie deranjat de vreun ultim client al zilei. Dar acesta nu era un telefon obișnuit și de bună seamă că n-ar fi vrut ca nevastă-sa să tragă cu urechea la el.

Telefonul sună de vreo șase ori și tocmai se pregătea să închidă când auzi vocea familiară filtrată prin receptor:

– Alo?

– Meyerink? întrebă el repede.

La capătul celălalt al firului, cel chemat Meyerink își drese ostentativ glasul zicând:

– Îmi pare rău, dar cred că ați greșit numărul, domnule. Aici este reședința Duvalle.

– Bine, atunci, Duvalle! Sunt Reschler! Avem…

– Nu știu pe nimeni cu numele ăsta, veni răspunsul.

– Rizeau, nebunule ce ești! Avem o problemă! Femeia aia, Planay, s-a întors și cred că m-a recunoscut!

– Nu se poate! se răsti Duvalle. Au trecut mai bine de treizeci de ani. Poate n-ai văzut bine.

– Ba nu, bag mâna în foc că a fost ea. Anii n-au schimbat-o prea mult.

– Și te-a văzut de-aproape?

– Da, s-a uitat la mine cam cincisprezece secunde. Bijutierul cel rotofei se șterse pe frunte, apoi își vârî batista la loc în buzunar. La celălalt capăt al telefonului era liniște.. Ei, ce-o să facem acum? se pițigăi el. Știe că am fost toți arestați de soldați. Dacă e să mă fi recunoscut, probabil că și-a pus întrebarea de ce n-am fost împușcat o dată cu ceilalți, și dacă are deja și celelalte răspunsuri…

– Nu te flata singur, Rizeau, șuieră celălalt bărbat. Spre deosebire de Planay, tu te-ai schimbat binișor. Și nu cred că are celălalte răspunsuri, ținând cont de faptul că a întins-o cu prietenii ei imediat după raid. Deocamdată nu facem nimic. Vocea era plată și plină de cruzime, făcându-l pe celălalt să-și imagineze omul cu care stătea de vorbă, o față lunguiață și scobită, cu ochi scânteietori și buze subțiri.

– Dar nu pot să stau cu mâinile în sân în magazin și să aștept să se întâmple ceva, protestă celălalt. Duvalle oftă.

– Și ce crezi că poți să faci de unul singur?

– Să fac ceva, orice. Am urmărit-o până la hotel.

– La care hotel?

Rizeau îi spuse numele și o speranță falsă îi năvăli în suflet. Poate că Meyerink-Duvalle plănuia să facă ceva ca să le păstreze secretul, dar nu voia să-l implice și pe Rizeau. Aproape imediat începu să respire mai în largul lui… Se complăcuse întotdeauna în rolul de subordonat, mulțumit că-l poate lăsa pe Duvalle să ia toate deciziile și să dea ordinele. Și deși stabiliseră să nu ia niciodată legătura unul cu celălalt, nici până atunci bijutierul nu știa ce rang avusese Meyerink în armata germană.

– Ai de gând s-o elimini? întrebă el vesel.

– Am de gând s-o descurajez să mai meargă pe drumul ăsta, scuipă răspunsul Meyerink-Duvalle, înainte de a închide.

*

La auzul soneriei telefonului, Catherine se repezi afară din baie, ștergându-se încă pe mâini cu un prosop. Presimțea că o paște o mare primejdie.

– Madame, cineva dorește să vă vadă, zise recepționerul.

Catherine aruncă o privire la valiza în care îngrămădise câteva obiecte de lenjerie și se opri să înghită, înainte să întrebe:

– Cine e?

După o conversație care se auzea în fundal cu vizitatorul, recepționerul răspunse:

– Domnul Marc Bessiers.

Inima ei începu să o ia la galop. Gura i se uscă și stomcul i se strânse la gândul că avea să-l vadă din nou pe băiatul acela pe care-l lăsase acum câteva ore lângă patul lui Vicky. Ținând receptorul lângă ureche, începu să respire aerul de parcă era gata să se înece. În momentul următor, altă voce se auzi în locul angajatului de la hotel.

– Pot să vin sus? întrebă el politicos.

– Nu, nu, cobor eu, răspunse ea repede. Așteaptă-mă în hol.

Catherine închise aproape instantaneu și începu să se plimbe prin cameră, apăsându-și tâmplele cu ambele mâini. Aruncă în jur o pivire distrată. Ce voia de la ea? Cu numai câteva momente în urmă, Vicky sunase ca să o întrebe cum se mai simte. Ea îi răspunsese că se simțea bine, doar că era foarte obosită și că se va duce la culcare devreme. Îi spusese că Mel era în drum spre ele și Vicky își manifestase vădit bucuria. Atunci de ce l-a mai trimis pe Marc?

Respiră adânc de câteva ori, forțându-se să se calmeze și se strădui din răsputeri să-și controleze gesturile nervoase. Buza de jos i se zbătea, dar începu să numere până la zece… cincisprezece… douăzeci… și tremurul se mai potoli.

N-avea cum să evite întânirea asta. Trebuia să coboare și să se vadă cu el. Când ușa liftului se dădu în lături, nu-l zări de la început și Catherine speră o clipă nebunește ca Marc să se fi răzgândit și să fi plecat. Dar nu, era acolo, și desprinzându-se din mulțime venea spre ea, zâmbitor și relaxat.

– Vă rog să mă scuzați că vă deranjez, dar Vicky m-a făcut să promit că am să trec pe aici să mă asigur că oboseala dumneavoastră nu e un motiv serios de îngrijorare. Plecarea dumneavoastră bruscă a îngrijorat-o.

– Nu are de ce, se auzi Catherine răspunzând pe un ton neutru. Călătoria cu avionul a fost lungă și obositoare, atâta tot. Își luă privirea de la el și păru absorbită de viermuiala oamenilor care ieșeau și intrau în hol. De fapt, se simțea împietrită și-i era frică.

– Pot să vă ofer ceva de băut, o întrebă el cordial. Ceva de la bar?

– O, nu, răspunse ea repede. Nu vreau nimic, mulțumesc.

Ochii lui căutară nerăbdători un colțișor mai retras. În cele din urmă el arătă spre încăperea mică de alături.

– N-ați vrea să luați loc pentru câteva momente să ne cunoaștem un pic mai bine? se aventură el cu un zâmbet timid.

Știa zâmbetul acesta, numai că pe fața lui Philippe arăta altfel, mai încrezător, mai cinic. Încercă să se eschiveze, dar de pe buze nu-i ieși nici un sunet. De ce venise oare, de ce nu găsise o scuză mai devreme?

Îl urmă în transă în salonul gol. Acolo se așezară într-un colț, lângă o lampă de curent electric…

– Ne așezăm aici? întrebă el politicos. Ea încuviință cu un semn iar el îi trase scaunul să se așeze.

Un chelner se ivi ca din pământ . Marc se întoarse binevoitor spre Catherine și o întrebă dacă voia să bea un porto sau un whisky.

– Nu, mulțumesc. Ți-am spus că nu vreau nimic, replică ea sec.

Marc murmură câteva fraze chelnerului care se înclină și dispăru. Apoi tânărul se întoarse din nou spre Catherine.

– Mi-e teamă ca această abordare să nu să vă deranjeze, începu el pe un ton de scuză, dar am neapărată nevoie să vă vorbesc…

Catherine păru să nu-l asculte, pierdută în contemplarea covorului elegant care ducea spre recepție. Încremenită ca o statuie în scaunul ei, aștepta să audă acel ceva fără nume. Era conștientă că vocea tânărului din fața ei aproape se stinsese spre sfârșitul frazei. Probabil că el era surprins de tăcerea ei ciudată și era neîndoielnic că simțea ostilitatea care o însoțea. Privind-o cu neliniște, el se răsuci în scaun.

– N-aș vrea să credeți, începu el din nou, că eu… vreau să spun că…Vicky și cu mine am…

– Te rog, îl întrerupse ea cu răceală, Vicky mi-a spus deja toto ce era de spus la capitolul acesta și aș prefera să nu mai deschidem acest subiect.

Dintr-o dată el întrebă, cu glas tremurat de emoție:

– Sunteți sigură că nu vreți să fiți împotriva noastră?

– În legătură cu ce?

– Cu planurile noastre, zise el oarecum descumpănit.

– Sunt cam premature. Hai să nu mai vorbim despre așa ceva, în regulă?

– Dar trebuie să vorbim, se grăbi el să adauge. Eu și Vicky ne iubim. Avem de gând să ne căsătorim.

Deși declarația lui n-o lua pe neașteptate, Catherine păli.

– Vicky e prea tânără să facă asemenea planuri, protestă ea cu ochii plini de îngrijorare.

– Și totuși, are intenția aceasta.

Dorind din tot sufletul să găsească argumentul care s-o convingă, Marc adăugă: Vicky știe foarte bine ce face, e o fată cu picioarele pe pământ.

Doar n-o să se apuce să-mi caracterizeze acum propria fiică, se gândi ea. Și adăugă pe un ton tăios:

– Ascultă. Vicky a venit pentru prima dată în Europa. În momentul acesta e mult prea entuziasmată și tulburată de toate lucrurile neașteptate care i s-au întâmplat. Are nevoie de gândire, are nevoie să se adune, e mai bine să se întoarcă acasă în State. La urma urmelor…

Chipul lui Marc se întunecă și o expresie de iritate și de neliniște i se citi în ochii căprui.

– Nu cred că ar trebui să luați lucrurile așa de ușor, doamnă. De fapt, vă cer binecuvântarea și Vicky a fost de acord cu asta.

– Adică, vrei să spui că Vicky știe de ce ești aici? întrebă ea tare.

– Da.

De parcă fiica ei avea nevoie de un intermediar ca să stea de vorbă cu ea, spumegă Catherine în sinea ei.

– Ei bine, eu și Vicky am stat de vorbă cu numai câteva minute în urmă, replică ea rece, și în cuvintele ei nu a fost nimic decisiv, nimic care să nu suporte amânare.

– Prin cuvintele ei aștepta o explicație din partea dumneavoastră. Când ați plecat păreați foarte supărată și Vicky a fost foarte afectată, pentru că ceea ce v-a spus este de o importanță capitală pentru amândoi.

Așteptând reacția ei, el îi studie chipul cu o intensitate care o jena. Și cum ea întârzia să răspundă, adăugă:

– Am avut o discuție lungă după ce ați plecat. Vicky este foarte îngrijorată. Voia să fie sigură că ați înțeles cât de serioasă este relația noastră. Trebuie să știm amândoi la ce vor duce în viitorul apropiat planurile pe care ni le-am făcut.

Vocea lui era hotărâtă, melodioasă și convingătoare… Catherine putea să audă o altă voce spunând pe același ton: „Catherine, vrei te rog să fii serioasă când îți vorbesc? Te iubesc și tu îmi aparții". Asta fusese cu mult timp în urmă. Acum vocea aceasta i se adresa pe același ton autoritar, pe același ton imperativ.

Marc se răsuci pe scaun. Scoase un pachet de țigări și îl aruncă pe masă, nervos.

– Fumați?

– Nu, mulțumesc.

Îndrăzni să se uite spre fața lui, o față care până ieri îi era complet străină și care acum îi devenise la fel de familiară ca propria ei proiecție în oglindă.

– Te-ai gândit vreodată la ceea ce ar însemna pentru Vicky să fie smulsă de lângă familia ei?

– Smulsă de lângă familia ei? exclamă el. Dar ce vreți să spuneți cu asta? De ce s-ar smulge Vicky de lângă dumneavoastră căsătorindu-se cu mine? E pur și simplu ridicol!

Catherine își mușcă buzele. Nu era acum timpul să se lanseze în explicații. Un singur cuvânt, și furtuna ar fi fost de nestăvilit. O știa pe Vicky o fată impresionabilă, generoasă și încăpățânată până la Dumnezeu. Cine știe la ce ar fi condus-o refuzul mamei ei. Până acum n-a existat nici un conflict serios între ele. Mama și fiica se iubeau și se înțelegeau reciproc, și totuși nu o dată își exprimase Vicky puncte de vedere diferite de ale ei, despre religie, de exemplu, fapt ce ulterior generase discuții aprinse între ele.

Catherine se simți cuprinsă de panică. Marc o privea perplex și efortul de a înțelege se citea pe chipul lui, dându-i expresiei feței o anumită duritate , pe care ea o cunoștea prea bine.

– Ceea ce vreau să spun, susținu ea, este că o legătură între dumneata și fiica mea înseamnă de fapt separarea de părinții ei. Viitorul lui Vicky e în America, nu aici.

El izbucni într-un râs zgomotos, de parcă tocmai ar fi auzit o glumă bună.

– Doamnă Garisson! Dar știți foarte bine că în zilele noastre nu mai sunt obstacole de acest gen. America se află la mai puțin de șase ore de zbor de Paris. O călătorie la Pittsburgh va fi același lucru ca de la Paris la Marsilia. Nu, mi-e teama că nu pot accepta acest argument și cred că și Vicky va avea un cuvânt de spus.

Poziția lui de aliat al lui Vicky împotiva ei, într-o luptă ale cărei demarcații păreau deja stabilite, fu picătura care umplu paharul.

– Aș prefera s-o aud de pe buzele lui Vicky, zise ea sec.

– Îmi cer scuze daca am fost prea categoric, făcu el confuz. Am vrut numai să vă câștig de partea mea, de partea noastră, a amândurora. Vicky mi-a spus cât de apropiate sunteți și cât de mult ține la părerea dumneavoastră. Nu mă așteptam să vă găsesc atât de reticentă, remarcă el clătinând din cap și trebuie să recunosc că acest lucru mă pune în încurcătură.

– Dar nu sunt reticentă.

– Nu?

– Nu, sunt ostilă.

– Ostilă? Dar de ce?

– Cred că ți-am dat deja destule explicații, spuse ea tăios.

– Distanța dintre țările noastre? Teama că aș putea-o lua pe Vicky de lângă părinții ei, articulă el sufocându-se de indignare. Ei bine, nu sunt de acord. Adică eu nu văd lucrurile ca dumneavoastră..

– E dreptul tău. Iar al meu este să-mi apăr fiica de niște situații pe care mâine ar putea să le regrete. Catherine se ridică brusc, dând astfel semnalul că, în ceea ce o privea, discuția luase sfârșit. Băiatul fu în picioare într-o secundă, roșu de indignare și de furie. Când vorbi, vocea îi era aspră, trădând furtuna care îl răscolea în interior.

– Pur și simplu nu m-aș fi așteptat la o asemenea primire, mai ales că mă gândeam…

Catherine clătină din cap, nervoasă. La ce se aștepta? Că va sta cu mâinile în sân și va accepta ca el să intre în viața ei, în viața lor, el, fiul lui Philippe?

– Sper că nu acesta a fost ultimul dumneavoastră cuvânt, răsună vocea amară și dezamăgită a lui Marc Bessiers. Ea se întoarse pe călcâie ca să se afle față în față cu el.

– Ba mi-e teama că da, rosti încet.

Atunci vocea aceea, semănând atât de mult cu celalată, care știuse atât de bine să mângâie, să comande și să mintă, vocea răsună prevestitor:

– În cazul acesta doamnă Garrisson, mi-e teamă că o să vă dați seama curând că Vicky nu e de aceeași părere cu dumneavoastră.

– Încerci să mă șantajezi? șuieră Catherine simțind amenintarea subtilă din cuvintele lui. Chipul lui Marc se înroșise de furie, își pierduse mult din încredere și mai ales din veselia de mai înainte. Ochii lor se întâlniră și în ei Catherine citi uluire și necaz.

– Știți ceva, rosti el moale, iubirea e un sentiment tenace, iar eu și Vicky ne iubim. Ea făcu o mișcare cu mâna, de parcă ar fi vrut să mătură acest argument. Aceasta înseamnă, continuă el, că vom lupta să ne apărăm dreptul de a iubi.

– Iubirea voastră e sortită eșecului, replică ea ascuțit, parcă scoasă din minți dintr-o dată, și se repezi spre lift. E o iubire imposibilă! Imposibilă, nu înțelegi!? Voia să fugă, voia să se ascundă, ca o proscrisă. O dată ajunsă în camera ei se aruncă în pat și începu să plângă.

*

La ora unu și douăzeci de minute, avionul lui Mel Garisson ateriza pe aeroportul aflat la treizeci și cinci de kilometri de Grenoble. O oră mai târziu, când intra în hotelul la care se cazase Catherine, Mel fu surprins de cât era de nerăbdător să o vadă din nou. Se despărțiseră de numai două zile și-i era deja dor de ea. Și apoi, călătoria încoace îi trezise amintirea primei lor întâlniri. Gândul acesta parcă îl învigora și-l făcea se se simtă mai tânăr.

Funcționarul de la recepție îl întâmpină zâmbind:

_ A, domnul Garisson, poftiți, vă așteptam. Ne-a spus doamna că o să veniți. Se întoarse spre raftul din spatele lui și scoase o cheie și un plic: Camera cu numărul 121. Iată cheia. Aveți și un mesaj.

Mel întinse mâna spre ele și întrebă:

– Soția mea e în camera?

– Nu, domnule. Doamna a plecat.

Mel se încruntă. A plecat? Vreți să spuneți că a ieșit un pic.

– Ba nu, a plecat, întări recepționerul.

– Dar unde?

Funcționarul ridică din umeri.

_ Nu știu, domnule. Și arătă spre plicul din mâna lui Mel. Poate că doaman Garisson a lăsat scris în mesaj.

– Aveți dreptate. Probabil că scrie aici. Mel lăsă jos servieta și rupse marginea plicului. Înăuntru era o foaie de hârtie cu

scrisul Catherinei. Mel luă din nou servieta și se uită spre un loc mai liniștit în care să citească în liniște scrisoarea: „ Dragul meu, iartă-ma că nu sunt acolo ca să te întâmpin. Am probleme serioase și nu vreau să te amestec și pe tine."

Probleme serioase? Propoziția asta îi făcu să-i tresalte inima. Cu umerii ușor aduși înainte, Mel citi mai departe, din ce în ce mai preocupat.: „ Numai eu pot să mi le rezolv de aceea te rog, dragul meu să nu te superi și să mă înțelegi. Vreau să o duci acasă pe Vicky cât mai repede cu putință. Chiar în după-amiaza aceasta i se va scoate ghipsul așa că puteți prinde cursa de seară. Am să-ți explic acasă totul. Tot ce îți cer e să ai încredere în mine. Cel mai important este ca fiica noastră să iasă de sub influența unor oameni din afară. Dragul meu Mel, o să fim din nou împreună cât de repede îmi va sta în putință. Nu te îngrijora. Te iubesc."

Mel trebui să citească de două ori conținutul acestei scrisori să pătrundă cu adevărat sensul cuvintelor și ca să realizeze cât de mult era afectat de plecarea neașteptată a Catherinei. Tonul scrisorii ei îl intrigă și-l deranjă în egală măsură. Nu-i stătea în fire Catherinei. Era o femeie deschisă, veselă, fericită, fără complicații misterioase.

Camera pe care o rezervase ea era rece și impersonală, ca toate camerele de hotel. Rafturile erau goale. Își luase toate lucrurile cu ea, deși urma parfumului ei încă mai plutea prin încăpere. Ridică receptorul și formă numărul de la recepție.

– La ce oră a plecat doamna Garisson?

– La șase dimineața.

– Știți cumva în ce direcție a luat-o?

– Nu, domnule. Dar o să-l întreb pe portar.

Când recepționerul se întoarse câteva momente mai târziu, răspunsul lui fu negativ: Doamna Garisson a luat taxiul spre gară, nu știu exact în ce direcție. Pot să vă mai ajut cu ceva?

– Nu, mulțumesc, oftă Mel.

Așadar, Catherine dispăruse fără urmă. Mel încercă să-și reprime sentimentul de neliniște și se îndreptă spre clinica unde era internată Vicky. Poate ea avea vreo idee despre plecarea mamei ei. Domnul Garisson era un bărbat practic, cu capul pe umeri, de aceea comportamenul neașteptat al soției lui îl luase complet prin surprindere. Și totuși, nici un gând de gelozie nu-i trecu prin minte. Își adora soția și prin urmare avea încredere deplină în ea.

Capitolul 7

Catherine conducea cu atenție micul Fiat pe care-l închiriase la sosirea în Villars Station, dându-și seama că, după treizeci de ani de absență, avea de ce să fie oarecum dezorientată. Bineînțeles că același oraș stătea cuibărit în inima Alpilor, dar stațiuni noi de schi, hoteluri, cabane și magazine apăruseră de-acum pretutindeni… Catherine trebui să intre într-un hotel ca să ia o hartă pe care să se orienteze în locurile pe care odinioară le cunoștea ca în podul palmei.

Pe măsură ce „ înghițea" distanțele, Catherine simțea cum o năpădește emoția. Străbătu partea cea mai aglomerată a orașului și ajunse la un drum îngust care șerpuia printre pini și pe care ea îl cunoștea foarte bine. Cum ar fi putut să nu-l recunoască? La jumătatea muntelui, zări pe marginea șoselei ceea ce căuta și scoase un oftat de ușurare. Se întrebase dacă

îl va mai găsi după atâta timp. Da, era chiar acolo, înainte de intersecție, cu acoperișul poleit de razele soarelui. Era mai mare acum, i se adăugaseră două stații noi de benzină și numeroase alte anexe moderne. Catherine se opri în fața ușii garajului si claxonă. Un om iesi afară din clădire și se apropie. Pe piept avea insigna cu logoul companiei, ceea ce iarăși era ceva nou.

– Benzină obișnuită, doamnă?

Catherine clătină din cap.

– Nu, mulțumesc, nu vreau să fac plinul. Vreau numai să vorbesc cu managerul.

– Eu sunt, zise bărbatul, uitându-se curios la ea.

– Domnul Corvisard nu mai lucrează aici?

– Domnul Corvisard? O, păi s-a pensionat acum trei ani. Și cum văzu că trăsăturile ei coborâseră, dezamăgite, se grăbi să adauge: Și-a vândut firma companiei al cărei manager sunt eu.

Catherinei nici măcar nu-i trecuse prin cap că Martin, care acum trebuia să aibă mai bine de șaizeci de ani, n-ar mai lucra aici.

– Înțeleg, făcu ea încet. Știți cumva unde aș putea să-l găsesc? întrebă ea după un moment de liniște, dar fără să-și mai facă vreo speranță.

– Da, desigur. Domnul Corvisard locuiește doi kilometri mai jos de aici, în satul Valchevriere.

Numele acesta răsună ca un clopot în inima ei și scoase o exclamație de recunoștință. Bărbatul se uită la ea:

– Cunoașteți locul?

– Da, încuviință ea din cap. Am crezut că satul a fost distrus de bombe în timpul războiului.

El arătă vag cu mâna la orizont.

– L-au reconstruit. A fost distrus într-adevăr de bombe, nu mai rămăsese din el decât capela bisericii. Dar păreți prea tânără ca să cunoașteți ororile războiului, adăugă el după un nou moment de tăcere.

– O, știu din auzite, se prefăcu ea, care din momentul în care pusese piciorul aici retrăia totul clipă de clipă ca și cum n-ar fi trecut treizeci de ani de atunci…. Unde-l găsesc pe domnul Corvisard, mai întrebă ea pe când omul se întorcea să plece.

– E ușor. O luați pe drumul ăsta, treceți de biserică și la capăt o să vedeți cabana lui lângă două vile mai mici pe care le închiriază pentru turiști. Nu se poate să n-o vedeți.

Catherine mulțumi și se pregăti să plece și ea, dar zări o anexă nouă, o spălătorie recent construită, și din curiozitate, nu se putu stăpâni să nu arunce o privire. Trânti ușa Fiatului și se îndreptă spre clădirea galbenă și scundă.

Între timp, posesorul singurei mașini care se mai oprise la benzinărie, un Citroen negru, ieși din biroul managerului. Era înalt, slab și cu trăsături ascuțite. Se opri între cele două mașini și aruncă o privire peste umeri spre Hector, managerul garajului care se cufundase din nou cu nasul în hârtii, pregătindu-se să întocmească un raport pentru compania care furniza benzina. Nu-l zări pe bărbatul care se strecurase spre Fiat și-i ridicase capota.

Duvalle se îndreptă apoi spre Citroen, își vârî ceva în buzunar și se urcă la volan, așteptând-o pe Catherine să iasă din spălătorie. Câteva momente mai târziu, ea demara spre satul al cărui nume îi răsuna în minte ca un clopoțel, spre locul pe care germanii îl răseseră de pe fața pământului în ultimele zile de război. La început domoală, coborârea se făcu tot mai abruptă, în ciuda faptului că nu era doar un drum îngust de țară, ci o șosea modernă cu două benzi, mărginită de un parapet înalt pe latura opusă muntelui. Catherine întinse piciorul spre pedala de frână, dar dintr-o dată îngheță. Ceva nu era în ordine, nu simțise frâna sub picioare și când apăsă mai tare, mașina începu să huruie în mod alarmant. Riscă repede o privire în jos și văzu că firele pedalei erau îngrămădite la jumătatea podelei. Încercând să nu intre în panică, se concentră asupra a două lucruri: să mențină mașina pe banda ei, și să forțeze frâna cu vârful piciorului. Trebui să renunțe, însă. Fiatul cobora în viteză spre poalele muntelui, iar inima ei se făcuse cât un purice. Se gândi să apropie mașina de parapet astfel încât forța de frecare să mai incetinească viteza, dar se temu să nu piardă controlul mașinii și să se prăbușească peste bordură. Disperată, se gândi să schimbe într-o viteză mai mică, dar fu inutil. Nimic nu mai putea să încetinească acum Fiatul.

Asta e se gândi ea și lacrimile îi întunecară privirea, amintindu-și chipurile soțului și ale copiilor ei. Dintr-o dată, ca un înger salvator, Citroënul negru care o urmărise până atunci claxonă, acceleră pe lângă ea până când barele se

atinseră și, ușor-ușor încetini viteza Fiatului până când în cele din urmă se opri. Catherine se prăbuși peste volan, tremurând din toate încheieturile. Simți ușa deschizându-se și brațele puternice ale unui bărbat în palton ridicând-o în sus.

– Încet, încet, zise el. A fost cât p-aici, dar acum încercați să respirați adânc, asta o să vă liniștească.

Catherine făcu așa cum zise el. Când amețelea i se mai risipi, ridică recunoscătoare privirea spre el. Bărbatul care îi slavase viața avea în jur de cincizeci și cinci de ani, trăsături ascuțite și ochi de chihlimbar care aminteau de o pisică. Ceva în privirea acelor ochi îi părea cunoscută, dar nu putea să-și dea sema exact ce anume, cel puțin nu în acel moment când încă era sub influența șoculu..

– Mi-ați salvat viața, zise ea respirând din greu, cum pot oare să vă răsplătesc?

El zâmbi, un zâmbet de reptilă care dădu încă o dată alarma în inima Catherinei.

– La început nu mi-am dat seama că aveți probleme. Ia să aruncăm o privire sub capotă. După ce examină câteva momente adunătura de fire și țevi dinauntru, mormăi pe un ton grav: Așa cum mi-am imaginat. Cineva și-a băgat nasul aici.

– Poftim? strigă ea neîncrezătoare. Dar nimeni nu știe că sunt aici, nimeni în afară de….

Catherine se opri brusc, gânditoare, fără să observe că salvatorul ei devenise dintr-o dată foarte atent.

Să-l fi contactat Marc pe Philippe și să fi bănuit acesta direcția în care se îndrepta ea, ca să trimită pe cineva ca să se convingă că nu mai ajunge? Nu era deloc exclus. Dar pentru asta Phillippe ar fi trebuit să facă o mulțime de legături și singur n-avea de unde să cunoască toate datele.

– Să vă conduc înapoi la stația de benzină? o întrebă el politicos.

– Nu, mulțumesc. Sunt așa de aproape de destinație încât aș putea merge și pe jos. Oricum, mașina era închiriată.

– Atunci pot să vă conduc eu la destinație, întrebă el cu o lucire în ochi.

– Sigur că da. Vă mulțumesc.

Ea urcă pe scaunul pasagerului din față în timp ce el muta valiza din portbagaj. Când introduse cheia în contact, se întoarse spre ea și zâmbi din nou în felul acela ciudat care o făcu să simtă fiori pe șira spinării. Încercă disperată să-și amintească unde mai văzuse figura aceea, dar fără rezultat. Merseră foarte puțin până să zărească locul pe care îl căuta. El opri și o ajută să coboare. Catherine își luă valiza și se îndreptă spre intrare, fără să bănuiască privirea intensă pe care străinul o fixase asupra ei.

Nici nu apucă bine să tragă de clopoțelul de la intrare, că un ciobănesc german apăru la ușă și începu să latre tare.

– Sunt un prieten, strigă ea la el, fără să îndrăznească să facă un pas.

– Nu-ți fie teamă, latră, dar nu mușcă, veni o voce dinăuntrul unei încăperi ale cărei uși erau larg deschise.

După câteva secunde care părură o eternitate, un om apăru în pragul ușii. Aruncă o privire mirată spre vizitatoare, apoi își chemă câinele și-l trimise la loc în cușca lui.

– Cu ce vă pot ajuta, doamnă? întrebă el politicos. Era un bărbat ușor adus de spate, căruia abia dacă un smoc de păr alb îi mai acoperea creștetul. Chipul îi era brăzdat de riduri, dar Catherine îl recunoscu imediat după ochii negri și vii și după felul energic în care se mișca. Purta o pereche de pantaloni albaștri decolorați, și o cămașă în carouri. Catherine zâmbi timid.

– Martin… îndrăzni ea.

El o privi fără să înțeleagă, părând vădit că nu știe de unde să o ia.

– Cathy! exclamă el după un moment, abia îndrăznind să-și creadă ochilor. Deschise larg brațele și ea se aruncă la pieptul lui, profund înduioșată.

– Martin, mi-a fost teamă că n-am să te mai găsesc. Vocea îi tremura și aproape că-i pierise de tot. Cu nasul în cămașa lui în carouri, umerii ei tremurau convulsiv , gata gata să plângă. Crezuse că pierduse urma prietenului alături de care trăise cele mai dure timpuri, prietenul acesta drag care acum o strângea la piept, abia putându-și controla emoția. Când își mai reveni, o îndepărtă de el ca să o privească mai bine din cap până în picioare.

– Ești chiar tu, Cathy. Ești frumoasă foc, acum ești o adevărată femeie.

– Sper, măcar după treizeci de ani! nu se putu ea abține să nu zâmbească.

– Treizeci de ani? Da, așa e, zise el încercând să facă o socoteală, treizeci de ani au trecut de atunci. Dar de unde vii? întrebă el și sprâncenele lui încă negre se arcuiră. Și ce ai făcut în tot acest răstimp? În tot acest timp în care nu te-ai ostenit deloc să-mi dai de știre unde ești, o dojeni el pe un ton prietenesc.

Ea clătină din cap, râzând.

– Am călătorit în spațiu.

– Te cred, zise el luând-o încet de încheietura mâinii și invitând-o înăuntru. Intră și povestește-mi totul.

Înăuntrul cabanei mirosea a brad. În încăpărea principală se afla o masă din lemn masiv, un șemineu în care ardea un foc uriaș, iar într-un colț la fereastră – o sofa comodă pe care o pofti să ia loc.

– Simte-te ca acasă. O să-ți aduc și ceva de băut, dar mai întâi vreau să mă bucur de vederea ta și de sunetul vocii tale.

– E minunat aici, zise ea după ce parcurse cu privirea încăperea decorată rustic.

– Mulțumesc. Locuiesc aici de când a murit Mathilda și am vândut garajul.

Pe chipul ei trecu o umbră.

– Când a murit?

El se gândi o clipă, părând pierdut în visare.

– Acum patru ani. Dar a fost mai bine așa, fusese prea mult timp bolnavă. Cred că la un moment s-a simțit prea obosită să

mai trăiască. Luă o pipă de pe masă și începu să o umple cu tutun. Te deranjează? întrebă el îndreptând pipa spre ea. Asta e singurul meu prieten, acum.

Ea clătină din cap și oftă:

– Bietul Martin… biata Mathilda!

– Întotdeauna m-am gândit că ar fi fost mai bine dacă am fi rămas acolo sus, și arătă cu mâna spre muntele care părea o pictură în cadrul ferestrei. Catherine aruncă o privire spre culme și buzele îi tremurară:

– Îmi pare așa de rău, Martin.

Cum putuse oare să trăiască așa de egoist, ferecată în fericirea ei tot acest timp?

Martin ridică stoic din umeri.

– Asta e. Dar tu, Catherine? întrebă el pe alt ton. Parcă ar fi o minune că te văd din nou, e ca și cum m-aș fi întors în timp. Știi că te-ai făcut frumoasă foc! Erai abia o copiliță… Cathy a noastră care ne pregătea cafeaua și ne-o aducea când eram de patrulă. Întotdeauna m-am întrebat dacă ai reușit să te descurci, zise el pufăind din pipă, nu te-am mai văzut de când… de când…

– Drumurile noastre s-au încrucișat din nou, completă ea încet ce nu putuse el termina. Așa e destinul. Da, se gândi ea. Nimeni nu poate scăpa de destinul lui. Și la o adică ce înseamnă treizeci de ani? Pentru unii e toată viața lor, pentru alții, doar o fracțiune din ea. În tot acest timp a trăit, fiind în stare să o ia de la zero, să uite și să alunge fantomele

trecutului. Dar n-a fost decât o iluzie. Ea nu s-a schimbat și a fost nevoie numai de o adiere de vânt ca să tulbure apele nemișcate ale trecutului.

– Martin, zise ea grav, am venit aici cu un scop anume. E vorba de Philippe Bessiers.

Lăsând pipa în scrumieră, Martin se ridică în picioare cu trăsăturile feței încordate. Ochii lor se întâlniră și amândoi rămaseră nemișcați ca într-un tablou, timp de câteva secunde, până când, într-un final, ea izbucni:

– E aici! E tot aici! L-ai lăsat să trăiască… să fie fericit… să se însoare… să aibă un fiu… și în tot acest timp… O, Dumnezeule! Și Cathy se înecă într-un acces de plâns care-i apăsa inima, în timp ce el o privea neclintit, neînțelegând de ce reacționa așa de puternic la niște fapte petrecute cu atâta timp în urmă.

– Cathy, o chemă el, Cathy, te rog!

– O, Martin, n-ai idee câtă indignare și câtă repulsie simt, hohoti ea cu chipul șiroind de lacrimi. Și câtă ură!

– Liniștește-te…

– Cum poți să-mi spui să mă liniștesc? Ce s-a întâmplat cu voi toți? O, știu că n-am ce să vă reproșez, adăugă ea cu amărăciune, fiindcă și eu am făcut la fel, am renunțat la trecut, l-am uitat ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, ca și cum totul n-ar fi fost decât o lecție de istorie învățată la școală

– Dar asta ține acum de trecut , Catherine. Timpul a trecut și valurile lui au măturat totul.

– Da, și a trecut cu buretele peste doliul nostru, clătină ea cu putere din cap… și ne-a șters memoria. Și ne-am uitat neamurile și prietenii, pe cei care a trebuit să moară, și i-am uitat și pe trădători. O, Martin! Tu-ți dai seama că Philippe e în viață și că fiul lui vrea să o ia pe fiica mea de soție?

– Ce spui?!

Catherine îi povesti pe scurt, haotic, motivele care o aduseseră acolo.

– Înțelegi Martin, am suferit prea mult din tragedia aceea. Am fost zguduită, traumatizată, și aș fi dat orice ca să uit. Și chiar am uitat, pentru că e mai simplu să te legeni în binefacerile prezentului. Toți am fost lași, iar eu am fost cea mai mare dintre toți.

– Nu, zise Martin, toți trebuie să lăsăm deoparte trecutul.

– Să-l lăsăm deoparte! Ce ironie!

– Nu Catherine mai bine zis, cât realism! A m trăit niște vremuri dramatice, am fost toți conduși mai ales de conștiință și de mândrie, și pericolul în care trăiam ni le-a ascuțit și mai tare. Dar aceea nu era viață, Catherine.

– Nu, îl întrerupse ea cu violență, sigur că nu era viață! Era moarte! Moarte pentru unii, ca cei care rămâneau să se bucure de pe urma sacrificiului lor și să uite cât curaj și cât devotament s-a jertfit pentru ei. Poate că sunt numai niște cuvinte, dădu ea din umeri, poate că sună demodat și deplasat în zilele noastre când oamenilor le e rușine să mai simtă. Așa că la ce bun?… Dar de ce? De ce Andre? De ce Gerard, de ce

Franz , de ce Michel? De ce Michel al meu… De ce toți băieții aceia? De ce Mathilde și Claudette, de ce toți oamenii aceia …

Lacrimile îi năvăliră în gât și nu mai putu continua. Martin o contemplă, umplându-se și el din ce în ce mai mult de nefericirea ei. Doamne, oare nu va muri niciodată ura, oare nu se va sfârși niciodată războiul acesta?

*

Catherine Planay îl întâlnise pe Phillipe Bessiers când avea șaisprezece ani. Se născuseră amândoi în Veymond, un sat aflat la o oarecare depărtare de Grenoble, unde părinții lui Philippe erau patronii unui hotel. Tatăl Catherinei fusese medic veterinar în Grenoble, dar reședința familiei, care se numea La Barotte, se afla lângă Veymond. Era o fermă ca toate celelalte din acea zonă, specializată în creșterea animalelor și în cultivarea legumelor.

Bunicii după tată ai Catherinei se ocupaseră dintotdeauna de fermă și după moartea soțului ei, mama lui Laurent Planay continuase să o îngrijească, ajutată de un fermier vecin. Dar când soția lui Laurent muri la nașterea Catherinei, mama lui se mută la Grenoble ca să-l ajute pe fiu să o crească pe fetiță și pe băiatul mai mare cu doi ani.

Doamna Planay închirie pajiștile alpine și pădurile de brazi, dădu în grija cuiva animalele, dar casa o păstră pentru familie, ca să aibă unde trage pe durata vacanțelor. Obișnuiau să se ducă des acolo la sfârșit de săptămână sau în sezonul de schi.

Apoi izbucni războiul și nimic nu mai fu ca înainte. Încartiruit într-un regiment de artilerie, Laurent Planay fu ucis tragic numai cu o săpătămână înainte de a fi demobilizat. Moartea lui fu o lovitură dură pentru familie și urmările nu întârziară să apară. Michel, un tânăr plin de energia și de vitalitatea celor de vârsta lui începu să nutrească o ură din ce în ce mai nestăvilită împotriva nemților cotropitori și căută prin orice mijloc să intre în lupă ca să răzbune moartea tatălui său. Dar el n-avea decât optsprezece ani și pe atunci războiul părea deja pierdut.

Profund zguduită de moartea fiului ei, doamna Planay se refugie la La Barotte împreună cu cei doi adolescenți care-i rămăseseră în grijă. Michel, care era acum stâlpul familiei, renunță să se mai ducă la școală și începu să muncească la câmp împreună cu fermierul care se ocupase până atunci de fermă, ca să poată avea din ce trăi. Circumstanțele fură prielnice prieteniei lui Catherine cu Phillipe. Luau amândoi în fiecare zi autobuzul spre Grenoble, Catherine ca să meargă la școală, iar Philippe– la cursurile de managementul turismului. Azi așa, mâine așa, nu trecu mult și amiciția celor doi se transformă în dragoste. Era prima ei iubire, suferise mult de pe urma pierderii tatălui ei, și Philippe era pentru ea asemenea unui Făt -Frumos călare pe un cal alb care îi adusese din nou fericire în suflet. Era fascinată de el, îl adora pe acest tânăr chipeș, viril și plin de vitalitate. La început el simți pentru ea numai nevoia de a o proteja fiindcă mai avusese și alte prietene, dar prospețimea și fragilitatea ei îl

cucerire cât ai bate din palme. Încrederea ei nețărmuită în el, dăruirea ei sinceră și spontană hrăneau aparent tot mai mult mândria lui de om autoritar. Câteva luni cei doi trăiră învăluiți în dragostea lor și se putură bucura de o perioadă scurtă de fericire, netulburați încă de furtuna care se anunța în jurul lor. La nord, oamenii luptau împotriva ocupației din ce în ce mai greu de suportat, dar în zona socotită liberă de-abia de-acum greul avea să înceapă. Dizidenții organizau o mișcare de rezistență în zona de reședință a familiei Planay, zonă care era foarte potrivită pentru confruntările de gherilă. Era un adevărat bastion ascuns în munți, cu platouri aproape inaccesibile, cu păduri dese, peșteri și grote în care se putea ascunde aproape o armată întreagă. Și în curând deveni centrul unei lupte legendare.

Michel și Catherine erau sortiți să fie antrenați în vâltoarea războiului, nu numai datorită poziției strategice a locului, ci și datorită tinereții și convingerilor lor. Curând, Michel și Phillipe se găsiră de o parte și de alta a baricadei, fiecare dintre ei apărându-și opiniile personale cu aceeași pasiune și încăpățânare.

Philippe era un om practic și hotărât să obțină succes din cariera pe care avea să o urmeze, adică beneficii uriașe de pe urma turismului, fiindcă hotelul părinților mersese foarte bine până atunci. Era ambițios și ardea de nerăbdare să-și ia viitorul în propriile mâinii. Deveni colaboraționist și avu un rol activ în mai toate organizațiile pentru tineri care promovau teoria colaboraționismului. Michel, dimpotrivă, simțea că e cuprins

de cea mai adâncă ură numai la gândul că cizmele nemțești ar pune piciorul pe pământul Franței, și se alătură Rezistenței fără nici o ezitare.

Apoi veni ordonanța de urgență din 1944 care prevedea ca toată lumea cuprinsă între șaptesprezece și douăzeci și cinci de ani să fie înrolată în serviciul militar obligatoriu în Germania. Și totul se sfârși. În toată regiunea se observă un aflux extraordinar de tineri care se refugiau în munți, pregătiți cu provizii și muniții. În momentul acela nu mai încăpea nici o îndoială că Rezistența era bine consolidată.

Catherine fu de acord cu decizia fratelui ei de a face parte din departamentul Underground, deși era conștientă și temătoare de riscul pe care și-l asumau. Pilippe fu de-a dreptul scandalizat. Începu să o bombardeze pe Catherine cu propriile lui păreri despre război și nu dură mult până când Catherine se simți prinsă între două focuri. Convingerile ei erau de partea rebelilor, dar nu putea nici să renunțe la iubirea pentru Philippe. Nimic n-avea să mai fie de acum lipsit de complicații pentru ea.

Philippe căută să o convingă să treacă de partea lui, dar era încă prea afectată de moartea tatălui ca să poată fi convinsă:

– Ești liber să crezi în colaborarea cu nemții. Poate că până la urmă o să ai dreptate. Dar în ceea ce mă privește pe mine, atâta timp cât vor fi pe pământ francez, nu vreau să am absolut nimic de-a face cu ei. Altfel ar însemna să trădez memoria tatălui meu și a a celora care au căzut în apărarea Franței. Te rog, Philippe, hai să nu mai vorbim despre asta.

Lucrurile îpi urmară repede cursul. Ori de câte ori Michel vizita La Barotte, întotdeauna pe timpul nopții și după ce-și lua mii de precauții, Catherine și doamna Planay îl găseau plin de energie, dinamic și cu pielea asprită de vânt. Câteodată el o întreba de Philippe, pe un ton sarcastic.

– Și ce mai face viteazul acela de Bessiers? Tot mai linge cizmele naziștilor?

– Te rog, Michel, nu fi răutăcios! Face ceea ce crede el că e mai bine. El respectă convingerile tale și tot așa și tu ar trebui să le respecți pe ale lui.

Foarte repede, culmile văii ocupate de familia Planay fură populate de o mulțime de tineri, chiar și din Alsacia și Lorena, sătui de cruzimea metodelor naziste și de umilința îndurată. Erau sprijiniți cu alimente de locuitorii din sat, care le trimiteau și vești despre înaintarea trupelor. Catherine și bunica ei pregăteau și ele merinde pe care le trimiteau în munți. Aprinsă de idealurile care îi înflăcărau pe toți acești tineri, Catherine nu-și dorea decât să se dedice și ea aceluiași ideal și când Philippe se alătură miliției locale, nu se putu abține să nu-l mustre:

– Fac ceea ce cred eu că e bine. Nu-l învinovățesc pe fratele tău, dar îmi pare rău că s-a alăturat și el adunăturii aceleia de teroriști.

– Teroriștii aceștia sunt niște patrioți! protestase ea.

S-ar fi despărțit dușmani de moarte dacă el nu i-ar fi închis gura cu un sărut.

– Draga mea, am stabilit că dragostea noastră trebuie să rămână la adăpost de toate aceste probleme. Trebuie să înțelegi cu orice preț că niciodată n-am să-i fac rău fratelui tău, nici dacă o să fie să ne întâlnim față în față pe câmpul de bătaie.

– Te cred, zisese ea sincer.

– Dar în același timp să nu uiți că numai pentru tine am să fac asta.

După aceste cuvinte Catherine avusese o strângere de inimă. Nu că ar fi avut mai puțină încredere în el, dar o rănea faptul că ideile lui o îndepărtau atât de tare de ea.

Rebelii începuseră să-și facă simțită prezența tot mai des: salvaseră cetățeni în pericol, reușiseră să-și procure cizme, tutun, benzină și alte produse, într-un cuvânt reușiseră să se pună de multe ori de-a curmezișul armatei de ocupație.

Un eveniment trist veni să complice și mai mult existența lui Catherine. După multe zile de suferință doamna La Planay muri. Michel coborî să-i aducă bunicii lui ultimele omagii . Odată terminată ceremonia, se întoarse spre casă cu chipul pătruns de îngrijorare.

– Ce-o să faci acum, Cathy?

Ea făcu un gest vag cu mâna.

– Philippe mi– a propus să merg să stau la hotelul părinților lui, dar eu nu vreau.

– Înțeleg, dădu el din cap.

– O, Michael, ia-mă cu tine, se agăță ea de el.! Ia-mă cu tine acolo sus!

– Ești nebună! protestase el. Viața acolo e foarte dură, nu e pentru o fată ca tine.

– Sunt mai puternică decât crezi, și fizic și sufletește, adăugă ea zâmbind trist. Aș putea și eu să ajut la ceva. Dacă rămân aic, doar o să vegetez.

Michel căzu oarecum pe gânduri. Nu-i trecuse niciodată prin cap o asemenea idee.

– Ai putea să te întorci la Grenoble, sugeră el cu o urmă de îndoială.

– Și să ma înroleze în armata Germaniei? Foarte mulțumesc, nu vreau. Nu vreau să merg în Germania, dar dacă mă lași aici o să fiu nevoită.

Argumentul acesta îl convinse pe Michael.

– Ai dreptate. M-aș simți mai bine să te știu lângă mine, mai ales că, dacă e să fie așa cum se anunță, lucrurile or să cam explodeze pe-aici.

– O, Michael, aproape că sări ea în sus de bucurie. Chiar aș putea să-ți fiu de folos, știu bine!

– Ai putea să faci niște legături pentru noi, avem nevoie de mesageri, zâmbi el. Dar nu vreau să te pun în pericol, ești doar o fată, fir'ar să fie!

– Băiat sau fată, toți trebuie să luptăm, să învingem, nu-i așa?

– Bine, te iau cu mine. Sper numai să nu ajung să regret asta.

Ochii Catherinei străluceau de bucurie, dar după o secundă chipul ei se întristă gândindu-se la Philippe.

– Michel, ezită ea, aș putea să-l mai văd pe Philippe din când în când?

– Nu, absolut nu! Ascultă-mă, zise el trăgând-o spre el și uitându-se atent în ochii ei, asta nu e o tabără de vacanță. Draga mea Cathy, e foarte foarte important ce ai de gând să faci. Din momentul în care ni te alături nouă, juri să păstrezi discreție absolută și preiei asupra ta o parte din responsabilități. Nimeni nu are voie să știe absolut nimic din ceea ce facem noi sau ai noștri. Nimeni nu trebuie să știe unde ești. Te iau cu mine numai dacă juri solemn că o să păstrezi secretul.

Impresionată de seriozitatea și de gravitatea vorbelor lui, Catherine bâigui:

– Jur!

– Și n-o să te mai întorci să te întâlnești cu nimeni?

– Nu!

– Bine, zise el mai liniștit.

Ea bâigui din nou.

– Măcar pot să-mi iau rămas-bun de la el?

El se uită la ea sever.

– Chiar trebuie? oftă el.

– Îl iubesc, murmură ea coborându-și privirea.

– Bine, dădu el din umeri. Ai douăzeci și patru de ore să împachetezi și să-și iei rămas-bun de la iubițelul tău. Dar ai grijă să-i spui că n-are să te mai vadă până când nu se termină războiul.

– S-a înțeles.

– Bine, vin să te iau mâine seară la aceeași oră.

*

Catherine avu grijă să nu-i spună lui Philippe adevărul despre planurile ei. Tot ce-i spuse era că fratele ei, nevoind să o lase singură la La Barotte, îi aranjase să stea la o fermă învecinată cu el.

– Unde anume, întrebase Philippe brusc.

Ea făcuse un semn vag cu mâna.

– Bineînțeles că n-a putut să-mi spună, făcu ea. Dar o să aibă grijă de mine, o să fac parte din familie, aproape. Și așa o să pot evita și înrolarea.

– Eu aș fi putut să-i fac să nu te trimită în Germania. Am prieteni sus-puși acolo.

– Știi foarte bine că nu vreau favoruri de la prietenii tăi se răstise ea.

El își mușcă buzele. Știa că atunci când venea vorba de așa ceva, Catherine nu stătea la discuții.

– Fratele tău e complet nebun. Ce o să faci într-un loc în care nu cu cunoști pe nimeni? Măcar pot să vin să te văd?

Ea clătină din cap că nu.

– Da, acum înțeleg, zise el. O să stai într-o fermă singuratică în munți și o să fii expusă la toate primejdiile posibile fiindcă poți fi prinsă tocmai la mijloc dacă prietenii fratelui tău nu se potolesc cu demonstrațiie lor nebunești de violență. Ce să spun, foarte bine te mai protejează frățiorul tău!

Ea închise ochii, dorindu-și să fie surdă și oarbă ca să nu mai simtă aceste reproșuri. Se simțea îngrozitor de nefericită. Și totuși nimic n-ar fi putut să o facă să se răzgândească. Ceva mai puternic decât iubirea ei față de el o mâna înainte.

– Și când o să ne mai vedem din nou? se zbârli el. În privirea furioasă pe care i-o aruncă nu era nici o urmă de tandrețe.

– Mi-e teamă că va trebui să așteptăm până când se sfârșește războiul, murmură ea pe ton de scuză.

– Dar asta poate să dureze luni, ani… cine știe cât! Atâta timp cât pădurile sunt pline de bande de huligani și de haiduci ca fratele tău care compromit orice șansă de a face pace cu Germania… Catherine! zise el luând-o în brațe și forțând-o să se uite la el. Trebuie să rămâi lângă mine. O să ne căsătorim…

– N-o să fiu niciodată nevasta unui colaborator! strigă ea eliberându-se. Șocată, își puse palma la gură ca și când ar fi vrut să înăbușe cuvintele care-l făcuseră pe Philippe alb la față ca varul.

– În cazul ăsta, zise el rece, tot ce ne mai rămâne e să ne luăm rămas-bun pentru totdeauna.

Lacrimile începură să șiroiască pe obrajii ei.

– Oh, Philippe, te rog, nu spune asta. Știi cât de mult te iubesc. E vina mea că e război? Nu e viața noastră și așa destul de complicată? Tot ce s-a întâmplat m-a bulversat, ne-a bulversat pe amândoi, zise ea clătinând din cap… Nu ne mai putem gândi doar la noi știind ce lucruri groaznice se

întâmplă în jurul nostru. Ai ales cărarea care ți s-a părut corectă și nu te condamn pentru asta. Dar eu sunt de partea fratelui meu. Eu țin cu Rezistența. Am îndatoriri față de ea.

– Nu mă iubești, zise el întunecat. Te încăpățânezi să sacrifici iubirea noastră pentru orice altceva...

– Nu-i adevărat! strigă ea. Nimic nu poate să-mi schimbe iubirea față de tine, știi asta. Și ori de câte ori îi aud pe cei care care nu te cunosc criticându-te, mă doare la fel de tare cum mă doare când te aud pe tine și pe prietenii tăi condamnându-l pe Michel. Dar ce putem face noi în fața acestui război nenorocit care ne poartă ca pe niște frunze răscolite de furtună?! Vorbești de căsătorie, când știi bine că altceva trebuie să ne preocupe acum. Tu ai ales să mergi pe un drum, iar Michel pe celălalt. Fiecare om din țara asta a ales să fie de o parte ori de alta și acum toți trag de biata Franță mai-mai să o rupă în două.

– Deci suntem dușmani, nu? o provocă el.

Ea se aruncă din toate puterile în brațele lui:

– O, nu! Te rog, nu! Nu se poate să ni se întâmple nouă așa ceva. Într-o zi, zise ea plângând, presându-i mâinile de obrajii ei, într-o zi bariera dintre noi va cădea și vom fi împreună din nou, noi doi, un bărbat și o femeie care își construiesc împreună viitorul. Iubirea noastră va rămâne aceeași, poate chiar mai puternică după atâtea încercări. Și oricare va fi rezultatul războiului, oricare dintre noi se va fi dovedit a avea dreptate, între noi nu va fi ranchiună , nu-i așa? Catherine își

ridică privirea spre el, rugătoare. Nu-i așa? întrebă ea din nou, înghețată de tăcerea lui. Spune-mi, la ce te gândești?

– Mă gândesc că mâine n-o să mai fim împreună. Vocea lui era aspră și deziluzionată.

– Gândul ăsta mă sfâșie și pe mine! strigă ea strângându-se tot mai tare în el. Dar el rămase întunecat, profund rănit, și pentru prima dată nemișcat la săruturile ei. Philippe, te rog, Philippe, spune-mi că încă mă mai iubești, spune-mi că o să mă iubești întotdeauna! Obrajii ei scăldau în lacrimi haina lui. Ia-mă în brațe, te rog, nu mă îndepărta de la tine…!

Dintr-o dată el o cuprinse în brațe și o strânse cu putere.

– Și eu te iubesc. Chiar crezi că o să fiu te acord să ne despărțim? Că o să pot sta fără să te văd, fără să am vești de la tine?

– Dar, murmură ea, putem să ne scriem!

– Să ne scriem? lătră el. Cum să ne scriem? De când au teroriștii poștaș?

– O, te rog, Philippe, nu țipa la mine. Trebuie să existe o cale… se uită la el îngrijorată.

El o împinse încet deoparte, gânditor:

– Fiindcă nu putem să folosim serviciul poștal obișnuit, va trebui să stabilim un loc în care să ne lăsăm mesaje unul altuia, fără să fie nevoie să precizăm vreo adresă.

– Ce zici de grădina de la La Barotte?

El clătină din cap:

– Nu, e o idee copilărească. În primul rând că n-o să meargă fiindcă fermierul trece zilnic prin ea și apoi nu e nimic acolo care ar putea să slujească drept cutie poștală. A, știu! făcu el. Mi-a venit o idee!

– Care? șopti ea.

– Le Mazet! La helești cu vrăbii! Da, la helești din spatele cabanei la care ne duceam o dată vara și mâncam prăjitură cu mure … Mai ții minte banca aia de lemn? Deasupra era o scobitură în care am putea foarte bine să strecurăm scrisorile…

– Perfect, bătu ea din palme încântată de farmecul romantic pe care-l lua lucrurile, reușind să uite pentru o clipă scurtă de gravitatea războiului.

Stabiliră în amănunt cum o să facă să găsească cel puțin o dată pe săptămână o scrisoare unul de la altul, apoi se îmbrățișară lung pentru ultima dată.

– Slavă Domnului că cel puțin o să avem vești unul de la altul, murmură ea sub îmbrățișarea lui strânsă. E așa de trist când mă gândesc că n-o să ne mai vedem….

Philippe o lăsă să plece cu părere de rău. Nu voise să-i spună că el se temea de ceva încă și mai rău ca separarea lor. O tragedie plutea în aer, anunțată de o serie de evenimente pe care el le putea percepe perfect din poziția în care se afla.

Capitolul 8

Catherine se adaptă destul de repede la viața de tabără din Rezistență. Era o existență foarte dură, guvernată numai de regulile pericolului. Locuia într-o cabană destul de primitivă, alături de alte două tinere femei, una din ele infirmieră, iar cealaltă profesoară care făcea pe curierul. Catherine mergea adesea cu cea din urmă prin sate ca să adune alimente și alte obiecte trebuincioase de la cei care simpatizau cu Rezistența, ceea ce reprezenta aproape toată populația, și ca să vândă lucrurile donate.

Încet-încet, Catherine se obișnui în acest mediu în care soseau din ce în ce mai mulți combatanți și în care accesul era permis numai pe baza de parole. Avioane misterioase parașutau muniții și alimente, se roteau apoi la o sută optzeci de grade și dispăreau. Din punctul lor de observație asistau la momente dramatice, la capturarea vreunui tanc nemțesc ori

la explozia vreunui avion aliat, ceea ce le făcea să le bată inimile mai repede și să le crească avântul care îi mânase aici. Situația devenea mai încordată cu fiecare zi. Confruntată cu această mișcare subterană, care înainta și îndrăznea din ce în ce mai multe, dușmanul începuse să dea semne de neliniște și spori actele de brutalitate împotriva non combatanților. Nici o metodă nu era de neglijat în exterminarea „teroriștilor". Oamenii miliției participară cu mult zel la acțiunile nemților, ceea ce le atrase ura întregii populații. Catherinei îi păru nespus de rău auzind acest lucru, dar nu putea crede că și Philippe al ei era capabil să ia parte la așa ceva. Probabil că el nici nu auzise de atrocitățile comise de oamenii ale căror idei le susținea.

Deși promisese să evite acest subiect delicat, nu se putu abține să nu amintească în scrisorile ei despre câteva dintre barbariile patrulelor milițienești în zonă. Credea că sentimentele de indignare îl vor determina să renunțe la a mai face parte din rândurile miliției. Dar scrisorile lui Philippe continuară să fie destul de vagi. Ignora în mod voit subiectul și vorbea despre seriozitatea situației , implorând-o să părăsească poziția periculoasă în care se găsea și să plece la Grenoble, unde ar fi fost în siguranță. Însă toate se sfârșeau cu aceleași declarații de iubire aprinsă și nestrămutată, ceea ce mai alina neliniștea pe care o simțea de fiecare dată când termina de citit pe de-a-ntregul răvașele lui.

Timp de două luni, plecările ei spre locul de unde trebuia să ridice mesajele nu treziră nici o suspiciune. Între timp

situația devenise și mai tensionată. Germanii și italienii începuseră acum să bombardeze satele fermierilor și ale muntenilor într-o campanie puternică de represalii împotriva Rezistenței, dar nu putură să străpungă sediul combatanților care se regrupau cu o viteză uluitoare.

Într-o seară, pe când se întorcea înapoi la tabără, Catherine fu surprinsă să-l vadă pe fratele ei așteptând-o, cu chipul pătruns de îngrijorare.

– Unde-ai fost?

Catherine încercă să evite răspunsul.

– Am aruncat o privire pe-afară.

– Ai aruncat o privire? Până la ora asta?

– Am vizitat niște ferme vecine.

– Astăzi a aterizat o parașută, chiar aici aproape. Ai fi putut să ne dai o mână de ajutor! îi reproșă el pe un ton nemilos.

– Nu… n-am știut, se bâlbâi ea.

– Avem niște reguli aici! Știi bine că de fiecare dată când pleci din tabără trebuie să-ți anunți superiorul și să-i spui unde pleci.

Catherine își mușcă buzele.

– Unde-ai fost? continuă el interogatoriul . A avut loc un raid în sat, chiar după ce și-au aruncat avioanele încărcătura. N-au găsit nimic naziștii, dar au capturat pe unul dintre oamenii noștri, pe Morand, băiatul de șaptesprezece ani. L-au împușcat... Ori tu, unde ai fost în timpul ăsta? continuă el cuprins de înverșunare. Așa numești tu că ne ajuți? Făcând plimbări prin natură?

Simțindu-se îngrozitor de nefericită, Catherine lăsă capul în jos.

– Uite unde am fost, Michel, zise ea scoțând scrisoarea. Am fost să iau un mesaj de la Philippe. N-am crezut că absența mea o să fie atât de gravă.

Michel se făcu stacojiu la față:

– Dumnezeul mare! făcu el luând plicul și ridicându-l în aer. Ce faci, Catherine? Tu chiar vrei să pui miliția pe urmele noastre?

– Nu, sigur că nu, se bâlbâi ea din nou. Philippe nu v-ar face nici un rău. Mi-a promis.

– Ce mai garanție, n-am ce zice, promisiunea unui trădător! Nu știi că javrele alea ne hăituiesc ca pe niște animale, că bombardează case și împușcă oameni fără cea mai mică ezitare? Nu știi că sunt mai răi decât fiarele din Gestapo?

– Nu, nu, strigă ea cuprinsă de oroare. Nu și Philippe. El nici nu știe ce se întâmplă. Nu trebuie să te temi de el.

– De unde știi? Când vine vorba de el, parcă nu mai vezi și nu mai auzi nimic.

– Nu i-am spus niciodată unde sunt, se apără ea. Nu i-am dat niciodată nici cea mai mică descriere a locului unde suntem. Scrisorile astea sunt strict personale.

Michel se uită la ea cu o expresie de milă amestecată cu mânie.

– Nefericito ce ești, mesajele astea personale sunt citite și răscitite de oameni pe care nu i-ai văzut niciodată. Fiecare cuvânt e răstălmăcit și analizat.

– Am fost atentă la felul în care am formulat ideile. Nici unul dintre noi n-a amintit de vreun subiect care să ne pună în pericol pozițiile. Așa ne-am înțeles înainte de a pleca.

– Dar nu-ți dai seama că tocmai buna ta credință te face vulnerabilă? Și cel mai nevinovat cuvânt poate să-l pună pe Philippe pe urmele noastre.

– Nu ne-am întâlnit niciodată, nu l-am mai văzut de când am plecat de la La Barotte.

– Asta nu înseamnă că nu te-a văzut el pe tine sau că nu te-a urmărit când te-ai întors din expedițiile noastre. Un milițian ca Philippe are spioni peste tot. Ar fi putut să plătească pe cineva să te urmărească până aici și tu să nici nu știi.

– Philippe n-ar face niciodată așa ceva!

– Să te audă Dumnezeu, dar mie nu-mi vine a crede.

Rupând plicul, Michel parcurse conținutul scrisorii dintr-o privire, apoi începu să se plimbe încoace și-ncolo, tăcut și nervos.

– Prostia ta a pus în primejdie întreaga noastră organizație. Din cauza ta, un sector întreg al Rezistenței poate fi surprins și anihilat. La cel mai mic pas greșit, urmările vor fi dezastruoase, îți dai seama?

Catherine începu să plângă și să-și frângă mâinile.

– O, îmi pare așa de rău, Michel. Dacă ai ști ce rău îmi pare!

– N-o să spun nimic, zise el pe un ton mai blând. Te-ai purtat nechibzuit. Să sperăm că urmările n-or să fie chiar așa de grave. Philippe al tău a apucat-o pe un drum greșit, dar aș vrea să cred că nu e chiar atât de machiavelic încât să profite de legătura voastră ca să pună mâna pe noi. Dar nici tu nu mai ești copil și ar trebui să poți sta departe de el un timp. Și apoi,

credeam că iubirea adevărată poate să reziste în ciuda oricărei absențe, adăugă el pe jumătate serios, pe jumătate glumind.

– N-o să mai iau legătura cu el. O să-l anunț că n-o să mai vorbim un timp și gata .

– Dar de ce trebuie să-l anunți? strigă el. Tu nu-ți dai seama cât sunt de periculoase plecările și sosirile astea? O să-și dea și singur seama când o să găsească acolo tot scrisorile lui.

– Michel, zise ea încetând să mai plângă, de acum încolo n-o să mai iau legătura cu el. Îți promit, făcu ea cu hotărâre și cu dorința sinceră de a se face iertată.

– Bine. Sper numai să nu fie prea târziu.

Dar vai, evenimentele viitoare aveau să confirme temerile lui Michel și el urma să fie prima victimă a tragediei care stătea să se întâmple.

*

Două săptămâni după această confruntare între frați, Catherine își ținea cuvântul dat. Deși se gândea mereu la el, avea o mulțime de alte lucruri cu care să-și ocupe mintea. Era primăvara anului 1944 și în munți activitatea era febrilă. Ca să nu fie descoperite , taberele se mutau foarte des. Parașutările de alimente și muniții erau anunțate la radio Londra prin fraze codate precum „Soldații lui Napoleon erau buni cavaleri" și se știa imediat că în acea seară trebuia să aprindă torțele pe câmp. Catherine avu norocul să participe la o astfel de acțiune pe care n-vea să o mai uite niciodată, atât era de

impresionantă imaginea formației de sute de avioane perfect aliniate pe cer, fiecare parașutând câte douăzeci de containere. Totul se desfășură într-o ordine perfectă. Catherine tremura de mândrie când ultima parașută aterizâ învăluită în steagul Franței și se auzi strigătul „Trăiască Franța!" Regreta numai că Philippe nu era și el acolo să simtă acest moment unic.

Operația reușise cu succes și toți membrii Rezistenței o celebrau bucuroși. Catherine și Michel se întoarseră în tabăra lor într-o stare de euforie și plecară la culcare fiecare cu inima plină de speranță. Poate că tocmai acest optimism făcu ca toată lumea să fie mai puțin precaută în seara aceea. Înainte chiar ca cineva să apuce să tragă alarma, fură luați prin surprindere și neutralizați.

Răpăitul gloanțelor explodă în tăcerea nopții, trezindu-i brutal pe combatanți. Ludu-și armele, dădură să iasă afară, dar fură înconjurați imediat de soldați înarmați până în dinți cu mitraliere și grenade. Toată zona era infestată de nemți și de milițieni. Bătălia fu crâncenă, dar era din start sortită eșecului. Dușmanul era foarte bine informat și pregătit să taie orice cale de scăpare.

La auzul primelor împușcături singurele două fete urmară imediat planul de retragere: se urcară pe niște stânci și se lăsară să alunece într-o scobitură îngustă de unde puteau să urmărească toată scena masacrului. Catherine simți un fior rece pe șira spinării când zări un grup de milițieni escortând un grup de prizonieri și răniți spre un camion. Șeful lor era Philippe Bessiers.

„ Nu, nu" icni ea neputând să-și creadă ochilor și urechilor. Un ofițer german se îndreptase spre grup și vorbise ceva cu Philippe, care aprobase din cap și păruse că dă niște instrucțiuni oamenilor lui. Aceștia începură să-i grăbească pe prizonieri și să-i împungă cu puștile în spate.

Catherine pricepu totul. Vai, câtă dreptate avusese Michel! Se folosise de corespondența lor, ea mușcase momeala. Din cauza ei câți parioți aveau să moară?! Doamne Dumnezeule, de ce nu murea ea atunci, să nu mai vadă și să nu mai fie conștientă de nimic!

Totul se transformă într-un coșmar. În confuzia generală, câțiva încercau să fugă spre pădure, cu gloanțele șuierându-le pe la urechi. Pamântul începuse să se presare cu morți. Fetele asistau îngrozite la această scenă, așteptând dintr-o clipă într-alta să fie descoperite. Deodată ceva foșni în spatele lor și ele înghețară, mai înainte să poată zări pe unul din oamenii lor. Era Martin. Venise să le scoată de acolo prin singura portiță de retragere posibilă.

– Haideți să plecăm de aici cât mai sunt ocupați cu prizonierii.

– Ce s-a întâmplat cu ceilalți? Ce s-a întâmplat cu Michel? Ce-o să le facă? abia îngăimă Catherine.

– Pe cei mai mulți i-au capturat. Michel era printre ei. Nu știu, probabil că o să-i interogheze… dar asta o să ia timp. Să sperăm că o să se întâmple ceva până atunci și o să-i putem elibera. Celelalte tabere n-or să stea cu mâinile în sân, poți fi sigură de asta.

– Erau și milițieni cu soldații, șopti Catherine slab.

– Da, nemernicii! Ei i-au adus aici pe nemți, altfel n-ar fi avut cum să-și dea seama unde suntem, eram perfect camuflați! Jigodiile! Or să plătească pentru asta!

– Da, or să plătească, răsună ca un ecou vocea Catherinei care simțea o hotărâre implacabilă urcând în ea.

Strigăte de disperare urcară până la ei și simțiră miros de fum.

– Ard satele, explică Martin. Să mergem!

A doua zi ajungeau fără alte incidente la Martin acasă, unde Mathilda îi aștepta, cuprinsă de îngrijorare. Martin plecă și se înapoie peste alte câteva zile. Aducea vești proaste, care i se citeau pe chip.

– Toți partizanii capturați au fost împușcați. Ne-au tratat ca pe niște dușmani, n-au avut nici o milă, continuă el cu pumnii încleștați până se albiră.

– Și Michel? strigă Catherine îngrozită.

– Ai dreptul să știi adevărul, o privi el trist, doar ești unul dintre ai noștri… Pe Michel l-au împușcat primul.

– Nu, nu, nu, imploră ea disperată.

– Chiar înainte de a fi capturat mi-a transmis un mesaj pentru tine.

Catherine nu zise nimic, privindu-l fix. Arăta de parcă ar fi urmat să fie biciuită

– Mi-a zis așa: „Dacă mi se întâmplă ceva, spune-i că nu-i port ranchiună. Spune-i să nu se simtă vinovată, dar să-și amintească"

Buzele ei tremurară și lacrimi grele i se rostogoliră pe obrajii palizi. Cu o voce slabă, abia perceptibilă, șopti:

– Am să-mi amintesc.

Apoi se prăbuși în brațele Mathildei.

– Și eu o să-mi amintesc, jură Martin. O să ne amintim de jigodiile alea, n-or să scape ei! Îți promit, Catherine.

– Jigodiile… da, jigodiile, făcu ea ca un ecou, privind fix la un punct.

Și apoi începu să plângă, și să plângă, până nu mai putu. Făcu febră mare, fu chemat doctorul care îi administră tranchilizante și recomandă să fie dusă undeva departe ca să nu-și mai amintească de această tragedie.

De îndată ce putu să călătorească, printre nenumărate primejdii, credinciosul Martin o duse la niște prieteni în Normandia.

Atacul din noaptea aceea fusese urmat de altele, asemănătaore, împotriva taberelor rămase, care se ridicaseră la luptă. Patrioții care muriră ca niște martiri rămaseră înscrișii în istorie, dar Catherine nu participă niciodată la sfârșitul eroicei încleștări.

Era surmenată, nu era în stare să gândească, nu reacționa la sentimentul general de euforie care exaltase inimile francezilor după eliberare. Căzuse în apatie, părea că devenise indiferentă la orice avea legătură cu războiul.

Și totuși, mai puternică decât disperarea și decât doliul, mai puternică și decât amintirile, tinerețea Catherinei lupta să supraviețuiască.

Capitolul 9

– „Îmi voi aminti" … Îți aduci aminte , Martin, de jurământul pe care l-am făcut? întrebă Caherine pe un ton amar. Amândoi l-am uitat, iar eu am fost prima. Am plecat să trăiesc o viață lipsită de griji și am întors spatele datoriei pe care am promis să o păstrez sacră.

– Ce puteam să facem? răspunse Martin încet.

– Să-i denunțăm, să-i acuzăm, să-i punem la zid pe trădători, continuă ea pe un ton acum vehement. Au avut loc procese de război, știu asta. Oameni mai puțin vinovați decât javrele alea au fost găsiți vinovați și trimiși la închisoare sau executați. Eu ar fi trebuit să fiu prima care să depună mărturie împotriva lui Bessiers. Întotdeauna am crezut că ai făcut-o tu, adăugă ea mai moale, v-am lăsat pe voi, bărbații, să vă ocupați de asta, să-i răzbunați pe frații noștri. Te-am auzit de mai multe ori spunând asta, atunci, când ne-am întors împreună… Dar ai abandonat și tu….

Catherine clătină din cap, încercând să scape de lacrimile care i se adunau sub gene, simțindu-se mizerabil de rău. Martin se ridică, simțindu-se și el la fel de nefericit ca și ea.

– Nu ne judeca atât de aspru, o imploră el. Am făcut ce am putut. Nu știi ce atmosferă plutea atunci, imediat… Da, la început și noi ardeam de nerăbdare să ne răzbunăm. Depindea de noi să cerem dinte pentru dinte și chiar așa am făcut. I-am târât pe mulți prin tribunale, unii dintre ei au fost găsiți vinovați, alții au scăpat, fără să știm cum. Au venit cu alibiuri, cu scuza că era război… Și ne-am pierdut gustul de răzbunare.

– Dar Bessiers, trădătorul trădătorilor? Și el a avut alibi?

– La început nu l-am putut găsi. Când au venit aliații s-a urcat într-o mașină și a fugit in Germania.

– Tipic pentru el!

– Dar războiul l-a urmărit și acolo. Trebuia să se ferească de orașe și probabil că s-a ascuns în Elveția. Apoi, când lucrurile au intrat iar în normal a reapărut. Trecuseră suficient de mulți ani și nu mai era căutat de mult. A vândut hotelul părinților și s-a stabilit în Marsilia unde se ocupa de o agenție imobiliară care îi mergea foarte bine.

– Și tu l-ai lăsat în pace? L-ai lăsat să se îngrașe și să prospere fără să miști un deget?

– Nu mă judeca așa de dur! Îndată ce am știut unde e m-am dus să-l caut și i-am cerut socoteală. Am fost foarte dur

cu el, l-am înjosit, i-am aruncat în obraz toată mișelia de care dăduse dovadă. Părea un om prosper și satisfăcut, dar foarte bătrân, foarte marcat de anii războiului.

– Lasă asta, nu mă interesează. Sunt sigură că și-a bătut de joc de cuvintele tale.

– Nu, a încercat să se apere. A jurat pe onoarea lui că…

– Onoarea lui Philippe Bessiers! Ce glumă bună!

– … că nu ne-a trădat el.

– Mincinosul! urlă Catherine. Dar l-am văzut cu ochii noștri, l-am văzut cum dirija trupele în ziua aceea, l-am văzut cum îi hăituia pe prietenii noștri, cum trăgea în urma lor. L-am văzut sau nu?

– S-a apărat zicând că a fost obligat să urmeze ordinele, dar că noi fuseserăm avertizați.

– Avertizați?

– Da. M-a asigurat că a trebuit să-i însoțească pe nemți în acțiunea aceea de exterminare, dar a zis că a trimis un mesaj de avertizare prin cineva de care era foarte sigur.

– Ce minciună, ce scuză frumoasă! Unde e persoana asta pe care n-o cunoaște nimeni? Tu chiar l-ai crezut?

– Nu, oftă Martin, dar n-am avut ce dovezi să aduc. A negat foarte tare, a protestat, ba chiar a plâns… A izbucnit în plâns în fața mea…

– Ce actor! Incredibil! se înfurie Catherine. I-a fost frică de pedeapsă…

– Probabil. Dar ce puteam să fac, era aproape jalnic. Și apoi omul care stătea în fața mea nu mai era tânărul cu care ne

luptasem. Anii care au trecut și-au pus puternic amprenta asupra lui. Si asupra noastră. Au venit alte războaie, în Algeria, în Indochina, ne-am confruntat mereu cu alte probleme… Lupta noastră aparținea trecutului. E trist, Catherine, dar focul trecutului, al trecutului nostru s-a stins de mult.

– Doamne, Martin, doar nu crezi ce spui, nu-i așa? strigă Catherine căutându-i privirea cu îngrijorare.

– Dar au trecut treizeci de ani, Catherine. Cum poate cineva să ardă de răzbunare după atâta timp și să rămână un om întreg? Eu nu mai sunt partizanul înflăcărat de atunci, clătină el din cap, acum sunt un om bătrân, Catherine.

– Tu ai uitat. Dar eu nu. Și memoria mea e cu atât mai vie cu cât soarta s-a hotărât să-mi joace festa asta urâtă. Fiul lui Bessiers vrea să se însoare cu fata mea, iar prostuța aia e în stare să facă orice să se mărite cu el.

Martin făcu un gest cu mâna ca și cum ar fi vrut să șteargă cuvintele ei.

– Binînțeles că trebuie să împiedici asta, așa ceva nu e posibil.

– Sigur că așa am să fac. Am să fac orice îmi stă în putere. Fata mea n-o să poarte niciodată numele de Bessiers. Niciodată! Nu atâta timp cât trăiesc eu!

– Spune-i adevărul, încercă Martin.

– N-o să fie de nici un folos. N-o cunoști pe Vicky. E în stare să meargă până în pânzele albe când își pune ceva în cap, iar când vine vorba de iubițelul ei cu atât mai mult. În ceea ce o privește pe ea, Marc Bessiers s-a născut în ziua în care a

întâlnit-o pe ea. O să-mi spună că ea nu se căsătorește cu tatăl, ci cu fiul și dacă mă opun o să meargă mai departe fără consimțământul meu.

Martin bătea darabana absent; o expresie de consternare i se citea pe față.

– În cazul ăsta nu văd cum ai putea să o convingi, zise el preocupat. Ce altceva ai putea să faci?

– Ar fi ceva, îl întrerupse ea. Martin, trebuie să mă duci acasă la Bessiers.

– Să te duc la…!

– Vreau să vorbesc cu el și tu să fii de față. Am să-i reamintesc cât de josnic s-a purtat și am să-l amenințe că o să-i spun totul fiului său. Am să-l ruinez dacă nu împiedică nunta asta.

Martin rămase un timp nemișcat, apoi se uită la ea cu o expresie de respect amestecată cu milă.

– Vrei să tulburi apele, zise el încet, aducând din nou trecutul în prezent…

– În ceea ce mă privește pe mine, trecutul e tot aici, îmi amenință liniștea, îmi amenință familia. Cum aș putea permite ca imaginea lui Philippe Bessiers să se amestece cu aceea a fiicei mele? Cu aș putea să concep gândul că nepoții lui or să fie și nepoții mei?

– Ai dreptate, zise el convins de acest ultim argument. Te poți baza pe mine. Sunt omul tău.

Nu găsiră numărul de telefon al lui Bessiers în cartea de telefoane, dar hotărâră să plece chiar atunci și să ia mașina lui

Martin. Catherine nu numai că nu voia să fie singură cu tatăl lui Marc, dar după incidentul acela cu mașina și cu străinul acela ciudat de familiar, se bucura din tot sufletul că are un bărbat lângă ea care să o protejeze.

*

Duvalle se întorsese la garaj și începu să vorbească șușotit la telefon.

– Mi-e teamă că ai avut drepatate, prietene, zise el bijutierului cel gras. Stă de vorbă cu Martin Corvisard chiar în momentul ăsta, fără îndoială că verifică bănuielile ei despre tine și acum și despre mine. Trebuie să facem ceva să o oprim. Orice măsură aș lua eu, te privește și pe tine, adăugă el după o scurtă pauză. Sunt sigur că ești conștient de asta… Nu e o amenințare, e o afirmație. La urma urmelor, de ce crezi că te-am sunat?

Chicotind ironic în barbă, așeză telefonul în furcă și se îndreptă spre mașină.

Capitolul 10

Catherine rămase tăcută tot drumul. Gâtul i se uscase iar palmele îi transpiraseră din cauza încordării. Cum o să reacționeze oare Philippe cel de acum în fața ei? O să i se supună sau o să rămână pur și simplu impasibil în fața amenințărilor ei? O, Mel, iubirea mea, te rog, roagă-te să reușesc, roagă-te să-l pot convinge pe acest om să împiedice căsătoria. Altfel n-o să mai fim fericiți niciodată, n-o s-o mai vedem niciodată pe fiica noastră, fiindcă nu-l pot accepta pe Marc în viața noastră, pur și simplu nu pot.

Martin îi înțelegea neliniștea și îi respecta tăcerea. Insistă numai să oprească să ia o gustare care avea să-i facă bine și Catherinei, și se oferi să discute el mai întâi cu Bessiers, ceea ce ea nu acceptă nici în ruptul capului.

După ce taversară pădurea, casa se ivi într-un luminiș, mărginită de arbuști de grădină și cu flori superbe la intrare.

Martin claxonă și cum nimeni nu răspunse din casă, trase mașina pe aleea de pietriș special amenajată și se grăbi să deschidă portiera pasagerei din față. Catherine coborî din mașină cu inima zbătându-se în piept dar cu fața de nestrăpuns ca o mască. Urcară cele două trepte la intrare și Martin trase de clopoțel. Aproape imediat ușa se deschise și în cadrul ei se arăta o servitoare cu un șort negru strălucitor, cu părul despărțit într-o cărare pe mijloc și adus în coc. Uitându-se mirată la cei doi vizitatori, îi întrebă ce poftesc.

– Vrem să vorbim cu domnul Bessiers, răspunse Catherine.

Și cum femeia deschise gura să vorbească, foarte surprinsă, Catherine adăugă repede:

– E vorba de o chestiune personală foarte urgentă.

– Domnul Bessiers a plecat, rosti servitoarea.

– Și când se întoarce? întrebă Martin, după ce schimbă o privire dezamăgită cu Catherine.

– Nu știu.

– Cum adică nu știi? își pierdu Catherine răbdarea.

– Am să o întreb pe doamna, răspunse servitoarea, care se întoarse să plece, dar nu înainte de a-i invita politicos să intre.

Sala spațioasă în care intrară era decorată cu un gust desăvârșit, din piese de marmură și trofee de vânătoare încadrate de scene murale, care înfățișau peisaje montane, de iarnă. Catherine contemplă acest decor cu surprindere și încântare, până când ochii i se opriră asupra unui portret al lui Philippe așezat pe unul din rafturi. Simți cum un val de mânie o cuprinde din nou și i se urcă în obraji. Îl atinse pe

Martin de mânecă și arătă în direcția portretlui, dar înainte ca acesta să poată răspunde, ușa pe care dispăruse servitoarea se deschise și o femeie se îndreptă spre ei, îmbrăcată în pantaloni negri și o tunică din satin care îi cădea peste șolduri. Nu era zveltă, dar nici opulentă. Avea un piept generos și trăsături deosebit de plăcute. Purta părul pieptănat pe spate și prins la baza gâtului, într-un fel care îi conferea grație și stil.

– Bună ziua, salută ea amabil, zâmbind. Maria mi-a spus că doriți să-l întâlniți pe domnul Bessiers pentru un lucru important. Pot să vă ajut eu în locul lui? Sunt doamna Bessiers.

Martin se înclină ceremonios, în timp ce Catherine clătină scurt din cap.

– Îmi pare rău, dar nu puteți. Pe domnul Bessiers am venit să-l văd. V-aș fi recunoscătoare dacă mi-ați spune când se va întoarce. Astăzi dacă se poate! adăugă ea fără ocolișuri.

– Îmi pare rău, zise gazda ignorând tonul aproape poruncitor, dar nu cred că va fi posibil astăzi.

– De ce nu?

– Pentru că fiul meu se va întoace acasă numai peste câteva zile.

– Dar nu pe fiul dumneavoastră vrem să-l vedem, se încruntă Catherine. Am venit aici pentru domnul Bessiers. Domnul Philippe Bessiers, accentuă ea pe primul nume, soțul dumneavoastră.

Doamna Bessiers păli. Zâmbetul îi pieri și câteva minute rămase privind pierdută și tăcută la vizitatorii ei. Când într-un târziu putu vorbi, vocea îi sună tristă și firavă.

– Mi-e teamă că ați venit degeaba, doamnă, zise ea privind-o insistent pe Catherine.

– Oh! Și de ce? făcu ea agresiv.

– Pentru că soțul meu a murit acum doi ani.

– O ! exclamară în același timp cei doi. Catherine simți un val de căldură și se întoarse instinctiv spre Martin ca și cum ar fi vrut să-l facă responsabil pentru această veste neașteptată. El reuși să bâlbâie niște scuze, rușinat și stânjenit:

– Îmi pare rău… dar nu s-a auzit nimic în zonă. Nu… n-am știut.

– Soțul meu a decedat într-o clinică din Geneva . Eu sunt elvețiană, explică ea, făcând un efort să-și depășească durerea. L-am dus să-i cunoască pe membrii familiei mele și a murit după ce a suferit de o boală lungă și dureroasă. A dorit să fie înmormântat aici, fără mare tam-tam, de aceea n-a apărut nimic în ziare.

– Condoleanțele mele, doamnă, murmură Martin, vă rog să mă iertați pentru această greșeală.

Catherine era terbil de jenată de această situație cu totul neprevăzută.

O, Doamne, gemu ea în sinea ei realizând cât de fără rost era acum toată încercarea ei. Se prezentă ca prin vis și refuză invitația pe care văduva le-o făcea să se așeze.

– Putem vorbi despre Philippe, dacă tot ați venit să-l vedeți. Mi-ar face bine să aud vorbindu-se despre el. Ați venit cu un scop anume?

– Nu, zise Catherine, deși i-ar fi venit să țipe, să urle: Da, am venit să împiedic căsătoria dintre fiul dumnitale și fiica

mea, pentru că nu vreau ca familia mea să aibă nimic de-a face cu fiul lui Philippe Bessiers! Ar fi o monstruozitate! Dar vestea neașteptată pe care o primise o descumpănise cu totul.

– Eram în apropiere, explică Martin, răspunzând la privirea întrebătoare a doamnei Bessiers.

– Dar ce era această chestiune urgentă de care mi-a spus servitoarea?

– Era numai… voiam să obținem o informație, o întoarse Martin.

– Sunteți siguri că nu vă pot ajuta? întrebă doamna Bessiers, dintr-o dată curioasă și în același timp intrigată de ciudățenia celor doi vizitatori.

– Nu, cu siguranță nu, zise Martin, deși văduva își îndreptase privirea asupra doamnei cu chipul impasibil dar pe fața căreia ochii clipeau disperați.

– Nu, cu siguranța nu. Era vorba de niște lucruri petrecute în timpul războiului.

– În timpul războiului… răsună ca un ecou straniu vocea văduvei. Apoi, brusc se făcu roșie până la rădăcina părului. Câteva secunde o studie atent, nesigură, apoi i se adresă Catherinei.

– Și dumneavoastră, doamnă, l-ați cunoscut pe soțul meu?

Catherine îi întâlni privirea, calmă.

– Da, l-am cunoscut.

– Iar dumneavoastră ați fost poate coleg de arme cu el, îl întrebă ea intrigată pe Martin.

– Ferească sfântul! explodă Martin.

La această explozie, doamna Bessiers se retrase instinctiv în spate. Fața ei se convulsiona de emoție pe măsură ce murmura trist.

– Înțeleg, n-ați fost de aceeași parte a baricadei.

– Nu, cu siguranță nu! își reveni Catherine cu ochii scânteind de indignare. El era nu naziștii, iar noi eram cu francezii. Vă rog să mă iertați, adăugă ea cu o urmă de remușcare, observând tristețea accentuată a văduvei. Nu sunteți răspunzătoare pentru ce a făcut soțul dumneavoasatră înainte de a vă cunoaște. Poate că nici nu v-a vorbit niciodată despre asta.

– Vă înșelați, domnă, replică văduva cu îndrăzneală. Philippe mi-a spus absolut totul despre existența lui de dinainte de a ne căsători, chiar și despre război. Și apoi, ne-am întâlnit în Elveția, unde se ascundea de teama represaliilor.

Catherine se ridică indignată în picioare.

– Atunci, probabil că ați avut aceleași simpatii. În cazul acesta, nu mai avem ce discuta. Oricum, vizita noastră acum aici e fără rost.

Văduva îi luă brațul cu un gest împăciuitor, aproape rugător și o făcu să se așeze din nou.

– Dimpotrivă, cred că avem multe de discutat. Nici nu am aprobat, nici nu am condamnat ce a făcut, am încercat numai să înțeleg. Vedeți, zise ea clătinând din cap, fie și numai pentru faptul că sunt elvețiancă și tot n-aș fi avut motive să nu fiu obiectivă. Am analizat atent logica hotărârii lui Philippe.

Era sincer atunci și credea cu adevărat că aceea era calea pe care trebuia să o urmeze. S-a înșelat, așa cum a dovedit-o viitorul, dar dacă o privești fără implicare afectiva, greșeala lui nu poate fi considerată o crimă.

Vorbea cald și convingător, într-un fel care o făcu pe Catherine se replice:

– Nu greșeala pe care a făcut-o îl face un criminal. Avea dreptul să aibă propriile lui păreri, însă ceea ce a fost criminal și de neiertat în atitudinea lui este faptul că a trădat și că i-a urmărit cu înverșunare pe frații lui francezi. Greșeala lui criminală constă în morțile pe care le-a provocat.

Buzele văduvei tremurară când se ridică în picioare ca să oprească valul de reproșuri.

– Ba dumneavoastră vă înșelați, doamnă. Philippe nu a trădat niciodată, m-a asigurat de asta. Iar eu l-am crezut întotdeauna pentru că știu ce fel de om era. N-ar fi putut să fie un trădător sau un laș. Și-a ales drumul greșit, dar soarta l-a pedepsit și așa destul. Asta e.

Catherine simți mâna lui Martin apăsând-o încet pe a ei, într-un gest de liniștire. La ce bun acum să aducă atâtea acuzații în fața unei văduve care încerca să apere memoria soțului ei? Catherine înțelese și tăcu. Dar văduva continuă: Știu că nu mă credeți, doamnă. Dar vă asigur că această acuzație care apasă în mod nedrept pe umerii lui nu i-a lăsat o clipă de liniște toată viața.

Ce bine! se gândi Catherine neiertătoare. Măcar a plătit! Dar nu îndrăzni să spună asta cu voce tare.

– Cred că nu mai are nici un rost să tulburăm acum aceste ape, rosti ea în schimb, pe un ton mai blând decât cel de până acum. Să-l lăsăm să se odihnească în pace.

– E timpul să plecăm, hotărî Martin, care până atunci se ținuse deoparte, lăsându-le pe ele să vorbească. Vă rog să ne scuzați, doamnă, zise el moale, luând-o pe Catherine de braț. N-am vrut să vă provocăm suferință prin vizita noastră.

Catherine nu se putu abține să nu se gândească binevoitor la văduvă.

– Iertați-mă, zise blând. Nu pe dumnevoastră sunt supărată. Suntem cu toții victimele întâmplării, așa mi se pare, cel puțin.

– Erați prietena lui Philippe, nu-i așa? murmură ea. Micuța Cathy…

Surprinsă, Catherine se făcu stacojie.

– V-a spus, a îndrăznit să vă povestească despre mine, făcu ea cu o voce gâtuită.

– Despre iubirea pe care v-a purtat-o . Și de ce nu? Nu îi era rușine de acest lucru.

– Dar mie îmi era! A fost cea mai mare greșeală din viața mea, exclamă Catherine.

– Mi-a mai spus că numai dumneavoastră ați fi putut să-i reabilitați numele dacă ați fi vrut.

– Eu? Cum aș fi putut face așa ceva? Eu care am crezut în el și care m-a înșelat, folosindu-se de mine ca de momeală pentru scopurile lui murdare? Pe care m-a întors ca pe o armă împotriva propriilor mei frați iar eu am fost prea naivă ca să-mi dau seama? Nu, nu vreau să aud nici un cuvânt despre asta!

Mânioasă, Catherine străbătu încăperea și alergă spre mașină dar cuvintele văduvei o urmară și o atinseră ca un glonț.

– Da, ați fi putut să o faceți numai amintind de zăvoiul cu vrăbii.

Zăvoiul cu vrăbii… Zăvoiul cu vrăbii, cuvintele acestea îi roiau în minte, ca o litanie.

– Ce o să faci acum? întrebă Martin, care între timp își luase rămas bun de la văduvă și pornise mașina. Te rog Catherine, o rugă el văzând-o așa distrusă, nu se poate să lași toate astea să te domine.

– E îngrozitor, Martin. Nu știu ce să fac, izbucni ea în plâns.

– Trebuie să fie o soluție, o îmbărbătă el punându-i un braț pe umăr. Poate că tu te complici degeaba, sau poate că mariajul ăsta pur și simplu n-o să aibă loc din cine știe ce motiv. Martin o bătu încurajator pe umeri. Ce a vrut să spună doamna Bessiers prin „ zăvoiul cu vrăbii"? Era o parolă sau ce?

Catherine se șterse la obraji, încercând să-și recapete înfățișarea obișnuită. În câteva cuvinte îi explică lui Martin depre Le Mazet și despre schimbul de scrisori pe care îl stabilise cu Philippe pe vremea când credea că e îndrăgostită de el. Apoi tăcu, gânditoare.

– Unde să te las? La Grenoble? La Villars?

Ea nu răspunse imediat, părând absorbită în gândurile ei. Apoi ridică repede capul și se uită la Martin care rămăsese așteptând.

– Martin, ascultă, o să crezi ca mi-am pierdut mințile…

– Nu, deloc, ce este?

– Aș vrea să mă întorc acolo, la zăvoiul cu vrăbii și aș vrea să vii și tu cu mine. Nu e departe de Grenoble. Martin, te rog, îl imploră ea pe măsură ce simțea cum dorința aceasta de a se duce acolo devenea de nestăvilit.

– Bine, încuviință el . E încă devreme și avem o întreagă după– amiază în față. Și apoi nu ar strica o plimbare în natură înainte de a ne întoarce acasă.

– Acasă… oftă ea. Nu știu când o să mă mai întorc acolo…

– Vorbești prostii. Haide, mai bine arată-mi unde e locul ăsta cu nume romantic.

*

Chiar înainte să ajungă la poalele muntelui, drumul se îngusta pe o porțiune în construcție care rămăsese abandonată așa. Șoseaua era sinuoasă și Catherine simți un nod în stomac când își aminti degringolada aproape mortală de mai înainte. Dar Martin era un șofer bun, și ea respiră adânc, așa cum îi spusese străinul cu ochi de chihlimbar…

– Martin! exclamă ea. Pierre Renard!

– Pierre? Ce spui…? A fost capturat în raidul acela și împușcat.

– Nu, n-a fost! Brusc, Catherine știu ai cui erau ochii aceia familiari și buzele subțiri. Dar mai înainte să apuce să-i explice lui Martin, o mașină apăru în oglinda retrovizoare, forțându-i să tragă de volan spre dreapta ca să evite coliziunea.

Era Citroënul negru.

Un duel pe viața și pe moarte începu între cei doi automobiliști care se angajară în curbe cu o viteză uluitoare, Martin încercând să păstreze controlul mașinii, în timp ce șoferul Citroen-ului căuta să se apropie tot mai mult. Martin încleștase din dinți și conducea cu cea mai mare atenție. La un moment dat două dintre roțile lui ieșiseră de pe asfalt și mașina începuse să derapeze îngrijorător. Apoi, cu un efort supraomenesc, reuși să recapete controlul. Citroen-ul se apropie fulgerător și îl lovi în aripa dreaptă, făcând mașina lui Martin să se întoarcă la o sută optzeci de grade. Martin profită de acest lucru ca să o ia înapoi, în direcția din care veniseră, dar Citroën-ul îi urmă la fel de repede.

– Ăsta e Pierre, zise Catherine cu un glas abia șoptit, în timp ce Martin strânse și mai tare din dinți și schimbă într-a cincea.

Citroënul gonea din nou în spatele lor și trebuiră să vireze mereu la stânga și la dreapta ca să-l împiedice să vină pe lateral. Din păcate, deși era puternică, mașina nu avea tot atâta stabilitate și Citroënul reuși să ajungă din nou în dreptul lor.

După aceea, ceea ce urmă fu atât de rapid că de-abia avură timp să se dezmeticească. Un camion le apăru în față la următoarea curbă deosebit de periculoasă și Martin abia avu timp să tragă de volan spre dreapta și să frâneze într-un nor de praf . Un zgomot surd se auzi pe banda laterală și mașina neagră se rostogoli la vale, o dată și încă o dată, până când nu mai rămase din ea decât un morman de fiare contorsionate.

– O să chemăm poliția de pe drumul principal.

Catherine clătină din cap, șocată.

Capitolul 11

Zgomotul motorului îi alertă pe ocupanții cabanei. Un copil apăru în pragul ușii, se uită la ei serios, apoi o zbughi înăuntru, strigând:

– Mamă, mamă, au venit niște oameni!

Catherinei nu-i venea să creadă că locul rămăsese aproape neschimbat. Același helești își oglindea apele în spatele casei, înconjurat de copaci în care vrăbiile făceau o larmă asurzitoare. Copilul se întoarse cu mama lui, care se ștergea pe mâini cu un prosop.

– Făceam niște prăjituri, se scuză ea. Eu sunt proprietarul. Ați venit de la agenție?

Martin făcu un pas înainte, zâmbind la puștiul care îl inspecta, curios.

– Nu, răspunse el, treceam numai pe aici și ne-a atras farmecul locului. Doamna cunoaște zona, arătă el spre Catherine, obișnuia să vină aici acum mulți ani.

– Îi cunoșteam pe foștii proprietari foarte bine, zise ea, încă palidă. Doamna Bourquin făcea o plăcintă de mure extraordinară.

– Ah, ați gustat din plăcintele bunicii! se entuziasmă proprietara. Este unul dintre cele mai frumoase amintiri din copilăria mea, zise ea râzând. Toată lumea care venea la schi le aprecia. Bunica mi-a încredințat secretul ei înainte de a muri. Nu-i așa că sunt bune plăcintele mele, Freddy?

– Umm, făcu băiețelul lingându-și vârful degetelor ca un adevărat gurmand .

– Din păcate acum nu mai sunt mure și nici noi nu mai venim aici decât în vacanță. Locul acesta e prea departe de oraș pentru o familie tânără cu copii, așa că ne-am hotărât să vindem. Când v-am văzut am crezut că veniți din partea agenției.

– A rămas aproape neschimbat, observă Catherine aruncând o privire în jur.

– O, am făcut câteva schimbări înauntru, dar pe afară au mai rămas multe de făcut.

– Tot mai vin vrăbiile? întrebă Catherine.

– Pe vremea războiului plecaseră toate, așa povesteau părinții mei, dar pe urmă s-au întors. Câteodată cântă atât de tare că de-abia îți mai auzi gândurile.

Catherine făcu câțiva pași în jur până când ochii i se opriră asupra unei bănci din ciment care era fixată de zidul exterior.

– Martin! strigă ea. Vezi, acolo e nișa în care era cutia noastră de scrisori.

– Vă uitați la scobitura din zid? Înainte de război poștașul obișnuia să lase scrisori și ziare acolo, dar după război au început să cuibărească în ea rândunelele. Bunica nu le-ar fi deranjat pentru nimic în lume. Zicea că aduce noroc să ai cuiburi de rândunele la streașina casei. De aceea nimeni nu s-a atins niciodată de ele.

– Nici măcar ca să le curețe? întrebă Martin.

– Nu, doamne ferește ! râse gazda. Păsările fac singure treaba asta. Ce-ar fi să stai să cureți toate cuiburile din împrejurimi?! Cred că ar lua cel puțin zece ani. Nu, mai bate și vântul și apoi, ce rămâne se depune ca un fel de saltea înăuntru. Ia uitați-vă la cuibul acela vechi din scobitură. Câte păsărele au văzut acolo lumina zilei… Câteodată, în lunile calde de vară le auzeam ciripind toată ziua.

– Mamă, mai sunt puișori acolo? întrebă băiețelul trăgând-o pe maică-sa de mânecă.

– Nu, scumpul meu, puișorii au crescut și s-au mutat în alți copaci.

– Și au mai rămas ouă înauntru?

– Cum să mai rămână? Pe vremea asta a anului? Nu, părinții nu se mai întorc acum.

– Dar poate a mai rămas acolo vreun ou din care n-a ieșit nici un pui.

– Să nu te prind că te urci acolo! îl amenință mama cu un deget ridicat. E cel mai rău hoț de cuiburi din împrejurimi, se adresă ea străinilor. Dacă nu l-am fi oprit n-ar mai fi rămas nici un cuib pe aici. N-o să te atingi de cuibul ăla, băiete! N-ai ce să găsești acolo. Și apoi, e prea sus pentru tine.

– Dar, mamă, se încăpățână băiețelul, putem să aruncăm măcar o privire. Oricum o să fie dărâmat și nici rândunelele n-or să se mai întoarcă. Vreau așa de mult să am niște ouă de rândunică, te rog, mami!

– Ești exasperant, zâmbi mama.

– Domnule, se adresă băiețelul în sus, la Martin, vreți să aruncați dumneavoastră o privire înăuntru?

– Freddy, ești un băiețel răsfățat, îl întrerupse mama. Nu-l ascultați vă rog. O să vă murdăriți pe haine.

Dar Martin își și suflecase mânecile, prins și el în jocul copilului.

– Nu face nimic, se spală.

– Cum doriți. Puteți să vă plimbați și prin împrejurimi, nu mă deranjează.

Femeia plecă la treburile ei iar Martin începu să pipăie înăuntrul cuibului.

– Ei, băiete, nu e chiar așa ușor. E un fel de strat înăuntru, ceva tare, probabil salteaua de care vorbea mama ta. Iată, zise el extrăgând un obiect nedefinit dinăuntru. E tot ce am găsit, ouă nu sunt.

Băiatul strâmbă din nas și începu să curețe obiectul de găinațul de care era acoperit. Între timp Catherine se apropiase și se uita la ei.

– Uh, făcu băiatul e o cutie veche și foarte murdară. Mai bine o aruncăm.

– Stai, exclamă Catherine tulburată. E cutia de ochelari! zise ea învârtind-o în mâini. E cutia în care eu și Philippe ne puneam scrisorile.

– Nu se poate, spuse Martin neîncrezător. N-are cum! Vrei să spui că a stat aici atâta timp de la război?

Catherine o ținea de parcă tocmai atunci ar fi aterizat din spațiu și îi era teamă să nu dispară iar.

– Ea e, sunt sigură! E chiar cutia aceea! abia mai respiră ea. Încercă să o deschidă, dar încuietoarea ruginise și se stricase de multă vreme.

– Ar fi într-adevăr o coincidență incredibilă. Ia să vedem, întinse el mâna spre ea.

Era o cutie obișnuită de ochelari, dar făcută dintr-un material foarte solid. Martin încercă și el să deschidă cutia, dar nu reuși decât să-și zgârie degetele.

– Îmi amintesc ultima dată când am deschis-o să iau scrisoarea lui. Ce naivă eram! Și el s-a folosit de mine. Ah, câți tineri plini de speranță, ce tragedie, doamne ce tragedie și numai din cauza lui. Arunc-o! scrâșni ea gata să plângă. Arunc-o în baltă!

Tocmai atunci cutia cedă cu un declic.

– Arunc-o! urlă ea.

– Catherine, e o hârtie înăuntru.

– O hârtie, nu-i veni ei să creadă și parcă totul încremeni în jurul ei. O hârtie… Trebuie să fie ultima mea scrisoare, cea pe care el nici măcar n-a catadicsit să vină să o ia. Să-l ia naiba, nu mai avea nevoie de scrisorile mele. Aflase ce voia să știe… Poți s-o rupi, poți să faci ce vrei, strigă ea din nou.

El clătină din cap, uluit.

– Ai scris acest mesaj în urmă cu treizeci de ani și iată-l acum în mâinile mele. Parcă ar fi ceva magic, exclamă el ținând hârtia de parcă ar fi fost o bombă gata să explodeze.

Și chiar asta era, o bombă.

Catherine i-o smulse din mână și se pregătea să o sfâșie când privirea i se opri asupra rândurilor și citi fără să vrea. Deodată încremeni. Acela nu era scrisul ei.

– E de la el, încremeni ea.

Ca și cum altă persoană ar fi pus stăpânire pe ea, Catherine o despături cu degete febrile și începu să citească mesajul care părea că vine din altă lume. Ea era iubita lui Mel, nu a lui Philippe, trădătorul acela. Rândurile îi tremurau în mână. Scoase un strigăt și se uită neajutorată la Martin, apoi continuă să parcurgă conținutul. După ce sfârși, rămase nemișcată ca de piatră, timp de câteva minute lungi.

– Ce s-a întâmplat, Catherine? o întrebă el îngrijorat.

– Ajută-mă să stau jos, se sufocă ea. O, Martin, trebuie să stau jos. Cred că o să leșin.

– Bine, vino, liniștește-te, o ajută el grijuliu să se așeze pe bancă. N-ar trebui să te implici așa. Lucrurile astea s-au întâmplat acum treizeci de ani. E o nebunie.

– O, nu, Martin! Uite, citește… , îi întinse ea scrisoarea. E confesiunea lui Philippe… avertizarea lui…. explicația lui… Catherine chicoti nervos, apoi începu să râdă, un râset sacadat și dureros. Își îngropă fața în mâini și începu să plângă cu spasmuri, în timp ce Martin începu să citească nestingherit scrisoarea:

Draga mea, probabil că aceasta e ultima scrisoare pe care pot să o mai aduc aici, dar e cea mai importantă. Se anunță vremuri grele pentru prietenii tăi din munți. Rândurile lor sunt pline de spioni plătiți de naziști care au raportat exact pozițiile taberei fratelui tău. O să aibă loc curândun raid. Nemții au hotărât să pună capăt Rezistenței și au pus la cale o operațiune minuțioasă de exterminare. Au de gând să înconjoare toată pădurea și să declanșeze un atac în forță, cu tancuri și artilerie grea. Fratele tău și oamenii lui n-au cum să reziste mult timp. Trebuie să părească tabăra imediat, absolut imediat. Comandanții noștri vor ca miliția să participe și ea la raid.

Simt că nu e drept să aprindem și noi focul asupra compatrioților noștri, să-i atacăm prin forțe superioare. Această operațiune de „ curățare" nu e lupta noastră. Mi-am tot pus întrebări și trebuie să recunosc că Michel a avut dreptate. Sunt ingrozit de tot ce am văzut, de felul în care miliția îi tratează pe francezi. Din nefericire nu pot să plec din ea acum. Există deja suspiciuni asupra mea pentru că am refuzat să execut anumite ordine care nu mi se păreau omenești.

Între timp, o să mă străduiesc să mai atenuez violența nemților, fără să mă trădez. Îmi pare bine că măcar pot să-i fiu de ajutor fratelui tău și alor lui. Draga mea, până data viitoare când ne vom vedea voi fi lepădat deja această uniformă care apasă așa de greu pe umerii mei și care pe tine te îngrozește.

Al tău, Philippe.

După ce termină de citit, Martin așează o mână liniștitoare pe umărul Catherinei .

– Sper că acum ți-ai luat o piatră de pe inimă.

– Nu-ți poți imagina ce piatră!, se auzi glasul ei stins. A vrut să ne salveze. A încercat și cu asta și-a plătit greșelile. Dar soarta a făcut ca mesajul lui să fie inutil, fiindcă Michel mi-a interzis orice comunicare cu el. Și așa s-a întâmplat tragedia. Lacrimi grele se rostogoleau pe obrajii ei, dar acum era calmă. Toată tensiunea se risipise, toate fragmentel vieții ei se reașezau la loc. Soția lui a avut dreptate. Explicația lui era aici.

– Slavă Domnului, nu se putu Martin abține să nu se minuneze, bine că am venit astăzi.

Catherine se uită în jur de parcă ar fi văzut locul pentru prima dată.

– Cred că asta rezolvă și problema cu mariajul, nu?

– Da. Pentru prima dată putea să-și imagineze chipul radios al lui Vicky și pe al lui Marc, unul lângă celălalt. Doamne! Se ridică ea brusc în picioare. Cât e ceasul? Avionul lui Mel și al lui Vicky decolează la zece și un sfert. Oare o să-i prindem?

Martin aruncă o privire la ceas.

– Da, o asigură el, dar trebuie să ne grăbim. Am să o anunț și pe soția lui Philippe.

Așează scrisoarea înapoi în cutie și o strecură discret în buzunarul ei. Ea se ridică pe vârful picioarelor și cu ochii plini de lacrimi îl sărută cu căldură pe obraji.

– Mulțumesc, Martin.

– Urcă în mașină, făcu el un pic rușinat. O să-i spun eu la revedere proprietăresei.

– Spune-i lui Freddy că am să-i trimit niște ouă de ciocolată, strigă ea în urma lui. Le merită. Vocea ei era veselă și limpede.

*

Vocea de la casă anunța zborul următor.

– Poarta numărul trei. Ai ajuns la timp. La revedere Catherine.

Se îmbrățișară un moment, și în clipa aceea fu copleșită de o emoțiede nedescris. Lăsa trecutul în urmă, de data aceasta definitiv. Și Martin era emoționat, mai mult decât lăsa să se vadă. Vizita Catherinei adusese lucruri pe care le credea de mult îngropate în inima lui: gustul pentru aventură, pentru risc, entuziasmul, camaraderia, ardoarea. La revedere tinerețe, făcu ea pe când se depărta deja spre rampa pasagerilor.

Catherine alerga lovindu-se în stânga și în dreapta de călători, temându-se că ar putea ajunge prea târziu. Aproape că se împiedică de scaunul cu rotile al unui pasager.

– Mamă!

Catherine se răsuci pe loc. Ocupantul scaunului era Vicky. Marc, care o împingea de la spate se opri și se înroși dintr-o dată la față când o recunoscu pe Catherine.

– M-am gândit că domnul Garisson o să se descurce greu și cu bagajele și cu scaunul, așa că mi-am permis…

– Foarte frumos din partea ta, îl liniști ea veselă.

Cu un zâmbet slab, Vicky se uită la mama ei.

– Acum totul e bine, draga mea, zise Catherine aplecându-se spre ea să o sărute. Apoi se întoarse spre Marc, vădit pus în încurcătură, întrebându-se dacă trebuia să dispară din fața ei. De ce n-o conduci pe Vicky până la poartă? sugeră ea. Am încredere în tine că o să conduci atent, zâmbi ea.

– O, mulțumesc, doamnă Garisson ! Mulțumesc foarte mult! exclamă el luminându-se de bucurie și se îndreptă spre Poarta trei, cu o mână împingând de scaun iar cu cealaltă odihnindu-se posesiv și tandru pe umărul lui Vicky.

Catherine simți un braț strecurându-se în jurul încheieturii ei și niște buze calde mângâind-o ușor pe gât.

– Asta e ceea numesc eu să ajungi tocmai la țanc! Nu credeam să te mai văd până acasă, dar sunt bucuros că ai ajuns la timp să mergi cu noi. Luă geamantanul ei fără cel mai mic efort și continuă. A fost bună călătoria? Totul e în regulă?

– Da, dragul meu.

– Bine. Mel nu insistă. Ea avea să-i spună totul atunci când va simți nevoia.

Gloria avusese dreptate, se gândi Catherine. Soții americani sunt într-adevăr deosebiți.

Răsuflă ușurată și își strecură brațul în jurul lui Mel, într-o stare de euforie. Își redescoperise trecutul și țara. De acum încolo avea să și le amintească fără durere, fără acel teribil sentiment de vină. Era liberă să se întoarcă, grație cuplului acestuia tânăr care avea să locuiască aici, să-și înfigă rădăcinile în pământul acesta, în pământul ei. Da, avea să se întoarcă. Strânse brațul lui Mel, se ridică spre el și zâmbi – un zâmbet cald și liniștit.

Doamna Garisson se întorcea acasă.

Sfârșit